

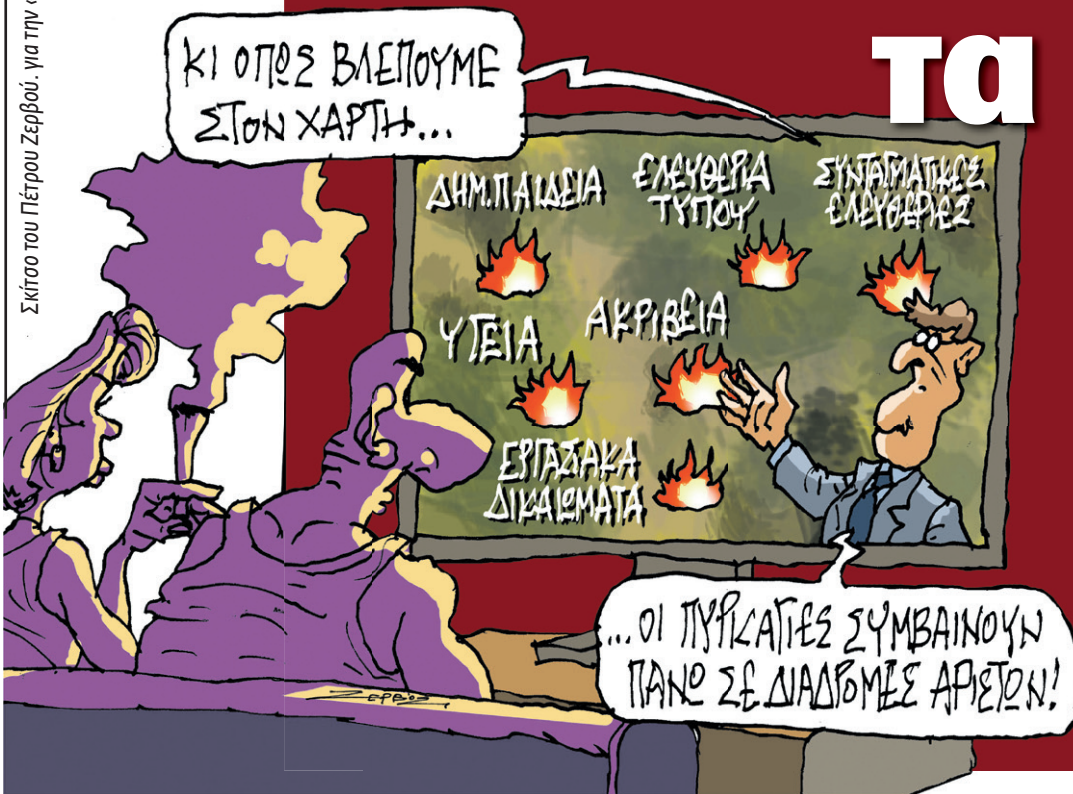

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Μπορούμε να τους χαλάσουμε τα σχέδια

**ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΜΑΣ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΦΤΩΧΕΙΑ,
ΤΙΣ ΑΝΤΕΡΓΑΤΙΚΕΣ
ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ, ΤΟΝ ΣΕΞΙΣΜΟ,
ΤΗΝ ΕΠΑΝΕΜΦΑΝΙΣΗ
ΤΩΝ ΦΑΣΙΣΤΩΝ**

Σκίτσο του Πέτρου Ζερβού, για την «Εφ.Συν.»

Η Ριζοσπαστική Αριστερά στη μάχη των δημοτικών εκλογών

Με πολλές δεκάδες ενωτικά σχήματα σε όλη τη χώρα, δυνάμεις της ριζοσπαστικής Αριστεράς συσπειρώνουν οργανωμένους και ανένταχτους αγωνιστές/τριες, όπως σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Γλυφάδα, Νέα Ιωνία, Ζωγράφου, Καλλιθέα, Αγ. Παρασκευή, Νεάπολη-Συκιές κ.ά.

της σύνταξης...

ΟΙ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΕΣ πυρκαγιές του καλοκαιριού σε όλη τη χώρα (για ένα ακόμα καλοκαίρι!) υπενθύμισαν ότι η κλιματική κρίση δεν θα έρθει μια μέρα στο μέλλον ως στιγμή «Αποκάλυψης», αλλά είναι ήδη εδώ και είναι σε εξέλιξη, παράγοντας συνέπειες.

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ του Κυριάκου Μητσοτάκη, το «επιτελικό κράτος» αδυνατεί να αποτρέψει το όλο και πιο συχνό ξέσπασμα πυρκαγιών και μετά δείχνει να... περιμένει να σβήσουν, φτάνοντας στη θάλασσα ή καίγοντας ό,τι ήταν να καεί (πριν παραδοθεί στην «ιδιωτική πρωτοβουλία»). Πρόκειται για έναν ακόμα τομέα όπου το περιβάλλον και οι άνθρωποι έρχονται αντιμέτωποι με τις τραγικές συνέπειες των κοινωνικών προτεραιοτήτων της κυβέρνησης, που αφορούν αποκλειστικά την «επιχειρηματικότητα», τους μηχανισμούς καταστολής και τους στρατοκράτες, και καθόλου την προστασία της κοινωνίας.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΕΤΑΤΟΠΙΣΟΥΝ την συζήτηση από αυτές τις ευθύνες, τα κυρίαρχα ΜΜΕ έπαιξαν ένα πολύ βρώμικο και σκοτεινό παιχνίδι, «ανεβάζοντας» στη θεματολογία τις ρατσιστικές θεωρίες συνωμοσίας που άνθιζαν στο ακροδεξιό σοσιαλμιντιακό περιβάλλον. Η ρατσιστική αγριανθρωπία εκδηλώθηκε και με απεχθείς πράξεις, φέρνοντας στην επιφάνεια τα (κοινά) «μυστικά του Έβρου», δηλαδή την ασύδοτη δράση «πολιτοφυλακών», που συνδράμουν το εγκληματικό έργο του ελληνικού κράτους σε αυτή τη γωνιά των συνόρων. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη αποδείχθηκε πρόθυμη να «κλείσει το μάτι» σε αυτές τις συνωμοσιολογίες και να «παίξει» με αυτά τα αντιδραστικά-ανορθολογικά ανακλαστικά.

ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΓΙΑ ένα καλοκαίρι που συμπυκνώνει και προειδοποιεί για την δεύτερη θητεία της ΝΔ σε όλα τα επίπεδα. Η ένταση των νεοφιλελεύθερων επιθέσεων που ξεχαρβαλώνουν οτιδήποτε λειτουργεί ως δικαίωμα, ως προστασία, ως αγαθό για την κοινωνική πλειοψηφία, θα συνδυαστεί με τη συνέχεια της πολιτικής και της ρητορικής που «κανονικοποιεί» την ιδεολογία της ακροδεξιάς.

ΣΤΟΝ ΤΟΜΕΑ της οικονομίας, τα μεγάλα ΜΜΕ, οι πρώτες νομοθετικές πρωτοβουλίες και οι κυβερνητικές τοποθετήσεις έχουν ήδη προειδοποιήσει για το περιεχόμενο που θα έχουν οι προγραμματικές δηλώσεις Μητσοτάκη στην ΔΕΘ.

ΤΟ ΠΟΛΥΔΙΑΦΗΜΙΣΜΕΝΟ νομοσχέδιο του Άδωνι Γεωργιάδη για τα εργασιακά αποτελεί μια ιδεολογική (αλλά και πολύ υλική) «ναυαρχίδα» για τη Νέα Δημοκρατία. Ανοίγει το δρόμο στην περαιτέρω διάλυση των παλιών κεκτημένων όσον αφορά το ωράριο, τις μέρες εργασίας, την σταθερή απασχόληση κ.ο.κ., δημιουργώντας νέες «συνθήκες» και παρουσιάζοντάς τες ως «απελευθέρωση».

ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ρυθμίσεις συλλογικού και υπο-

χρεωτικού χαρακτήρα, σαρώνονται στο όνομα του «δικαιώματος» του εργαζόμενου (ως άτομο) να δουλέψει παραπάνω για να συμπληρώσει το εισόδημά του, ή -παλιότερα- να διαπραγματευτεί με το αφεντικό του μια ατομική σύμβαση, αποσιωπώντας ότι -στον καπιταλισμό- μια μεμονωμένη εργαζόμενη δεν προσέρχεται ως «ίση» απέναντι στο αφεντικό της, ούτε κάνει «ελεύθερα» τις εργασιακές επιλογές της. Το νομοσχέδιο Γεωργιάδη φροντίζει άλλωστε να οχυρώσει και ενισχύσει αυτήν την πραγματικότητα, χτυπώντας το μόνο όπλο που έχουν οι εργαζόμενοι για να εξισορροπήσουν αυτήν την διαφορά ισχύος: τη συλλογική-απεργιακή δράση. Αντλώντας έμπνευση από το όνομα των πιο διαβόητων απεργοσπαστικών-αντισυνδικαλιστικών νομοθεσιών στις Πολιτείες του αμερικανικού Νότου, αναλαμβάνει να προστατεύσει (με το ρόπαλο του κράτους) «το δικαίωμα στην εργασία», απέναντι στους κακούς απεργούς που περιφρουρούν τον αγώνα τους. Οι ρυθμίσεις που εισάγονται διαδοχικά στην εργατική νομοθεσία δείχνουν τις προθέσεις των Ελλήνων καπιταλιστών: Να αναμορφωθεί όλος ο ιδιωτικός τομέας κατ' εικόνα και καθ' ομοίωση της εργασιακής ζούγκλας που γνωρίζουμε ως «τουριστική σεζόν».

ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΕΣ και τους εργαζόμενους στον δημόσιο τομέα, η νεοφιλελεύθερη επέλαση επιβολής «νέων πρακτικών», αφορά την αντικατάσταση των γενικών αυξήσεων με τα μόνους παραγωγικότητας, τα ατομικά κίνητρα, τη διάβρωση της συλλογικότητας από ένα ανταγωνιστικό μοντέλο μισθολογικού «κανιβαλισμού».

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ πλειοψηφία που έχει ανάγκη την στήριξη των δημόσιων υπηρεσιών, το μέλλον επιφυλάσσει τη συνέχεια της σταδιακής διάλυσής τους με στόχο την παράδοσή τους στους ιδιώτες. Η αξιολόγηση των σχολικών μονάδων και η «ελευθερία επιλογής» σχολείου στην Παιδεία, η διαρκής διείσδυση εργολαβιών σε όλο και περισσότερες πτυχές του Συστήματος Υγείας, οδηγούν σε καταστρατήγηση του καθολικού δικαιώματος δωρεάν πρόσβασης σε αυτά τα πολύτιμα αγαθά.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΤΑΞΥ, ο Μητσοτάκης προαναγγέλει το τέλος και της όποιας, κουτσουρεμένης «επιδοματικής» πολιτικής, δηλώνοντας ότι πλέον τα εισοδήματα θα έχουν να ελπίζουν μόνο σε ό,τι αποφέρει «η ανάπτυξη». Αυτός ο συνδυασμός «σφιξίματος» στις παροχές και «μεταρρυθμιστικής ορμής» στις επιθέσεις, προκύπτει από την αίσθηση ότι η κυβέρνηση της ΝΔ παίζει μόνη της, χωρίς αντίπαλο.

ΣΕ ΚΟΜΜΑΤΙΚΟ επίπεδο, ο ισχυρισμός δείχνει αληθινός. Η ίδια η διαδικασία εκλογής προέδρου στον ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και οι «πλατφόρμες» των υποψηφίων αποτυπώνουν την βαθιά μετάλλαξη αλλά και την κρισιμακή πορεία στην οποία βρίσκεται το κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης. Η εικόνα και του ΣΥΡΙΖΑ και του ΠΑΣΟΚ συνολικότερα

αλλά και ειδικότερα στο δρόμο προς τις περιφερειακές-δημοτικές εκλογές, ενισχύει αυτή την αίσθηση κοινοβουλευτικής-εκλογικής ισχύος του Μητσοτάκη.

ΤΟ ΚΚΕ, που αναδείχθηκε από τις κάλπες ως η μόνη πλέον αριστερή-εργατική αντιπολίτευση με κοινοβουλευτική εκπροσώπηση και μαζική εκλογική-κοινωνική βάση, δείχνει να επαναπαύεται στις δάφνες αυτής της κομματικής «δικαίωσης» κι αυτάρκειας, με τα πρώτα δείγματα γραφής να δείχνουν ότι θα συνεχίσει την τακτική του «τόσο-όσο» (να αποδεικνύει ότι είναι χρήσιμο, αλλά να μην πυροδοτεί ανεξέλεγκτες εξελίξεις) στην οργανωμένη αντιστάσεων και τη λήψη πρωτοβουλιών.

ΤΗΝ ΑΠΑΝΤΗΣΗ στα σχέδια του Μητσοτάκη οφείλει να δώσει ο πραγματικός του αντίπαλος, αυτός που αναδείχθηκε ως «μόνη αντιπολίτευση» και στη διάρκεια της πρώτης κυβερνητικής θητείας: Το κοινωνικό κίνημα και ο κόσμος των αντιστάσεων.

ΜΕ ΠΡΩΤΟ σταθμό τη διαδήλωση στη ΔΕΘ στις 9 Σεπτεμβρίου, παρουσιάζοντας στο δρόμο τον «αντίλογο» στις εξαγγελίες Μητσοτάκη. Αναλαμβάνοντας σοβαρά την προσπάθεια να χτιστούν εργατικές απαντήσεις σε μετωπικές επιθέσεις όπως αυτή στα εργασιακά δικαιώματα. Παίρνοντας πρωτοβουλίες συλλογικής οργάνωσης και δράσης σε κάθε κλάδο, από την μάχη της υπεράσπισης της Υγείας και της Παιδείας, μέχρι την προσπάθεια αντίστασης στην εργοδοτική ασυδοσία που ενισχύεται σε κάθε χώρο δουλειάς. Στηρίζοντας απέναντι στο σκοταδισμό και την αντιδραστική επίθεση τις ιδέες της αλληλεγγύης και της υπεράσπισης των δικαιωμάτων: Με την μαζική παρουσία στο φετινό Φεμινιστικό Φεστιβάλ στις 16-17 Σεπτεμβρίου, φωνάζοντας «Ποτέ Ξανά!» στην αντιφασιστική διαδήλωση στις 18 Σεπτεμβρίου, για την 101ή επέτειο δολοφονίας του Παύλου Φύσσα.

ΣΤΗΝ ΠΕΤΥΧΗΜΕΝΗ οργάνωση τέτοιων γεγονότων και την κινητοποίηση αυτού του κόσμου οφείλει να συντονίσει τις δυνάμεις της η ριζοσπαστική-αντικαπιταλιστική Αριστερά. Σε μια σκληρή μετεκλογική συγκυρία και με αρκετά ζητήματα να λύσει, αυτός ο «χώρος» έχει μια ευκαιρία να δοκιμάσει τις δυνάμεις του και στις αυτοδιοικητικές εκλογές, ιδιαίτερα όπου επιχειρεί να εκφράσει ενωτικά και πλουραλιστικά τον κόσμο και τις ιδέες της αντίστασης. Με εμβληματικές τις εκλογικές μάχες στην Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη. Στις δύο μεγαλύτερες πόλεις της χώρας, έγινε εφικτή η συμπόρευση δυνάμεων που μπορεί και αρίζει να καταγράψει την ζωηρή ύπαρξη μιας «άλλης Αριστεράς».

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟΝ Μητσοτάκη και τους καπιταλιστές, συγκεντρώνοντας πολιτική δύναμη και χτίζοντας κοινωνικές αντιστάσεις, μπορούμε να τους χαλάσουμε τα σχέδια!

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Κλαζομένων 1-3, Τ.Κ. 10440, ΑΘΗΝΑ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: IRIS AEBE
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τηλ.: 210-3306286, e-mail: sidaxi@dea.org.gr

Κυκλοφορεί την πρώτη Τετάρτη κάθε μήνα

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:
Αντώνης Νταβανέλος

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΕΚΔΟΣΗ:
«ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»
Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

- Εξάμηνη 30 ευρώ
- Ετήσια 60 ευρώ
- Εξωτερικού 70 ευρώ
- Μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στο λογαριασμό 064/754747-11 της Εθνικής Τράπεζας.
- Υπεύθυνος Γρηγόρης Δεμέστιχας, τηλ 6976564624

Λίγες υποσχέσεις, πολλές απειλές

Ο Μητσοτάκης και οι πολιτικές προοπτικές

Του Αντώνη Νταβανέλου

Λίγο μετά τις εκλογές, ο Μητσοτάκης αρχίζει να κατανοεί ότι θα χρειαστεί σύντομα να βγει από τη μέθη του εκλογικού θριάμβου.

Η πολιτική άνεση της ΝΔ οφείλεται στην κρίση της αντιπολίτευσης, κυρίως του ΣΥΡΙΖΑ. Όμως η αντικειμενική πραγματικότητα παραμένει σκληρή -οι πυρκαγιές του καλοκαιριού ήταν ένα όχι μη-αναμενόμενο χαστούκι και η πραγματικότητα θα γίνει σκληρότερη -εδώ και διεθνώς.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, μια κυβέρνηση μόνη απέναντι στη δύσκολη πραγματικότητα, αλλά και το μαζικό κίνημα που ανά πάσα στιγμή μπορεί να επανεμφανιστεί, δεν είναι μια ιδιαίτερη σταθερή θέση.

Αρχίζοντας από τη ΔΕΘ, ο Μητσοτάκης θα χρειαστεί να δίνει διανοητικές πολιτικές μάχες, τόσο για λογαριασμό της καθεστωτικής σταθερότητας, όσο και με στόχο τη διατήρηση της δικής του πολιτικής ηγεμονίας.

Λίγες παροχές – πολλές «μεταρρυθμίσεις»

Το «επιτελικό κράτος» βγαίνει από το καλοκαίρι των καταστροφικών πυρκαγιών έχοντας υποστεί ζημιές. Μια πρώτη καταγραφή των απωλειών στο κύρος του και στα αποθέματα εμπιστοσύνης των μαζών, θα γίνει στις αυτοδιοικητικές εκλογές. Δεν θα είναι αποφασιστική καταγραφή, γιατί αυτές οι εκλογές έχουν ιδιαίτερα τοπικά χαρακτηριστικά και είμαστε ακόμα πολύ κοντά στη «μέτρηση» των εθνικών εκλογών. Όμως τον Μάη του 2024, οι ευρωεκλογές, αν καταγράψουν μαζική δυσαρέσκεια απέναντι στην κυβέρνηση, είναι πιθανόν να αλλάξουν δυναμική για την υπόλοιπη κυβερνητική θητεία. Και η αντικειμενική φορά των εξελίξεων κάνει ιδιαίτερα πιθανό αυτό το ενδεχόμενο.

Αυτήν τη στιγμή ο πληθωρισμός στα τρόφιμα ξεπερνά το 13% και οι μεγαλέμποροι προειδοποιούν για νέο άλμα των τιμών μέσα στον Σεπτέμβριο.

Οι αξιωματούχοι της Κομισιόν έχουν υπογραμμίσει ότι μαζί με το 2023 θα τελειώσει και κάθε «χαλαρότητα» μέσα στην Ευρωζώνη και ότι από την 1.1.2024 επιστρέφει όλη η έμ-

φαση στη δημοσιονομική σταθερότητα. Η κυβέρνηση, για πρώτη φορά στην ιστορία της μετά το 209, θα βρεθεί σε θέση αδυναμίας να «διανέμει» πόρους και θα πρέπει να μας δείξει πώς σκοπεύει να ανταποκριθεί.

Ο Μητσοτάκης δεν δίστασε και πολύ. Πιστός στη δέσμευσή του προς τους ντόπιους καπιταλιστές και τους διεθνείς «θεσμούς», ότι δεν προτίθεται να δημιουργήσει δημοσιονομικό κίνδυνο, δηλώνει ότι πλέον τα διαθέσιμα κονδύλια προς διανομή θα είναι οι όποιες υπεραποδόσεις (;) της «ανάπτυξης». Έτσι οι κυβερνητικές οδηγίες προς τους «φιλικούς» δημοσιογράφους είναι γύρω από την ιδέα ότι η κοινή γνώμη θα πρέπει να προετοιμαστεί για μια πολιτική με «λίγες παροχές – πολλές μεταρρυθμίσεις».

Η πρόκληση υπάρχει και στα δύο σκέλη αυτού του δίπολου.

Οι «παροχές» γίνονται κυριολεκτικά ψίχουλα. Τα market pass (αυτή η ελάχιστη επιδότηση των φτωχότερων φτωχών) θα παραταθούν, λείει, για ένα μόνο δίμηνο, φτάνοντας μέχρι το Δεκέμβριο. Οι «αυξήσεις» στις συντάξεις θα είναι μικρότερες από τις περσινές και αισθητά κάτω από τις εισοδηματικές απώλειες των συ-

νταξιούχων. Η φοροεπιδρομή στα εισοδήματα όσων ζουν από τη δουλειά θα συνεχιστεί αμείωτη: η κυβέρνηση υιοθετεί τον στόχο της αύξησης των κρατικών εσόδων από τη φορολόγηση εισοδημάτων φυσικών προσώπων κατά 5 δισ. ευρώ στην επόμενη τετραετία.

Ακόμα πιο προκλητική είναι η απειλή στο σκέλος των «μεταρρυθμίσεων» που, τάχα, θα αντισταθμίσει τις περιορισμένες παροχές. Στο Δημόσιο, η Κεραμέως θα έχει να συνδέσει την όποια πιθανότητα αύξησης μισθών με την αύξηση της παραγωγικότητας και την αξιολόγηση των υπηρεσιών. Στη Δικαιοσύνη, ο Φλωρίδης θα έχει να κατεδαφίσει -και γρήγορα...- τις νομικές «ανελαστικότητες» που δημιουργούν δισταγμούς ή καθυστερήσεις στη δραστηριότητα του κεφαλαίου. Στην Παιδεία, ο Πιερακάκης θα έχει να προωθήσει τη γρήγορη ιδιωτικοποίηση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, ακόμα και ανεξάρτητα από την τύχη του Άρθρου 16. Στη Υγεία, ο ίδιος ο Μητσοτάκης κηρύσσει πλέον ως πλαστό το στρατηγικό δίλημμα «Δημόσια ή ιδιωτική περίθαλψη»;, υποσχόμενος παραπειστικά «αποτελεσματική περίθαλψη». Και αυτήν την αποτελεσματικότητα την είδαμε

φέτος το καλοκαίρι με τους ανθρώπους να πεθαίνουν στις καρότσες των αγροτικών λόγω της κατάρρευσης του ΕΚΑΒ.

Μια τέτοια αδίστακτη κυβέρνηση, θα βρει αργά ή γρήγορα τις μαζικές απαντήσεις από τα κάτω που αξίζουν στην πολιτική της.

Γεωπολιτικό Σκάκι

Πέρα από τα καυτά ζητήματα της οικονομικοκοινωνικής πολιτικής στο εσωτερικό της χώρας, πολλά θα κριθούν για το μέλλον της κυβέρνησης και στο πεδίο της εξωτερικής πολιτικής της, στη διαμόρφωση της στάσης του ελληνικού κράτους μέσα σε ένα διεθνές περιβάλλον που καθορίζεται από αστάθεια και ρευστότητα.

Το γεωπολιτικό σκάκι (όπως ονόμασε η εφημερίδα «Το Βήμα» την «υπερδραστήρια» ενασχόληση του Μητσοτάκη με τα διπλωματικά μέτωπα μέσα στο φετινό καλοκαίρι) είναι μια υποχρεωτική άσκηση κατά την οποία ο Μητσοτάκης επιχειρεί να αυγατίσει το ηγετικό προφίλ του. Είναι όμως και μια υποχρεωτική εμπλοκή με ζητήματα όπου οι ευκαιρίες συνυπάρχουν με μεγάλους κινδύνους.

(συνέχεια στη σελ. 4)

Ο Μητσοτάκης και οι πολιτικές

(συνέχεια από σελ. 3)

Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ πολέμου στην Ουκρανία (και όλες οι προβλέψεις για τα σενάρια τερματισμού του) έχουν ανεβάσει κατακόρυφα την διπλωματικο-στρατιωτική σημασία της περιοχής. Στο NATO, το παλιότερο «τόξο ανάσχεσης» (Πολωνία-Ελλάδα-Ισραήλ) της ρωσικής επιρροής θεωρείται οριστικά ξεπερασμένο. Στη θέση του οικοδομείται ένας ισχυρότερος και συντηρητικότερος «άξονας» που θα αποτελεί τον τοπικό μοχλό στήριξης του ευρωατλαντισμού στις πολύ πιο συγκρουσιακές νέες συνθήκες. Σε αυτόν το στόχο λογοδοτούσε η Σύνοδος στην Αθήνα των πρωθυπουργών των δυτικών Βαλκανίων, υπό τη φανερή επίβλεψη των Βρυξελλών και κυρίως της Ουάσινγκτον. Είναι σαφές ότι στη συγκρότηση αυτού του «άξονα», ο ευρωατλαντισμός αναθέτει στο ελληνικό κράτος ειδικό αναβαθμισμένο ρόλο.

Η Αλεξανδρούπολη έχει ήδη γίνει η στρατιωτική «πύλη» εισόδου των νατοϊκών δυνάμεων στο χερσαίο διάδρομο που ενώνει τη Μεσόγειο με τη Μαύρη Θάλασσα, αξιοποιώντας τον πρόθυμο ρόλο της Βουλγαρίας και της Ρουμανίας, αλλά και παρακάμπτοντας τα Στενά, δηλαδή το ρόλο της «άτακτης» Τουρκίας. Σήμερα συζητιέται η μετατροπή της Αλεξανδρούπολης σε «πύλη» του οδικού, σιδηροδρομικού και ενεργειακού διαδρόμου που θα μπορεί να αναλάβει το βάρος του χερσαίου εμπορίου από και προς την Ουκρανία, βάρος που θα πολλαπλασιαστεί στην όποια εποχή μεταπολεμικής ανοικοδόμησης αυτής της χώρας. Η περιοχή του Έβρου, που κήκε από άκρη σε άκρη, χαρακτηρίζεται από το NATO ως ο «πολυτιμότερος τόπος» στη Νότια Ευρώπη.

Μέσα στο καλοκαίρι επανήλθαν στη δημοσιότητα τα αμερικανικά σχέδια να γεφυρωθεί το δίδυμο των «στρατηγικών» νατοϊκών βάσεων στη Σούδα και στην Αλεξανδρούπολη με τη δημιουργία μιας νέας μεγάλης βάσης στο κέντρο του Αιγαίου, πιθανότατα στη Σκύρο.

Η προφανής αναβάθμιση της «στρατηγικής σχέσης» μεταξύ του ελληνικού κράτους και των ευρωατλαντικών σχεδιασμών στην περιοχή μέσα στην παρούσα συγκυρία, προκαλεί πειρασμούς στον Μητσοτάκη. Πειρασμός για κουτσαβάκινη επιβεβαίωση πρωταγωνιστικού ρόλου ήταν η αντιμετώπιση της Αλβανικής κυβέρνησης στις προσκλήσεις για τη Σύνοδο των Αθηνών, με αφορμή τις δραστηριότητες εκεί του Φρ. Μπελέρη (με το σκοτεινό παρελθόν

των σχέσεων με οργανώσεις ένοπλης εθνικιστικής δράσης...) που δεν έγιναν αποδεκτές από το αλβανικό κράτος (όπως δεν θα γίνονταν αποδεκτές από όποιο άλλο κράτος στην περιοχή). Πολύ πιο σημαντικοί από τους πειρασμούς είναι οι πραγματικοί κίνδυνοι. Το NATO αναβαθμίζει το ελληνικό κράτος ως στήριγμά του στην περιοχή, χωρίς ασφαλώς να έχει παραιτηθεί από την προσπάθεια να επαναφέρει την Τουρκία στη σφαίρα της πειθαρχίας στον ευρωατλαντισμό. Η Τουρκία με τον «πολυδιάστα-

το αμερικανοτουρκικές σχέσεις και το NATO στραφεί στην υποστήριξη ενός αποτελεσματικού και όχι προσχηματικού ελληνοτουρκικού διαλόγου. Η Δεξιά στην Ελλάδα δεν είναι έτοιμη για τέτοιες «στροφές», που ακόμα και η πιθανολόγησή τους προκαλεί πονοκεφάλους στον Μητσοτάκη.

Αντίστοιχα προβλήματα παρουσιάζει και η πολυδιαφημισμένη στρατηγική του «ανοίγματος προς την Ασία». Πριν λίγα χρόνια, η σχέση με την Κίνα στην οποία πουλήθηκε το λιμάνι του Πειραιά, παρουσιαζόταν ως φάρμακο

λαγές με την Κίνα έρχεται πλέον ως πίεση αναθεώρησης προηγούμενων σχέσεων και συμφωνιών.

Η επίσκεψη στην Αθήνα του Ινδού πρωθυπουργού Ναρέντρα Μόντι, εμφάνισε κάποιες εναλλακτικές. Ο ακροδεξιός εθνικιστής Μόντι έκανε λόγο για μια προοπτική «στρατηγικές σχέσης» μεταξύ των δύο χωρών (θυμίζω ότι ινδικές ένοπλες δυνάμεις έχουν λάβει μέρος σε νατοϊκές ασκήσεις στον ελλαδικό χώρο), υποσχέθηκε αύξηση κατά 100% των εμπορικών σχέσεων και δήλωσε το ενδιαφέρον της Ινδίας για το... λιμάνι του Πειραιά!

Ο Μόντι επισκέφτηκε την Αθήνα μετά τη Σύνοδο των BRICS στο Γιόχανεσμπουργκ της Νότιας Αφρικής, όπου συμφωνήθηκε η διεύρυνσή τους. Όσοι θεωρούν τους BRICS σαν μια (έστω σχετικά) ενοποιημένη εναλλακτική απέναντι στον «παραδοσιακό» ιμπεριαλισμό της Δύσης, ας αλλάξουν πλευρό. Οι ινδο-κινεζικές σχέσεις, για παράδειγμα, είναι σε επικίνδυνο σημείο έντασης με αφορμή τη σύσφιξη των σχέσεων Κίνας-Πακιστάν. Οι φιλικές-συμμαχικές σχέσεις του Πακιστάν με την Τουρκία, είναι πιθανότατα ένα ακόμα κίνητρο για την ιδιαίτερα προβεβλημένη επίσκεψη του Μόντι στην Αθήνα, όπως και της επιλογής του να δηλώσει ότι η Ινδία θεωρεί τον ελλαδικό χώρο ως κατάλληλη «πύλη» για τις οικονομικές σχέσεις Ινδίας-ΕΕ. Το ενδεχόμενο να συνδυαστούν ο ήδη περίπλοκος ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός με την πραγματικά εκρηκτική ινδο-πακιστανική αντιπαράθεση μέσα σε μια χιαστί αντιπαραθετική συμμαχία Ελλάδας-Ινδίας και Τουρκίας-Πα-

Το ενδεχόμενο να συνδυαστούν ο ήδη περίπλοκος ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός με την πραγματικά εκρηκτική ινδο-πακιστανική αντιπαράθεση μέσα σε μια χιαστί αντιπαραθετική συμμαχία Ελλάδας-Ινδίας και Τουρκίας-Πακιστάν, συνιστά έναν επικίνδυνο διπλωματικό εφιάλτη.

το» προσανατολισμό του Ερντογάν, έχει χάσει ημίχρονο σε σχέση με τους νατοϊκούς σχεδιασμούς. Αλλά παραμένει μια μεγάλη δύναμη. Η καλλιέργεια ενός κλίματος επιτυχιών στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό (Αλεξανδρούπολη, Σούδα, F35, Ραφάλ, Σκύρος κ.ά.) μπορεί να έρθει σε εκρηκτική αντίφαση με την πραγματικότητα, εάν και όταν εξομαλυνθούν

για πάσα νόσο. Σήμερα, στις προετοιμασίες μιας μελλοντικής συνάντησης Μητσοτάκη-Σι στο Πεκίνο περιλαμβάνονται, λέει, οι «ανησυχίες» για το αν οι «αναταράξεις» στην κινεζική οικονομία είναι πιθανό να ανατρέψουν τις προβλέψεις των σχέσεων πριν λίγα χρόνια. Στην πραγματικότητα η αυστηροποίηση του αμερικανονατοϊκού πλαισίου σχετικά με τις συναλ-

Η διπλωματία των υδρογονανθράκων στην Ανατολική Μεσόγειο

ΣΤΗΝ ΤΡΙΜΕΡΗ ΣΥΝΟΔΟ Κορυφής Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ με την υψηλή επίβλεψη των ΗΠΑ –στο αποκαλούμενο σχήμα 3+1– αναμένεται να οξυνθεί ο καυγός για τη διαχείριση των υδρογονανθράκων της Ανατολικής Μεσογείου.

Παράλληλα στη συνάντηση των υπουργών Ενέργειας των Ισραήλ-Τουρκίας επανήλθαν τα σενάρια ενεργειακής συνεργασίας των δύο χωρών (χερσαίος αγωγός δια του τουρκικού εδάφους;).

Στη συνάντηση της Λευκωσίας συζητιέται η πρόταση της αμερικανικής πολυεθνικής Chevron (με την υποστήριξη της κυβέρνησης Μπάιντεν) που προκρίνει ως διάδοχο σχήμα του αγωγού East Med μια «όδευση» του φυσικού αερίου από τις υπάρχουσες αιγυπτιακές εγκαταστάσεις προς την Αλεξανδρούπολη με «γραμμή» δεξαμενόπλοιων. Η πρόταση Chevron έχει «αγκάθι»: Αφαιρεί για λόγους ταχύτητας και εξοικονόμησης πόρων τον ενδιάμεσο κυπριακό σταθμό υγροποίησης-μεταφόρτωσης.

Η κυπριακή κυβέρνηση αρνείται να υποχωρήσει θεωρώντας ότι η πρόταση Chevron «ρίχνει» την κυπριακή πλευρά.

Σε κάθε περίπτωση φαίνεται να «ωριμάζει» το σχέδιο για πλωτό «αγωγό» μεταξύ Αιγύπτου-Αλεξανδρούπολης (με ενδιάμεσο σταθμό ή όχι στην Κύπρο) ενώ ανοίγει ξανά το ερώτημα του χερσαίου αγωγού –μέσω Τουρκίας– προς την Αλεξανδρούπολη, απ' όπου θα μπορούσε να περνά κυρίως το αέριο των ισραηλινών αλλά και των λιβανέζικων κοιτασμάτων.

Η έκπληξη ήρθε με την εκδήλωση ενδιαφέροντος για αυτά τα σχέδια από την πλευρά της... Ινδίας. Τα «ΝΕΑ» βιάζονται να προαναγγείλουν το νέο «άξονα»: Τελ Αβίβ, Δελχί, Λευκωσία, Αθήνα.

Και η Αίγυπτος (της δικτατορίας του Σίσι) παρακολουθεί ως οργανικό μέρος όλες αυτές τις διεργασίες, ενώ πρόσφατα δήλωσε ενδιαφέρον για συμμετοχή στο σχήμα των BRICS. Όμορφος κόσμος, ηθικός, αγγελικά πλασμένος.

προοπτικές

κιστάν, συνιστά έναν επικίνδυνο διπλωματικό εφιάλτη.

Ο Μητσοτάκης ισχυρίζεται ότι η ποιοτική αναβάθμιση των σχέσεων με την Ινδία, αλλά και η ενίσχυση των σχέσεων με την Ιαπωνία και τη Νότια Κορέα, θα αποτελούν εναλλακτική εκδοχή της στρατηγικής «προς την Ασία» του ελληνικού καπιταλισμού, μετά τη ψύχρα στις σχέσεις με την Κίνα. Η μετατόπιση δεν θα είναι εύκολη, ανέφελη και με εγγυημένα κέρδη.

Η επόμενη καλοκαιρινή διπλωματική «κίνηση» του Μητσοτάκη ήταν η συνάντηση με την Τζόρτζια Μελόνι. Όπως ο τάχα ακραιφνής φιλελεύθερος Μητσοτάκης δεν είχε πρόβλημα να σαλιαρίζει με τον Μόντι (που θεωρεί ότι όλοι οι μη-ορθόδοξοι ινδουϊστές, αλλά και οι Ινδοί των κατώτερων καστών, δεν είναι ισότιμα ανθρώπινα όντα), έτσι δεν είχε πρόβλημα να συναντιέται με την φασίστρια Μελόνι. Το επίδικο από την ελληνική πλευρά είναι η αναβάθμιση των οικονομικών σχέσεων (εμπόριο, επενδύσεις, ενέργεια, όπλα). Το αντάλλαγμα που μπορεί να παρέχει ο Μητσοτάκης είναι μια δέσμευση ότι η ΝΔ, ένα από τα μεγάλα κόμματα του ευρωπαϊκού συντηρητισμού, θα υποστηρίξει συστηματικά το «ξέπλυμα» της Μελόνι μέσα στα όργανα της ΕΕ. Και το συνδετικό υλικό στη σύγκλιση τους είναι η πρόθεση και των δύο κυβερνήσεων να προχωρήσουν σε συντονισμένη σκλήρυνση της (αντι) μεταναστευτικής πολιτικής τους.

Παντοδυναμία;

Η αίσθηση της παντοδυναμίας που αποπνέει ο Μητσοτάκης οφείλεται στο κενό της αντιπολίτευσης.

Όμως όλη η σύγχρονη πολιτική ιστορία διδάσκει ότι αυτή η αίσθηση είναι συχνά πλαστή και παραπλανητική. Γιατί τα κενά στην πολιτική δεν κρατάνε για πολύ. Γιατί, κυρίως, πέρα από την οργανωμένη πολιτική αντιπολίτευση που με τη μορφή του ΣΥΡΙΖΑ και του ΠΑΣΟΚ αποδεικνύεται αναποτελεσματική, υπάρχει πάντα η αυθόρμητη μαζική αντιπολίτευση από τα κάτω, που κατ'επανάληψη έχει αποδείξει στην Ελλάδα ότι μπορεί να προκαλεί μείζονες αλλαγές στην πολιτική συγκυρία. Ο Μητσοτάκης είναι μπροστά σε μια περίοδο κρίσεων, ευκαιριών αλλά και μεγάλων κινδύνων, στρατηγικών διλημάτων κ.ο.κ. Σε τέτοιες περιόδους μια κυβέρνηση μόνη απέναντι στον κόσμο, με θεσμική αντιπολίτευση βυθισμένη σε παραλυτική κρίση, μπορεί να αποδειχθεί ως καθεστωτική αδυναμία και αστάθεια.

Δεν πρέπει να υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι ο Μητσοτάκης θα «συναντήσει» την κλιμάκωση της αντίστασης του κόσμου από τα κάτω. Έχει τεράστια σημασία το πώς θα οργανωθούν και τι χαρακτηριστικά θα πάρουν οι πρώτες μαζικές μάχες αυτής της κρίσιμης περιόδου. Είναι παραπειστικό το δίλημμα μεταξύ μιας βερμπαλιστικής υπεραισιοδοξίας (που υποτιμά τις συνέπειες των ηττών στις προηγούμενες μάχες) και μιας γενικής απαισιοδοξίας που παριστάνει τη σωφροσύνη, υποτιμώντας τις δυνατότητες του κόσμου μας αλλά και τα προβλήματα του αντιπάλου. Αυτό που χρειάζεται είναι σοβαρότητα και αποφασιστικότητα, ενότητα στη δράση για να επιδιωχθούν νίκες, εμπλοκή στην πρώτη γραμμή.

με κόκκινο μελάνι

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ:
ΣΠΥΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΣΦΑΓΗ ΓΙΑ ΤΟ «ΜΠΑΓΙΟΚΟ»

Δεν έχει τέλος ο «πόλεμος» στους Σπαρτιάτες ανάμεσα στον πρόεδρο του φασιστικού μορφώματος, Βασίλη Στίγκα και τους 11 βουλευτές. Αφού ο επικεφαλής διέγραψε τρία από τα έντεκα μέλη της Κ.Ο. και ένας ανεξαρτητοποιήθηκε, όλοι οι βουλευτές εξέδωσαν ανακοίνωση καταδεικνύοντας ότι ο πραγματικός αρχηγός τους δεν είναι εκείνος, αλλά ο Ηλίας Κασιδιάρης. Όχι πως δεν το ξέραμε, απλά και με τον πιο επίσημο τρόπο ομολογούν ότι η πραγματική ηγεσία των Σπαρτιατών βρίσκεται στις φυλακές Δομοκού. Νωρίτερα βέβαια, ο Στίγκας, είχε δώσει δημόσια στήριξη στην εκλογική κάθοδο Κασιδιάρη στο δήμο της Αθήνας. Όπως συμβαίνει συχνά στις εγκληματικές οργανώσεις, η μοιρασιά των χρημάτων (βλ. παχυλή κρατική επιχορήγηση), φέρνει ανοιχτές συγκρούσεις και ξεκαθάρισμα λογαριασμών. Τα ίδια είχαν συμβεί και στην Χρυσή Αυγή. Επιπλέον, ο Στίγκας πίστεψε πως ο ίδιος, ως κοινοβουλευτικός αρχηγός, θα έχει την εξουσία εντός της Κ.Ο., ξεχνώντας μάλλον ότι βρέθηκε εκεί ως «μπροστινός» ενός καταδικασμένου χρυσαυγίτη. Εκείνη η νομοθεσία της ΝΔ, που δήθεν θα έκοβε το δρόμο στους νεοναζί, εξαιρετικά «πετυχημένη» πάντως. Και μήχαν στη βουλή τα ορφανά του Κασιδιάρη. Και τους ταΐζουν με κρατικό χρήμα. Και αφήνουν το φασιστικό τσίρκο να εξελίσσεται καθημερινά, τη στιγμή που η κυβέρνηση ενσωματώνει τμήματα της Alt-right ρητορικής. Μη μείνει μόνος ο Στίγκας στο τέλος και τον μαζέψουν στη ΝΔ ως...«πατριώτη».

ΕΞΟΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΔΑΠΑΝΕΣ

Την ώρα που η κυβέρνηση αφήνει χωρίς προστασία από τις πυρκαγιές τα δάση και θρηνούμε ανθρώπινες ζωές, ξοδεύει δισεκατομμύρια για εξοπλισμούς και τη βαθύτερη εμπλοκή του ελληνικού κράτους στα σχέδια του δυτικού ιμπεριαλισμού στη ΝΑ Μεσόγειο, την Ουκρανία, τα Βαλκάνια κ.α. Σε απάντηση του ΥΕΘΑ Δένδια στη βουλή, μετά από επίκαιρη ερώτηση για την πορεία των εξοπλιστικών προγραμμάτων, η κυβέρνηση αποκάλυψε ότι θα δαπανήσει 30 δισ. ευρώ σε πολεμικούς εξοπλισμούς μέσα σε μια τετραετία! Ενώ ισχυρίζονται ότι δεν έχουν λεφτά για να προσλάβουν πυροσβέστες, γιατρούς και δασκάλους, η απόκτηση των 3 φρεγατών τύπου «Bell@ra» και των ηλεκτρονικών συστημάτων

τους θα κοστίσει το ποσό των 2,26 δισ. ευρώ. Άλλα 800.000 εκατομμύρια θα κοστίσει η συντήρηση και τα όπλα των συγκεκριμένων επιθετικών πλοίων. Επίσης, πέρα από τα σχεδόν 2 δισεκατομμύρια ευρώ που στοίχισε η αγορά των 18 Rafale, όπως αναφέρεται θα δοθούν άλλα 127 εκατομμύρια ευρώ για την υποστήριξη των εν λόγω μαχητικών, ενώ ο οπλισμός τους θα κοστίσει κοντά στα 500 εκατομμύρια ευρώ. Και όλα αυτά όταν παράλληλα προχωρά και η διαδικασία απόκτησης των πανάκριβων αμερικανικών F-35, ώστε να κερδηθεί το «επιχειρησιακό πλεονέκτημα», στο πλαίσιο του αντιδραστικού ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού. Προφανώς όλα αυτά τα εξωφρενικά ποσά, θα λείψουν από την κάλυψη ζωτικών κοινωνικών αναγκών.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΣΤΕΓΑΣΗΣ

Εκρηκτικό παραμένει το στεγαστικό πρόβλημα, με τις τιμές των ενοικίων να ανεβαίνουν διαρκώς. Σύμφωνα με την ΤΤΕ οι τιμές των ενοικίων έχουν αυξηθεί κατά 35%-50% στις περισσότερες περιοχές της Αττικής τα τελευταία χρόνια, πιέζοντας ασφυκτικά τα νοικοκυριά. Για αγορά ακινήτου ούτε λόγος βέβαια, με τις τιμές πώλησης να έχουν αυξηθεί κατά 70%. Στις ήδη διογκωμένες τιμές των ακινήτων οι αυξήσεις των επιτοκίων προσέθεσαν ένα δυσβάσταχτο κόστος εξυπηρέτησης των στεγαστικών δανείων, με τα funds και τα κάθε λογής «κοράκια» να αρπάζουν σπίτια λαϊκών ανθρώπων. Απελπιστική είναι η κατάσταση και για τους φοιτητές που αναζητούν σπίτι και τους ζητούν υπέρογκα ενοίκια. Χειρότερα είναι τα πράγματα στις τουριστικές περιοχές, όπου οι ιδιοκτήτες επιλέγουν να νοικιάζουν τα σπίτια τους σε φοιτητές με συμβόλαια μέχρι Μάη-Ιούνιο και μετά να τα βάζουν σε πλατφόρμες βραχυχρόνιας μίσθωσης. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι υπάρχουσες εστίες δεν φτάνουν ούτε για το 10% των φοιτητών που έχουν ανάγκη στέγης, ενώ 17 πόλεις δεν διαθέτουν καν φοιτητικές εστίες! Ήδη φοιτητικοί σύλλογοι ετοιμάζουν κινητοποιήσεις για το οξύ πρόβλημα. Η απουσία οποιασδήποτε πολιτικής «πλαφόν» στις τιμές των ενοικίων, περιορισμού του Airbnb και δημιουργίας κοινωνικής κατοικίας (πέρασαν 11 χρόνια από την κατάργηση του ΟΕΚ) επαναφέρει με δραματικό τρόπο το ζήτημα του δικαιώματος στη στέγη και των αναγκαίων πρωτοβουλιών διεκδίκησης που χρειάζεται να ξεδιπλωθούν «από τα κάτω».

Κράτος-εμπρηστής καίει τις ζωές μας και τα δάση

Του Σπύρου Αντωνίου

Σε έναν πλανήτη που «φλέγεται» από την κλιματική κρίση, η κυβέρνηση παραπληροφορεί, για να καλύψει την απουσία σχεδίου πρόληψης και καταστολής των πυρκαγιών.

Σχεδόν 1,5 εκατ. στρέμματα, κυρίως δασικών εκτάσεων και εντός περιοχών Natura, έγιναν στάχτη το δίμηνο Ιουλίου-Αυγούστου, προκαλώντας ανεπανόρθωτη οικολογική καταστροφή. Η φωτιά στο μοναδικό οικοσύστημα της Δαδιάς μαινεται για μέρες. Είχαν προηγηθεί η Πάρνηθα, η Βοιωτία, η Ρόδος, η Εύβοια, η Μαγνησία, η Κορινθία και άλλες περιοχές, με τα πύρινα μέτωπα να κατακαίνε ανθρώπους, ζώα, σπία και καλλιέργειες.

Παρά τα κυβερνητικά μυθεύματα, περί «υβριδικού πολέμου» και μετανάστες εμπρηστές (φέτος αντικατέστησαν τους...κλασικούς τούρκους «πράκτορες», στις γνωστές θεωρίες συνωμοσίας, αν και πάνω από 20 απανθρακώθηκαν), που το μόνο που κάνουν είναι να ενισχύουν την ακροδεξιά, οι υπαίτιοι για το προδιαγεγραμμένο έγκλημα που επαναλαμβάνεται κάθε καλοκαίρι (και φέτος έφτασε περισσότερο από ποτέ μέσα σε πόλεις και χωριά) είναι γνωστοί.

Είναι η κυβέρνηση της ΝΔ (όπως και οι προηγούμενες κυβερνήσεις) που κρύβεται πίσω από το «112» και τις μαζικές εκκενώσεις. Μια κυβέρνηση -όπως και οι περισσότερες δημοτικές και περιφερειακές αρχές- που αδιαφορεί πλήρως για τις ζωές μας, τα δάση, το περιβάλλον, την κλιματική αλλαγή και την υπερθέρμανση του πλανήτη και νιώζεται μόνο για τα συμφέροντα των κάθε είδους «επενδυτών» και την βαθύτερη εμπλοκή του ελληνικού κράτους στα ιμπεριαλιστικά σχέδια του ΝΑΤΟ. Είναι αυτοί που άφησαν το δάσος της Δαδιάς με 5 δασικούς υπαλλήλους, χωρίς αντιπυρικές ζώνες, γλιτώνοντας «περιττά» έξοδα. Κάπως έπρεπε να πληρωθούν και τα δείπνα των Ζελένσκι και Μόντι...

Τα σενάρια για ύπαρξη οργανωμένου σχεδίου εμπρησμών, για να αποφύγουν τις κυβερνητικές ευθύνες, δεν επιβεβαιώθηκαν. Η πρώτη μεγάλη πυρκαγιά που τόσος μέρες μαινεται την Αλεξανδρούπολη ξεκίνησε από κεραυνό, όπως η ίδια η Πυροσβεστική ανακοίνωσε επίσημα. Στην εκδοχή του ατυχήματος συγκλίνουν τα πρώτα στοιχεία και για την πυρκαγιά της Πάρνηθας, καθώς η πρώτη σπύθα φαίνεται να προήλθε από καλώδια ηλεκτροδό-

τησης κοντά στη Μονή Κλειστών.

Αντίθετα, είναι δεδομένες οι εγκληματικές κυβερνητικές ευθύνες, τόσο για τα δεκάδες θύματα και τις σοβαρές ζημιές σε περιουσίες, όσο και για την καταστροφή σπάνιων οικοσυστημάτων. Αντιπυρική προστασία σημαίνει προσλήψεις στη Δασική Υπηρεσία, σημαίνει αναβαθμισμένο μηχανισμό αποτελεσματικής πρόληψης, με υποδομές και σύγχρονα μέσα. Πολλά οχήματα της πυροσβεστικής ξεπερνούν την δεκαετία και εμφανίζουν διαρκώς βλάβες, υπάρχουν αεροπλάνα με 35+ χρόνια πτήσης (όπως αυτό που κατέπεσε φέτος στην Εύβοια), τα κενά στο προσωπικό της Πυροσβεστικής ξεπερνούν τις 4.000. Σημαίνει προστασία των καμένων δασικών εκτάσεων μέχρι να επανέλθει το δάσος και άμεσες παρεμβάσεις για την αντιπλημμυρική προστασία. Και φυσικά φροντίδα για τις αναγκαίες αποζημιώσεις. Στην Εύβοια ακόμα εκκρεμούν οι αποζημιώσεις στους πληγέντες του 2021.

Κλιματική κρίση

Οι κυβερνήσεις τα τελευταία χρόνια επικαλούνται την κλιματική κρίση απλά για να δικαιολογήσουν τις δικές τους ανεπάρκειες και την απροθυμία τους να παρέχουν χρηματοδότηση που θα στήριζε έναν αποτελεσματικό σχεδιασμό πρόληψης και πυρόσβεσης. Λεφτά βέβαια για φρεγάτες και απάνθρωπα μέτρα αποτροπής της μετανάστευσης, βρίσκονται πάντα. Δεν έχουμε μια φύση που μας εκδικείται γενικώς. Μπροστά μας ξεδιπλώνονται οι τραγικές συνέπειες του νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού που θεωρεί το περιβάλλον πεδίο κερδοφορίας και μόνο.

Οι καύσωνες που «ψήνουν» τον πλανήτη εμφανίζονται συχνότερα και έχουν μεγαλύτερη διάρκεια εξαιτίας της κλιματικής κρίσης, δημιουργώντας τις συνθήκες για τις μεγα-πυρκαγιές (megafires) που μετατρέπουν σε στάχτη εκατομμύρια στρέμματα σε όλο τον κόσμο, όπως πχ στον Καναδά.

Τον περασμένο Ιούλιο, στο πυκνοκατοικημένο Φοίνιξ, την πρωτεύουσα της Αριζόνας, η θερμοκρασία

παρέμεινε πάνω από 43°C επί 31 συνεχόμενες μέρες. Ο Ιούλιος του 2023 κατεγράφη επίσημα ως ο θερμότερος μήνας στην ιστορία της ανθρωπότητας από την ευρωπαϊκή υπηρεσία Copernicus. Στην Ελλάδα, ο δεκαπενθήμερος καύσωνας που ξεκίνησε στις 12 και ολοκληρώθηκε στις 26 Ιουλίου, είναι ο μεγαλύτερος σε διάρκεια που έχει καταγραφεί στη χώρα, σύμφωνα με το Εθνικό Αστεροσκοπείο Αθηνών. Τον φετινό Ιούλιο, εκτός από την ατμόσφαιρα, σημειώθηκαν θερμοκρασίες-ρεκόρ και στην επιφάνεια των θαλασσών. Πέρα από τις επιπτώσεις στην τροφική αλυσίδα, οι ωκεανοί είναι ένας σημαντικός ρυθμιστής του κλίματος, που παράγουν το μισό οξυγόνο της Γης.

Η επιμονή στις εξορύξεις υδρογονανθράκων και τη χρήση ορυκτών καυσίμων, οι ιδιωτικοποιήσεις των ελεύθερων χώρων και η αχαλίνωτη εμπορευματοποίηση του περιβάλλοντος, θυσιάζει το μέλλον του πλανήτη στο όνομα της καπιταλιστικής ανάπτυξης. Κραυγαλέο παράδειγμα είναι η καταστροφή στο Μάουι της Χαβάης με τους εκατοντάδες νεκρούς, τους χιλιάδες άστεγους και μια ολοσχερώς καμένη γη, που πριν γίνει ξερή και ευάλωτη στη φωτιά από την πολυετή-ληστρική εκμετάλλευση πανίσχυρων εταιριών, αποτέλεσε έναν τροπικό παράδεισο για τους αυτόχθονες.

Στην περιοχή της Μεσογείου τα στοιχεία δείχνουν ότι η περίοδος των πυρκαγιών ξεκινά πια νωρίτερα και στη διάρκειά της καίγονται μεγαλύτερες εκτάσεις. Αυτό συμβαίνει επειδή η ακραία ζέστη ξεραίνει τη βλάστηση, που μετατρέπεται σε καύσιμη ύλη έτοιμη να αναφλεγεί.

Στην Περιφέρεια Αττικής η επιφάνεια των δασικών εκτάσεων είναι περίπου 1.230.000 στρέμματα και τα τελευταία 7 χρόνια έχουν καεί 405.000 στρέμματα δάσους, δηλαδή το 33% της επιφάνειας των δασών. Η επιδείνωση της κατάστασης στην Αττική που χάνει τους πράσινους «πνεύμονες» της, είναι δεδομένη. Όπως και η ενίσχυση του φαινομένου της αστικής θερμικής νησίδας. Όμως στο Ελληνι-

κό, αντί για ένα Μητροπολιτικό Πάρκο που θα συνέβαλε καθοριστικά στη μείωση της θερμοκρασίας κατά τους καλοκαιρινούς μήνες, χτίζεται μια φαραωνική τσιμεντούπολη για τους πλούσιους. Το ίδιο «ανίκανο» κράτος στις φωτιές και τις πλημμύρες, είναι το ίδιο που οργανώνει «πράσινες» μπίζνες, ξεπουλά τη δημόσια περιουσία και διασφαλίζει γρήγορα κέρδη στις επιχειρήσεις.

Συνειδητό έγκλημα

Το «επιχείρημα» της κλιματικής κρίσης που αξιοποιεί ο Μητσοτάκης, δεν αρκεί για να υπεκφύγει. Αντίθετα φωτίζει καθαρότερα την προκλητική αδιαφορία των «αλητήριων» κυβερνήσεων και το διαχρονικό πολιτικό έγκλημα. Γιατί αν γνωρίζεις προκαταβολικά την απειλή και δεν κάνεις κάτι για να την αποτρέψεις, είσαι διπλά ένοχος. Και αν στις βασικές προτάσεις σου είναι η παραχώρηση των αναδασωτέων σε ιδιώτες «αναδόχους», επιτείνεις συνειδητά το πρόβλημα, μιας και είναι γνωστό πώς οι καπιταλιστές δεν θέλουν και δεν μπορούν να προσφέρουν καμία περιβαλλοντική προστασία. Γιατί απλούστατα, δεν είναι κερδοφόρο για το κεφάλαιο να επενδύει στην αναγέννηση του δάσους.

Παρόλο που υπάρχουν σημαντικές μερίδες των «από πάνω», που πριμοδοτούν την «πράσινη ανάπτυξη», ο βασικός προσανατολισμός του κεφαλαίου παραμένει προσηλωμένος στις παραδοσιακές μορφές ενέργειας. Ανάλυση του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, που δημοσιοποιήθηκε νωρίτερα αυτήν την εβδομάδα, αποκάλυψε ότι οι κυβερνήσεις επιδότησαν πέρυσι παγκοσμίως τα ορυκτά καύσιμα με ρυθμό...13 εκατομμυρίων δολαρίων το λεπτό! Οι συνολικές επιδοτήσεις που δόθηκαν στο πετρέλαιο, το φυσικό αέριο και τον άνθρακα ανήλθαν το 2022 στα 7 τρις. δολάρια, ποσό ίσο με το 7% του παγκόσμιου ΑΕΠ και διπλάσιο από αυτό που ξοδεύει η υφήλιος για την παιδεία.

Στα πολλαπλά αδιέξοδα του σημερινού καπιταλισμού έρχεται να προστεθεί και ο σοβαρότατος κίνδυνος της οικολογικής κατάρρευσης. Χωρίς την ανατροπή του υπάρχοντος παραγωγικού και καταναλωτικού μοντέλου, που θα είναι απελευθερωμένο από τις επιταγές της παραγωγής κέρδους, δεν μπορούμε να μιλάμε για πράσινες πολιτικές, κλιματική δικαιοσύνη και σωτηρία του πλανήτη. Και αυτή είναι η δική μας υπαρξιακή μάχη, για την οποία δεν υπάρχει χρόνος αναμονής.

Μέτρα παρωδία μετά το έγκλημα στη Νέα Φιλαδέλφεια

Του Νικόλα Κολυτά

Η δολοφονία του Μιχάλη Κατσούρη στη Νέα Φιλαδέλφεια στις 7 Αυγούστου του φετινού καλοκαιριού φέρει κρατική υπογραφή. Το επιτελικό κράτος του Κυριάκου Μητσοτάκη που δεν αφήνει «κουνούπι» να περάσει στα σύνορα, συλλαμβάνοντας ανελλιπώς μετανάστες και πρόσφυγες, δεν κατάφερε να σταματήσει 150 Κροάτες νεοναζί χούλιγκανς που αφού διέσχισαν όλη τη χώρα με αυτοκινητοπομπή, κατέληξαν στη Νέα Φιλαδέλφεια μαζί με Έλληνες φίλους τους, προκειμένου να επιτεθούν δολοφονικά σε όποιον βρουν μπροστά τους. Σε όλη αυτή την «ηρωική κάθοδο» η αστυνομία παρακολουθούσε «διακριτικά και από απόσταση». Δεν περιμέναμε και κάτι άλλο είναι η αλήθεια. Απλώς σε αυτό το σκηνικό ξεγυμνώθηκε πλήρως η ιδιοτέλεια του αστικού κράτους.

Δημόσια συζήτηση

Η κουβέντα περί οπαδικής αντιπαράθεσης σε ραντεβού και όχι μιας εγκληματικής επίθεσης Κροατών χούλιγκανς με νεοναζιστικό προφίλ, είναι πολύ βολική για τον Κυριάκο Μητσοτάκη, όπως και για τους συνηγόρους των δολοφόνων, καθώς ταυτίζει το θύμα με το θύτη και δίνει αφορμή για επικίνδυνες γενικεύσεις. Κάπως, έτσι για ακόμη μια φορά η δημόσια συζήτηση εκτυλίχθηκε γύρω από τη «βιαιότητα των οπαδών», την «εγκληματικότητα των συνδέσμων» και τη «διαφθορά του ποδοσφαίρου» και όχι γύρω από μια δολοφονική επίθεση χούλιγκανς με νεοναζιστικά χαρακτηριστικά. Αυτή η γενικόλογη καταδίκη του οπαδισμού που αποκόπτεται από τα πραγματικά περιστατικά της 7ης Αυγούστου, έδωσε το πάτημα στον Κυριάκο Μητσοτάκη, να προχωρήσει σε μια σειρά απίθανων πραγματικά μέτρων που περισσότερο εξυπηρετούν τα αφεντικά των ΠΑΕ και την αστυνομία, παρά την προώθηση ενός άλλου μοντέλου αντίληψης του αθλητισμού.

Μέτρα Μητσοτάκη

Τι ανακοίνωσε κωδικά ο πρωθυπουργός έπειτα από τη δολοφονία του Μιχάλη Κατσούρη; α) Ότι θα καταργήσει όλους τους συνδέσμους οπαδών ανεξαρτήτως της δραστηριότητάς τους, β) Ότι σε κάθε ομάδα θα λειτουργεί μόνο ένας σύνδεσμος οπαδών που θα έχει έδρα του τα γραφεία της εκάστο-

τε ΠΑΕ, γ) ότι ο έλεγχος των γηπέδων περνά πλήρως στην ελληνική αστυνομία, δ) ότι στη Νέα Φιλαδέλφεια υπήρξε μια σύγκρουση οπαδών και όχι μια δολοφονική επίθεση νεοναζί χούλιγκανς. Πρόκειται για την πιο φαιδρή καρικατούρα του πιο ωμού θατσερισμού. Άλλωστε διαχύθηκε ευρέως η ατάκα «ε ρε Θάτσερ που μας χρειάζεται» από συστημικά, αλλά δυστυχώς και εναλλακτικά μέσα ενημέρωσης, επειδή δήθεν τα κατάφερε η Βρετανίδα πρωθυπουργός στην Αγγλία τη δεκαετία του '80. Η πραγματικότητα είναι τελείως διαφορετική και όποιος έχει πάει έστω και μια φορά στη ζωή του γήπεδο, αντιλαμβάνεται ότι αυτά τα μέτρα περισσότερο εξυπηρετούν τους επιχειρηματίες και τους κολαούζους τους, παρά φέρουν κάποια «κάθαρση» στο ποδόσφαιρο. Και σε αυτό υπάρχει πληθώρα επιχειρημάτων.

Καταρχάς δεν αναπτύσσουν όλοι οι σύνδεσμοι οπαδών εγκληματική δραστηριότητα. Η άκρως αυταρχική και αντιδημοκρατική απόφαση, που η αλήθεια είναι ότι έχει αναγγελθεί και άλλες φορές κατά το παρελθόν, περί κατάργησης όλων των συνδέσμων, στην ουσία τσουβαλιάζει όλους τους οπαδούς στην ίδια εγκληματική φατρία χωρίς κανένα κριτήριο. Κάτι τέτοιο, μπορεί κάλλιστα να αξιοποιηθεί αργότερα, όχι για το ποδόσφαιρο, αλλά για την ίδια την κοινωνία και τις συλλογικότητές της. Δευτερευόντως, αν υπήρχε τώρα μία πιθανότητα οι επιχειρηματίες να προσεταιριστούν οργανωμένους οπαδούς προκειμένου να τους προσδέσουν στο άρμα τους για να εξυπηρετήσουν τα συμφέροντά τους, τώρα υπάρχουν

εκατό. Η ύπαρξη ενός μόνο συνδέσμου οπαδών σε κάθε ομάδα υπό την σκέπη της εκάστοτε ΠΑΕ, είναι δώρο στον Μελισσανίδη, τον Αλαφούζο, τον Μαρινάκη και τον Σαββίδη. Γι' αυτό και κανένας από όλους τους παραπάνω δεν έσπευσε να υπερασπιστεί, τους ενοχλητικούς πολλές φορές γι' αυτούς πιτσιρικάδες της κερκίδας, αλλά συμφώνησαν ομόφωνα οι επικεφαλής των ΠΑΕ να περάσουν όλοι οι οπαδοί στον έλεγχό τους. Το ακόμη πιο εξοργιστικό όμως, μέσα σε αυτό το τραγελαφικό πλαίσιο που ανακοινώθηκε, είναι ότι η αστυνομία θα έχει τον πλήρη έλεγχο των γηπέδων. Μιλάμε για την ίδια αστυνομία που «παρακολουθούσε διακριτικά» τα γεγονότα στη Νέα Φιλαδέλφεια.

Κοινωνία και ποδόσφαιρο

Δεν υπάρχει καμία πρόθεση ωριοποίησης των οργανωμένων οπαδών και των συνδέσμων τους. Υπάρχει βία, υπάρχει διασύνδεση με αφεντικά, υπάρχει εγκληματική δραστηριότητα. Και αυτό στην πλειονότητα των περιπτώσεων έχει κοινωνικό και όχι ποδοσφαιρικό υπόβαθρο. Η φτώχεια, η ανεργία, η έλλειψη προοπτικής, πολλές φορές σπρώχνει ανθρώπους στην εύκολη εκτόνωση, στο εύκολο χρήμα και όχι στην οργανωμένη πάλη, στη διεκδίκηση μια διαφορετικής κοινωνίας. Αυτό το γνωρίζουν οι ιδιοκτήτες των ΠΑΕ και γι' αυτό επιδιώκουν να ελέγχουν τους οπαδούς και να φτιάχνουν ιδιωτικούς στρατούς κάτω από τη σημαία μιας ομάδας.

Όμως το τσουβάλιασμα και η εύκολη γενίκευση είναι επικίνδυνο εργαλείο ανάλυσης μιας κατάστασης. Δεν

είναι ούτε όλες οι κερκίδες ίδιες, ούτε όλοι οι οπαδοί ίδιοι, ούτε όλοι οι σύνδεσμοι το ίδιο. Στο εσωτερικό τους αναπτύσσονται κουλτούρες και κατευθύνσεις. Σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να ταυτίσουμε την άγρια νεολαία των γηπέδων με τους μαφιόζους, τους μπράβους και τους επιχειρηματίες που λυμαινούνται το ποδόσφαιρο. Αν το κάνουμε αυτό από μια ελιτίστικη σκοπιά, τότε θα αφήσουμε τις κερκίδες να γίνουν προνομιακό πεδίο δράσης για τους φασίστες. Υπάρχουν ποικίλες περιπτώσεις που έχει γίνει αυτό.

Το ζήτημα της οργανωμένης ενασχόλησης με το ποδόσφαιρο από τη σκοπιά του οπαδού, είναι ένα ζήτημα σύνθετο, πολυεπίπεδο, που περικλείει πληθώρα αφηγήσεων και που δεν λύνεται με εύκολες γενικεύσεις και κλισιό ατάκες. Έτσι επιχείρησε να το λύσει ο Μητσοτάκης και κατέληξε να προωθήσει επιχειρηματικούς στρατούς, αστυνομοκρατία και ανοχή στους νεοναζί στα γήπεδα. Εμείς από αυτό το άρθρο, δεν έχουμε μια έτοιμη λύση, όμως είμαστε πεπεισμένοι, ότι καμία αστυνομία, κανένας επιχειρηματίας και κανένας οπαδός-φερέφωνό τους δεν πρόκειται να αλλάξουν την κατάσταση. Το ποδόσφαιρο ως αντανάκλαση της κοινωνίας μπορεί να αλλάξει, μόνο όταν μέσα στο κοινωνικό γίνεσθαι μπορούν να διαμορφωθούν άλλοι όροι πολιτικής ηγεμονίας, όπου εχθρός δεν θα είναι όποιος φοράει μια άλλου χρώματος μπλούζα ομάδας, αλλά όποιος εκμεταλλεύεται ανθρώπους για να βγάζει λεφτά. Ακούγεται πολύ ρομαντικό, όμως είναι ακραία πραγματικό.

ΣΥΡΙΖΑ: Μετά τον αρχηγό, θα διαλέξουν κόμμα

Της Μαρίας Μπόλαρη

Η διαδικασία της εκλογής προέδρου στον ΣΥΡΙΖΑ είναι κάθε άλλο παρά η τελευταία πράξη του δράματος που άρχισε με την εκλογική συντριβή του κόμματος του Αλέξη Τσίπρα. Την επομένη της εκλογής θα αρχίσει να διαμορφώνεται σταδιακά η απάντηση στο πόσοι και ποιοι θα παραμείνουν στις γραμμές του ΣΥΡΙΖΑ, σε τι σχέση μεταξύ τους, με ποιες πραγματικές πολιτικές προοπτικές, δηλαδή η απάντηση στο ερώτημα του τι τύπου κόμμα θα είναι πλέον ο ΣΥΡΙΖΑ. Το χτίσιμο της απάντησης θα πάρει χρόνο και, μέσα σε αυτόν, το ζήτημα της βιωσιμότητας θα παραμένει στοίχημα ανοιχτό.

Διαδικασίες

Απόδειξη για αυτόν τον ισχυρισμό είναι η ίδια η διαδικασία επιλογής προέδρου. Η υποψηφιότητα του Στέφανου Τζουμάκα θα μπορούσε να θεωρηθεί «τρολιά», αλλά η υποψηφιότητα Κασσελάκη δεν είναι. Γιατί πίσω του είναι φανερές δυνάμεις και ιδέες όχι απλώς ξένες, αλλά εχθρικές προς κάθε εκδοχή Αριστεράς. Οι δυνάμεις και οι ιδέες αυτές μπόρεσαν να εκτοξεύσουν τον Κασσελάκη ως μια συζητήσιμη υποψηφιότητα, γεγονός που δεν θα έπρεπε να είναι εφικτό ακόμα και στις χαλαρότερες των χαλαρών παραδόσεων μέσα στην Αριστερά, σχετικά με τα κριτήρια και τις προϋποθέσεις ανάδειξης κομματικής ηγεσίας.

Ασφαλώς η ευθύνη δεν είναι του Κασσελάκη (αυτός «αυτοδημιούργητο» άτομο-εφοπλιστής είναι, ό,τι θέλει κάνει...), αλλά του συλλογικού ΣΥΡΙΖΑ. Που έχει φτάσει στο σημείο να μη διαθέτει δυνάμεις πειθάρχησης ούτε τέτοιων εκφυλιστικών φαινομένων. Και αυτή η ουσιαστική αποδυνάμωση φάνηκε χειροπιαστά στη διαδικασία του Διαρκούς Συνεδρίου του ΣΥΡΙΖΑ, όπου η παρουσίαση των υποψηφιοτήτων στους αδρανείς/σιωπηλούς «συνέδρους» ήταν μια βαβέλ ασύμβατων μονόλογων. Με βάση τα οργανωτικά ήθη που δημιούργησε η εποχή Τσίπρα, τα κρίσιμα πολιτικά, ακόμα και στρατηγικά, διλήμματα που εκτέθηκαν στις ομιλίες των Αχτσιόγλου-Παπ-

πά-Τσακαλώτου θα λυθούν δια της ψήφου όσων προαιρούνται να καταθέσουν ένα δίευρο και να ψηφίσουν στην κάλη που θα βγάλει αρχηγό.

Η Αχτσιόγλου μιζάρισε στη συνέχεια της «παρακαταθήκης του Αλέξη Τσίπρα»: κυβερνώσα Αριστερά και «ανοιχτό κόμμα». Μόνο που αυτή η παρακαταθήκη έχει γίνει πλέον κομμάτια και θρύψαλα:

Κρίσιμα πολιτικά, ακόμα και στρατηγικά, διλήμματα θα λυθούν δια της ψήφου όσων προαιρούνται να καταθέσουν ένα δίευρο και να ψηφίσουν στην κάλη που θα βγάλει αρχηγό

Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι πλέον «κυβερνώσα» δύναμη, στις γραμμές του υπάρχουν έντονες αμφιβολίες αν πρέπει να εντάσσεται στην Αριστερά, ενώ το «ανοιχτό» κόμμα έχει αποδειχθεί ως περίπου μη-κόμμα.

Ο Νίκος Παππάς επέμεινε σε αυτά που τον έκαναν να ξεχωρίζει και κατά την κυβερνητική περίοδο: ο τακτικισμός αποδίδει, το χτίσιμο «μοχλών» μέσα στους μηχανισμούς εξουσίας είναι αναγκαίο, η διεύρυνση προς το Κέντρο είναι όχι μόνο επιθυμητή αλλά και αναγκαία. Μια σοσιαλδημοκρατική τοποθέτηση, στην εποχή που η σοσιαλδημοκρατία έχει γίνει σοσιαλφιλελευθερισμός, που μην μπορώντας να παρέχει μεταρρυθ-

μίσεις εξαντλείται στις τεχνικές διεκδίκησης της κυβερνητικής εξουσίας.

Ο Ευκλείδης Τσακαλώτος ζήτησε προσανατολισμό ριζοσπαστικής Αριστεράς και «ταξικής μονομέρειας». Πώς; Μαζί με ποιους; Ενάντια σε ποιους; Λήθη ή αυτοκριτική για το μνημόνιο 3;

Αυτά «παρουσιάστηκαν» σε μια αίθουσα όπου δεν ακούστηκαν ούτε μια φορά οι λέξεις «σοσιαλισμός», «εργατική τάξη» ή «εργατικό κίνημα», «καπιταλιστές» κ.ο.κ. Μπορεί αυτό το κόμμα να απαντήσει δημιουργικά στα ερωτήματα που αντιμετωπίζει; Αμφιβάλλω, αλλά το δεδομένο είναι ότι δεν το έχει ακόμα επιχειρήσει.

Μέσα από αυτήν την εξέλιξη προκύπτουν ανάγλυφα οι ευθύνες της ηγεσίας Τσίπρα.

Στρατηγική στροφή

Η στροφή προς το Κέντρο δεν ήταν μόνο μια αποτυχημένη προεκλογική τακτική. Δεν αφορούσε μόνο υποψηφιότητες και ψήφους. Αφορούσε πολιτικές, αλλά και αλλαγή αναφοράς σε κρίσιμες ιδέες (πχ έθνος, επιχειρηματικότητα, ιδιωτικοποιήσεις κλπ). Με αυτή την έννοια η στροφή στο Κέντρο ήταν μια ήττα της Αριστεράς στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ, που συνέβαλε στην εκλογική ήττα από τον Μητσοτάκη, αλλά και διαμόρφωνε τους όρους για τη σημερινή ανικανότητα για στοιχειώδεις αριστερές επιλογές.

Η στροφή προς το Κέντρο για να νικηθεί εκλογικά η Δεξιά είναι σε αντίθεση με την εμπειρία του ΣΥΡΙΖΑ στη σύγκρουση με τους Σαμαρά/Βενιζέλο τον Γενάρη του 2015. Όμως μεσολάβησε η αντιστροφή

του δημοψηφίσματος και ο Σεπτέμβρης του 2015, που οδήγησε στην «υιοθεσία» του Μνημονίου 3. Η ηγεσία Τσίπρα έζησε όλη εκείνη την εποχή με την πεποίθηση ότι ο Σεπτέμβρης του '15 ήταν μια λαμπρή εκλογική νίκη, ενώ ήταν μια βαθιά πολιτική και στρατηγική ήττα. Εργάστηκε για την ευθυγράμμιση των κομματικών δυνάμεων του ΣΥΡΙΖΑ με τις συνθήκες, τα ήθη και τα έθιμα της κυβερνώσας «ευθύνης» του 3ου Μνημονίου. Στο τέλος της ημέρας αποδείχθηκε ότι αυτό οδήγησε στη ρευστοποίηση μιας δύναμης και μιας δυναμικής που είχε ξεκινήσει με διαφορετικές προοπτικές.

Η αποτυχία είναι δεδομένη. Το μέγεθος της ήττας απομένει να διευκρινιστεί. Η προοπτική μιας σοσιαλδημοκρατικής «ανασύνθεσης» στην Ελλάδα έχει πάρει διαφορετικό, πιο πολύπλοκο και μακρόσυρτο χαρακτήρα, από τις υποσχέσεις που έδινε ο Αλ. Τσίπρας στις συνόδους της ευρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας.

Μια πρόσθετη βαριά ευθύνη της ηγεσίας Τσίπρα είναι ότι κουβάλησε μέσα στις γραμμές της Αριστεράς την «πατέντα» του Γ. Παπανδρέου για ανοιχτή εκλογή του προέδρου του κόμματος από το «λαό» των ψηφοφόρων του. Ήταν μια ακραία αρχηγοκεντρική αντίληψη με πρόθεση τις οργανωτικές συνθήκες στο Δημοκρατικό Κόμμα των ΗΠΑ (βλέπετε ο Κασσελάκης δεν είναι ο πρώτος που αναφέρεται εκεί...). Όποιος έχει στοιχειώδη οργανωτική εμπειρία, καταλαβαίνει ότι η αλλαγή από το θεσμό του γραμματέα της ΚΕ στον πρόεδρο του κόμματος ήταν ήδη σημαντική, ενώ η εκλογή του προέδρου όχι από τα μέλη της ΚΕ ή του συνεδρίου αλλά από το «λαό» είναι μια αρχηγοκεντρική καινοτομία που διαλύει κρίσιμα γνωρίσματα της έννοιας κόμμα. Η απόρριψη αυτών των συνθηκών γίνεται πλέον απαραίτητη για όλα τα κόμματα, αλλά είναι απολύτως αναγκαία σε κάθε δύναμη που αναφέρεται στην Αριστερά.

Στην πορεία της μάχης κατά του Μητσοτάκη, ο κόσμος του ΣΥΡΙΖΑ θα εξακολουθεί να είναι πολύτιμος. Όμως αυτό, όλο και πιο καθαρά, θα κρίνεται έξω από τον παραλυτικό και πολιτικά οπισθοδρομικό και συντηρητικό προσανατολισμό της ηγεσίας του και των συγκροτημένων (:) κομματικών του δυνάμεων.

Αυτοδιοικητικές εκλογές 2023

ΚΚΕ: κομματικά ψηφοδέλτια, πολύ πίσω από τις ανάγκες

Του Χρήστου Σταυρακάκη

Οι επερχόμενες εκλογές σε δήμους και περιφέρειες θα είναι μία σημαντική πολιτική μάχη, ιδιαίτερα μετά τα αποτελέσματα των εθνικών εκλογών τον περασμένο Ιούνιο. Θα είναι κρίσιμο σε ποιο βαθμό θα επιβεβαιωθούν ή/και εμπεδωθούν τα αποτελέσματα και οι δυναμικές που αποτυπώθηκαν στις εθνικές κάλπες. Από αυτή τη σκοπιά, οι ερχόμενες αυτοδιοικητικές εκλογές αποτελούν πρόκληση για τις δυνάμεις της Αριστεράς και κατά πόσο θα καταφέρουν να εκφράσουν ένα ρεύμα αντίστασης στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές που ασκούνται σε δήμους και περιφέρειες, η συντριπτική πλειοψηφία των οποίων είχε δεξιές και συστημικές διοικήσεις.

Η κάλπη των εθνικών εκλογών «έβγαλε» μόνη κοινοβουλευτική αριστερή αντιπολίτευση το ΚΚΕ, ενώ όλες οι υπόλοιπες δυνάμεις της ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής Αριστεράς κινήθηκαν σε χαμηλά ποσοστά. Αυτό το αποτέλεσμα θα έπρεπε να βάζει στο ΚΚΕ το καθήκον της ανάληψης ανάλογων πρωτοβουλιών, τόσο πολιτικά όσο και κινηματικά. Αυτό θα σήμαινε κινήσεις απεύθυνσης στις υπόλοιπες δυνάμεις και αγωνιστές/τριες της Αριστεράς είτε μέσω σχημάτων (σε εργατικούς χώρους, γειτονιές, σχολές κλπ) για την οργάνωση μιας μαζικής κοινωνικής αντιπολίτευσης, η οποία δε θα γινόταν να μην είχε στο κέντρο της τις δυνάμεις του ΚΚΕ. Αντίθετα, ακολουθήθηκε ο δρόμος της αυτοεπιβεβαίωσης και της (δήθεν) μοναδικής αντιπολίτευσης απέναντι στην κυβέρνηση Μητσοτάκη.

Το διάστημα αμέσως μετά τις εκλογές υπήρξε μία αμφισβήσια στις δηλώσεις στελεχών του ΚΚΕ. Από τη μία υπήρξε μία μεγάλη ικανοποίηση για τη συγκρατημένη άνοδο των ποσοστών του κόμματος τα οποία επιβεβαιώνουν ότι είναι η μόνη αντιπολίτευση από τα αριστερά. Από την άλλη υπήρξαν τοποθετήσεις, πιο «νηφάλιες» που έδειχναν να καταλαβαίνουν την πίεση και να δηλώνουν πως το ΚΚΕ θα ηγηθεί μιας προσπάθειας συγκρότησης λαϊκής-εργα-

τικής αντιπολίτευσης. Το εκκρεμές -εάν υπήρξε ποτέ τέτοιο- έγειρε προς την «κομματική αυτάρκεια».

Οι αυτοδιοικητικές εκλογές του Οκτώβρη θα μπορούσαν να αποτελέσουν μία εξαιρετική ευκαιρία για τις δυνάμεις του ΚΚΕ και της ριζοσπαστικής - αντικαπιταλιστικής Αριστεράς να συγκροτήσουν αριστερά - ενωτικά ψηφοδέλτια σε δήμους και περιφέρειες, δημιουργώντας έναν ισχυρό πόλο-ανάχωμα στις αντιλαϊκές πολιτικές αλλά και εμπνέοντας τον εργαζόμενο κόσμο και τη νεολαία. Μία τέτοια συμμαχία με πανελλαδική εμβέλεια θα μπο-

ροί με μία ειλικρινή και ανοιχτή πρόσκληση ισότιμης συνεργασίας με προϋπάρχοντα δημοτικά σχήματα και συλλογικότητες. Παρότι, έγιναν κάποιες τέτοιες κινήσεις πριν τη συγκρότηση των ψηφοδελτίων της Λαϊκής Συσπείρωσης, αυτές ήταν αφενός πολύ λίγες και αφετέρου έμειναν στη μέση.

Η πολιτική και εκλογική μάχη στους δήμους και τις περιφέρειες δίνει τη δυνατότητα για ευρύτερες συνεργασίες των δυνάμεων της αριστεράς με αγωνιστές/τριες των κινημάτων. Η στάση των δυνάμεων του ΚΚΕ έχει καταλήξει σε ένα απόλυτα

θώς όντας το μόνο αντίπαλο δέος στην κυβερνητική πολιτική μπορεί περίπου να κάνει ό,τι θέλει, χωρίς να νιώθει την ανάγκη/πίεση απάντησης σε οποιαδήποτε κριτική. Αυτή η αλαζονεία οδηγεί στην υιοθέτηση συνθημάτων που παλιότερα το ίδιο το ΚΚΕ στηλίτευε ως «οπορτουниστικά», θολά και ενσωματώσιμα όπως το κεντρικό σύνθημα της Λαϊκής Συσπείρωσης: «με τους αγώνες για τις ανάγκες των πολλών, ενάντια στα κέρδη των λίγων». Είναι η ίδια αλαζονεία που εξηγεί πώς γίνεται το φετινό φεστιβάλ της ΚΝΕ να έχει αφιέρωμα στον Άσιμο, στη Γώγου και το Σιδηρόπουλο, καλλιτέχνες που το έργο τους έχει στηλιτευτεί με σκληρό τρόπο ως εξύμνηση της «ναρκοκουλτούρας» (μέχρι πριν λίγα χρόνια αποτελούσαν απαγορευτικά ακούσματα για μέλη της ΚΝΕ και του ΚΚΕ) ενώ την ίδια στιγμή έχει πολύ ψηλά στην ατζέντα τον αγώνα απέναντι σε όλα τα ναρκωτικά, αντιμετωπίζοντας πολλές φορές τους τοξικοεξαρτημένους ως ανθρώπους δεύτερης κατηγορίας.

Σε αυτές τις εκλογές υπήρχε πραγματικά η δυνατότητα να έχουμε υποψηφίους της Αριστεράς σε πολλούς δήμους στο δεύτερο γύρο των εκλογών συσπειρώνοντας ευρύτερες δυνάμεις, χωρίς να είναι ο Πελετίδης στην Πάτρα η εξαίρεση που επιβεβαιώνει τον κανόνα. Και αυτό σε καμία περίπτωση δεν υποτιμάει ούτε τη στάση του Πελετίδη και τη δράση του ούτε το πολιτικό σίγμα που έχει καταφέρει να εκπέμψει απέναντι στις κυβερνητικές πολιτικές, απέναντι στις ιδιωτικοποιήσεις και τα επιχειρηματικά συμφέροντα, απέναντι στο ρατσισμό.

Δυστυχώς, η πολιτική γραμμή που έχει υιοθετήσει το ΚΚΕ υποτιμάει την ανάγκη συγκέντρωσης δύναμης απέναντι στις νεοφιλελεύθερες και αντιλαϊκές πολιτικές και κυρίως υποτιμάει τη δυνατότητα να πετυχαίνουμε πραγματικές νίκες. Υποτιμάει ακόμα και τη δράση και τη στάση των δυνάμεων της Λαϊκής Συσπείρωσης που την προηγούμενη τετραετία αγωνίστηκαν σε δήμους και περιφέρειες ενάντια σε ιδιωτικοποιήσεις, για την υπεράσπιση του δημόσιου χώρου, για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων των εργαζομένων πολλές φορές μαζί με δυνάμεις της ριζοσπαστικής Αριστεράς.

Η πολιτική γραμμή που έχει υιοθετήσει το ΚΚΕ υποτιμάει την ανάγκη συγκέντρωσης δύναμης απέναντι στις νεοφιλελεύθερες και αντιλαϊκές πολιτικές και κυρίως υποτιμάει τη δυνατότητα να πετυχαίνουμε πραγματικές νίκες.

ρούσε με αξιώσεις να χαλάσει τα σχέδια των συστημικών κομμάτων και των συνδυασμών τους που παραδοσιακά προσπαθούν να αποπολιτικοποιήσουν τη διαδικασία των αυτοδιοικητικών εκλογών προεκλογικά (γιατί μετεκλογικά όλοι μετράνε δήμους και περιφέρειες), να γίνει σημείο αναφοράς για όλον τον κόσμο που έχει αγωνιστεί σε δήμους και γειτονιές τα τελευταία χρόνια ενάντια στις νεοφιλελεύθερες αντιλαϊκές πολιτικές και να αποτελέσει δύναμη αντίστασης για την επόμενη μέρα. Και αυτό δεν έχει να κάνει με το απαράδεκτο όριο εισόδου του 3% που έφερε ο νόμος Βορίδη αλλά με την ενίσχυση μιας αριστερής ριζοσπαστικής αντιπολίτευσης στην αυτοδιοίκηση.

Δυστυχώς αυτή η ευκαιρία χάθηκε και αυτόν το στόχο δεν μπορούν να τον εξυπηρετήσουν τα ψηφοδέλτια της Λαϊκής Συσπείρωσης. Το μόνο που έκαναν οι δυνάμεις του ΚΚΕ ήταν να εντάξουν στα ψηφοδέλτιά τους κάποιους αγωνιστές και αγωνίστριες της Αριστεράς που μπορεί να ήταν στο χώρο της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, με όρους ατομικής προσχώρησης και

κομματικό κατέβασμα. Σε όλους τους δήμους και τις περιφέρειες οι επικεφαλής των ψηφοδελτίων είναι στελέχη του ΚΚΕ με μόνη εξαίρεση ίσως την Περιφέρεια Βόρειου Αιγαίου όπου υποψήφια είναι η Αγγαία Κυρίτση που μέχρι το 2019 ήταν στη Λαϊκή Ενότητα. Ακόμα και η αρθρογραφία στον Ριζοσπάστη υπογραμμίζει ότι στις αυτοδιοικητικές εκλογές η ενίσχυση της Λαϊκής Συσπείρωσης θα είναι ενίσχυση του ΚΚΕ -του μόνου πραγματικού αντίπαλου των αντιλαϊκών πολιτικών!- και κατ' επέκταση ενίσχυση/στήριξη μιας πολιτικής γραμμής που αρνείται τις συμμαχίες σε τοπικό επίπεδο, υποτιμάει τους αγώνες και τα σχήματα της ριζοσπαστικής Αριστεράς.

Σε αυτή τη συγκυρία η αλαζονεία της «κομματικής αυτάρκειας» και τα ψηφοδέλτια κομματικής καταγραφής δημιουργούν δυσκολίες και δε διευκολύνουν στην ανατροπή των συσχετισμών ούτε και στην ανατροπή του ρεύματος της αποχής και των χαμηλών προσδοκιών που καταγράφηκε emphatically στα αποτελέσματα των βουλευτικών εκλογών του Ιουνίου. Την ίδια στιγμή χτίζει μία λογική «υπεράνω κριτικής» κα-

Νέο σχέδιο νόμου για την της εργοδοτικής αυθαιρεσί

Του Νίκου Μποσινάκου

Μετά την "προώθηση της ανάπτυξης" (νόμος Βρούτση), την "προστασία της εργασίας" (νόμος Χατζηδάκη), έρχονται και οι "διαφανείς και προβλέψιμοι όροι εργασίας" ως η προτεραιότητα του νέου Υπουργού Εργασίας Αδωνι Γεωργιάδη και του δικού του Σχέδιου Νόμου. Κοινό χαρακτηριστικό και των τριών νομοθετημάτων, η προσαρμογή της εργατικής νομοθεσίας στις ανάγκες της επιχειρηματικότητας και στις "σύγχρονες" μεθόδους παραγωγής. Και σταθερή δικαιολογητική βάση όλων των ρυθμίσεων, η προσαρμογή στο "ευρωπαϊκό κεκτημένο" και η υιοθέτηση των "βέλτιστων ευρωπαϊκών πρακτικών". Φυσικά, η σύγκριση που υπονοείται εδώ είναι μεταξύ Ευρώπης και ...αφρικανικών ή ασιατικών χωρών. Και αυτή που πάντα παραλείπεται είναι η σύγκριση μεταξύ των εργασιακών συνθηκών στην Ευρώπη σήμερα, με αυτές πριν από 20,30 και 40 χρόνια στην "αμαρτωλή" περίοδο του κραταιού άλλοτε κράτους πρόνοιας.

Αυτή τη φορά η αφορμή είναι η εν-

σωμάτωση κοινοτικής οδηγίας, στην οποία αναφέρεται ρητά ότι "δεν θα πρέπει να χρησιμοποιείται ως βάση για την καθιέρωση συμβάσεων μηδενικών ωρών εργασίας ή άλλων παρόμοιων συμβάσεων εργασίας". Και όμως, η κορωνίδα του νομοσχεδίου είναι ακριβώς αυτό! Συγκεκριμένα, με το άρθρο 10, εισάγονται οι συμβάσεις μηδενικών ωρών ή κατά παραγγελία με τον ευφάνταστο τίτλο «Ελάχιστη προβλεψιμότητα της εργασίας – Προστατευτικά μέτρα». Πρόκειται για ευέλικτες μορφές απασχόλησης που καθιστούν την εργασία επισφαλής αλλά και απρόβλεπτη, καθώς δεν θα αναφέρουν συγκεκριμένο ωράριο και τόπο εργασίας. Η ελάχιστη προβλεψιμότητα της εργασίας ισοδυναμεί με απρόβλεπτη ζωή για τους εργαζόμενους, προσαρμοσμένη στις ανάγκες της επιχείρησης. Μοναδική «προστασία των εργαζομένων», ένα sms του εργοδότη 24 ώρες πριν την ανάληψη της εργασίας! Ο προγραμματισμός της προσωπικής και οικογενειακής ζωής των εργαζομένων γίνεται λάστιχο στο βωμό του καλύτερου προγραμματισμού της παραγωγικής διαδικασίας.

Το Σχέδιο Νόμου νομιμοποιεί την βίμερη απασχόληση σε επιχειρήσεις συνεχούς λειτουργίας (βάρδιες) και

αφήνει διάπλατα ανοικτό το παράθυρο για την επέκταση της και σε επιχειρήσεις που δεν είναι από τη φύση τους συνεχούς λειτουργίας. Νομιμοποιεί την εργασία σε πολλούς εργοδότες με το σύνολο των ωρών εργασίας να φτάνει έως και 13 ώρες, διότι όπως

οία και παραβατικότητα των εργοδοτών και ακυρώνει το ελεγκτικό έργο των Επιθεωρητών Εργασίας. Αντι να επιβάλλει άμεσα την εφαρμογή της ψηφιακής κάρτας εργασίας (η πλήρης εφαρμογή της οποίας μεταφέρεται στις καλές), παρακαλάει

Με αρχή το συλλαλητήριο της ΔΕΘ θα πρέπει να απαντήσουμε μαχητικά, αγωνιστικά και ασυμβίβαστα στην νέα επίθεση που εξαπολύει η Κυβέρνηση και η εργοδοσία κατά των εργαζομένων

μας είπε ο Υπουργός, "αυτό επιθυμεί ο/η εργαζόμενος/η για να αυξήσει το εισόδημά του/της", δηλ. τους χαμηλότερους πανευρωπαϊκά μισθούς.

Όλα αυτά, τη στιγμή που κάθε χρόνο η εργασιακή κατάσταση σε χώρους (πχ εστίαση) και περιοχές (πχ νησιωτική χώρα) χειροτερεύει, με τους εργαζόμενους να δουλεύουν 12-15 ώρες, να πληρώνονται με τον ελάχιστο μισθό για τις 8 και να τελειώνουν τις σεζόν χωρίς καν χρήματα για το πλοίο της επιστροφής...

Επιπλέον, νομιμοποιεί την αυθαιρε-

τους εργοδότες να την εισάγουν με αντάλλαγμα την απαλλαγή από την υποχρέωση να προδηλώνουν στο Π/Σ Εργάνη τις αλλαγές ή την τροποποίηση του ωραρίου εργασίας ή της οργάνωσης του χρόνου εργασίας ή της υπερωριακής απασχόλησης. Σε κάθε περίπτωση, αποσιωπάται το γεγονός ότι είτε με ψηφιακή κάρτα εργασίας είτε χωρίς αυτήν, η παραβατικότητα εντοπίζεται μόνο με συχνούς επιτόπιους ελέγχους από Επιθεωρητές Εργασίας με αυξημένες αρμοδιότητες, άμεση πρόσβαση στα δεδομένα. Κάτι

Απαραίτητη η λαϊκή κινητοποίηση για

Του Αντώνη Καραβά,
γιατρού, ΚΥ Ηλιούπολης

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο Χρυσοχοϊδης από τα πεπραγμένα του στο υπουργείο ΠΡΟΠΟ είναι αδιάστακτος παρότι προς το παρόν εμφανίζεται συναινετικός και διαλλακτικός απέναντι στα συνδικάτα της υγείας. Μόνο όμως σαν προπέτασμα καπνού για την επίθεση διάλυσης και ιδιωτικοποίησης του ΕΣΥ που θα επιχειρήσει να εφαρμόσει. Κατά τη γνώμη μας η επίθεση θα αφορά τα παρακάτω μέτωπα:

Πρώτον στην επέκταση και γενίκευση των εργολαβιών στο ΕΣΥ και σε άλλες ειδικότητες πέρα από τη σίτιση, φύλαξη, καθαριότητα και σε άλλες λειτουργίες του ΕΣΥ για την κάλυψη κενών σε προσωπικό ΥΕ και ΔΕ όπως για παράδειγμα η γραμματει-

κή υποστήριξη που συμβαίνει ήδη στο Ασκληπιείο αλλά ακόμα και την είσοδο εργολαβικών εταιρειών για την πρόσληψη νοσηλευτών και γιατρών.

Δεύτερο την επιτάχυνση και οριστική διάλυση των μικρών νοσοκομείων στην περιφέρεια που ήδη έχουν φτάσει στο σημείο να κλείνουν τμήματα με την αποχώρηση γιατρών που είτε συνταξιοδοτούνται είτε δεν αντέχουν πλέον την υπερεργασία όπως συμβαίνει στα νοσοκομεία στις Σέρρες, τη Δράμα και στα νοσοκομεία της Κρήτης (Ρέθυμνο, Άγιος Νικόλαος, πανεπιστημιακό Ηρακλείου). Το Υπουργείο Υγείας ενώ γνώριζε από καιρό το προβλήματα αυτά σκόπιμα αφήνει κρίσιμα τμήματα να κλείνουν και να υπολειπονται για να παραδώσει τις υπηρεσίες αυτές στον ιδιωτικό τομέα και να υποβαθμίσει τα νοσοκομεία αυτά στην παροχή ιατρικής πρώτων βοηθειών και σε απλά διακομιστικά

κέντρα προς τα μεγαλύτερα νοσοκομεία. Ακόμα χειρότερα είναι τα πράγματα στην ψυχική υγεία όπως αποκαλύπτεται από το τραγικό περιστατικό του θανάτου ασθενή που προκλήθηκε από άλλο ασθενή στα οξέα συμβάντα στο Ψυχιατρικό Νοσοκομείο Κέρκυρας, εξαιτίας της έλλειψης νοσηλευτικού προσωπικού που μπορεί να παρακολουθεί επαρκώς και με ασφάλεια τους ψυχιατρικούς ασθενείς αλλά και εξαιτίας των ακατάλληλων χώρων νοσηλείας.

Τρίτο το περιστατικό της ρατσιστικής επίθεσης σε βάρος των μεταναστών στον Έβρο από τον Δακίτη γραμματέα της ΠΟΕΔΗΝ Παπαναστάση δεν είναι ένα τυχαίο ή αποκομμένο συμβάν: όλο και περισσότερο η κυβέρνηση Μητσοτάκη θα προσπαθήσει να κατευθύνει την οργή και την αγανάκτηση στα πεπραγμένα της είτε αυτό είναι οι φωτιές είτε η διάλυση

της Δημόσιας Υγείας στα αδύναμα τμήματα της κοινωνίας. Στους άνεργους ανασφάλιστους και ιδιαίτερα απέναντι στους μετανάστες. Πρέπει το μέτωπό του ρατσισμού να γίνει κεντρικό και στα σωματεία της υγείας απαιτώντας την

παραίτηση του Παπαναστάση από τη γραμματεία της Ομοσπονδίας και από όλα τα συνδικαλιστικά όργανα

Η ΠΟΕΔΗΝ καλή σε στάση εργασίας και απεργιακό συλλαλητήριο στις 8 Σεπτεμβρη στη Θεσσαλονίκη στα πλαίσια των κινητοποιήσεων στη ΔΕΘ μία κινητοποίηση που της δίνει όμως επετειακά, συμβολικά και αποσπασματικά χαρακτηριστικά. Πρέπει να οικοδομήσουμε κατεπειγόντως την αναγκαία και αποτελεσματική αντίσταση για την ανατροπή αυτής της πολιτικής και για αυτό είναι κρίσιμος ο ρόλος των πρωτοβάθμιων σωματείων και όπου υπάρχουν τοπικών συ-

προστασία ιας

που αποτελεί όνειρο θερινής νυκτός για την υποστελεχωμένη και απαξιωμένη Επιθεώρηση Εργασίας.

Η εξίσωση των προστίμων για υποδηλωμένη και αδήλωτη εργασία (στα 10.500€) αποτελεί ουσιαστικά κίνητρο για τους εργοδότες να επιστρέψουν στην αδήλωτη εργασία, αφού το ρίσκο της κύρωσης (που λόγω λίγων ελέγχων είναι μικρό) είναι ίδιο και στις δυο περιπτώσεις και το οικονομικό όφελος της πλήρως αδήλωτης εργασίας μεγαλύτερο από αυτό της υποδηλωμένης. Είναι σαν να λέμε ότι το πρόστιμο για την μη έκδοση απόδειξης ορίζεται στο ίδιο ύψος με το πρόστιμο για την έκδοση απόδειξης με χαμηλότερο ποσό από την πραγματική συναλλαγή.

Επίθεση στα συνδικαλιστικά δικαιώματα

Φυσικά, δεν λείπουν από το νομοσχέδιο και οι «βελτιώσεις» του ν. Χατζηδάκη αναφορικά με την επίθεση στα συνδικαλιστικά δικαιώματα των εργαζομένων. Με το φόβο της επανάληψης μαζικών απεργιών διαρκείας, όπως αυτής στην Μαλαματίνα, ποινικοποιείται η περιφρούρηση της απεργίας και εισάγεται ποινή φυλάκισης τουλάχιστον 6 μηνών για όποιον «εμποδίζει την ελεύθερη και ανεμπό-

διστη προσέλευση ή αποχώρηση από την εργασία ή ασκεί σωματική ή ψυχολογική βία (!!!) σε βάρος εργαζομένων ή συμμετέχει σε κατάληψη χώρων κατά τη διάρκεια της απεργίας ή ανεξαρτήτως αυτής».

Επιπλέον, με το άρθρο 28 καταργείται η προϋπόθεση του γραπτού αιτήματος του εργαζομένου για την διευθέτηση του χρόνου εργασίας και την καταστρατήγηση του 8ωρου, αφαιρώντας το τελευταίο φύλλο συκής από το επιχείρημα ότι μια τέτοια διευθέτηση εξυπηρετεί τις ανάγκες των εργαζομένων (που με βάση το αλήστου μνήμης παράδειγμα Χατζηδάκη, μαζεύουν ρεπό για να πάνε για λιομάζωμα!).

Το νομοσχέδιο περιλαμβάνει και κάποιες φαινομενικά θετικές προβλέψεις. Πιο «φιλόδοξη» η διαδικασία ένταξης της πρωτοβουλίας REBRAIN στο ΠΣ ΕΡΓΑΝΗ. Η πρωτοβουλία αυτή υφίσταται στο Υπουργείο Εργασίας από το 2019 και υποτίθεται ότι αποτελεί μια διαδικασία σύζευξης υψηλά ειδικευμένων στελεχών που έχουν φύγει από τη χώρα με εγχώριες επιχειρήσεις που αναζητούν τέτοια στελέχη. Τα 4 προηγούμενα χρόνια έχουν πραγματοποιηθεί πολυάριθμες εκδηλώσεις, συνέδρια, παρουσιάσεις, συνεστιάσεις κλπ για την προβολή της

ενέργειας.

Το αποτέλεσμα:

1 πρόσληψη! Φυσικά, η ένταξη της πλατφόρμας (που υπάρχει ήδη και φυσικά έχει πληρωθεί αδρά) στο ΠΣ ΕΡΓΑΝΗ συνεπάγεται επιπλέον κόστος (αμοιβή της αναδόχου εταιρίας) και νέα συνέδρια, συναντήσεις κλπ κλπ.

Απέναντι σε αυτή τη νέα επίθεση του κράτους και των εργοδοτών, οι εργαζόμενοι/ες έχουν μοναδικό αλλά ισχυρό όπλο τα σωματεία και τους συλλόγους τους. Με αυτό το όπλο θα πρέπει να δοθεί η μάχη για την υπεράσπιση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας και την προστασία των εργασιακών δικαιωμάτων τους. Φυσικά για να αξιοποιηθεί αυτό το όπλο, θα πρέπει να οργανωθεί άμεσα και συντονισμένα ο αγώνας για την απο-

τροπή ψήφισης και εφαρμογής του συγκεκριμένου εκτρώματος.

Είναι προφανές ότι αν σιωπήσουμε και σε αυτό το χτύπημα των δικαιωμάτων των εργαζομένων, θα κληθούμε να εργαστούμε σε ένα ολοένα και πιο δυστοπικό εργασιακό τοπίο. Είναι στο χέρι μας να σταματήσουμε αυτόν τον κατήφορο και να υπερασπίσουμε δικαιώματα και κατακτήσεις γενεών, οικοδομώντας ένα καλύτερο μέλλον. Με αρχή το συλλαλητήριο της ΔΕΘ θα πρέπει να απαντήσουμε μαχητικά, αγωνιστικά και ασυμβίβαστα στην νέα επίθεση που εξαπολύει η Κυβέρνηση και η εργοδοσία κατά των εργαζομένων

να σωθεί η δημόσια υγεία

ντονισμών που χρειάζεται να πάρουν πρωτοβουλίες όπως αυτές που έγιναν στην Κρήτη με τα μεγάλα συλλαλητήρια. Χρειαζόμαστε παντού γενικές συνελεύσεις και τοπικούς συντονισμούς με άλλα σωματεία και φορείς για να οργανώσουμε από τα κάτω λαϊκές κινητοποιήσεις και να απαιτήσουμε από την ΠΟΕΔΗΝ απεργιακό πρόγραμμα με κλιμάκωση.

Ιδιωτικοποιούν και τις διακομιδές ασθενών

Τα δημόσια νοσοκομεία εκχωρούν τις δευτερογενείς διακομιδές ασθενών σε ιδιωτικά ασθενοφόρα εταιρειών που φεσώνουν τα νοσοκομεία και το δημόσιο με τις υψηλές αμοιβές που απαιτούν. Βασική αιτία της κατάστασης αυτής είναι η τεράστια ελλείψεις προσωπικού στο ΕΚΑΒ, ειδικά στα πληρώματα των ασθενοφόρων αλλά και η κατάργηση των θέσεων για οδη-

γούς στους Οργανισμούς των δημόσιων νοσοκομείων.

Η προσπάθεια της κυβέρνησης να πείσει εργαζόμενους που έχουν εκπαιδευτεί για πληρώματα ασθενοφόρων από το ίδιο το ΕΚΑΒ να δουλέψουν στην επαρχία με συμβάσεις απέυχου παταγωγός. Όπως άλλωστε και η επίταξη για τον ίδιο λόγο οδηγών από την Πυροσβεστική (που να βρεθεί ο χρόνος με τόσες φωτιές που ακόμη καίνε καθημερινά) και τα σώματα "ασφαλείας" (με τις καταγγελίες να φτάνουν συνεχώς στην ΠΟΕΔΗΝ ότι γίνονται διακομιδές από ένστολους με 5ωρη εκπαίδευση οι οποίοι δεν μπορούν να παρέχουν πρώτες βοήθειες στους ασθενείς που μεταφέρουν), τους εργαζόμενους στους δήμους (που δεν επαρκούν ούτε για τη διακομιδή των απορριμμάτων στους δήμους) και το προσωπικό που εργάζεται ήδη στα υποστελεχωμένα Κέντρα Υγείας ανε-

ξαρτήτου ειδικότητας. Σύμφωνα με τη ΝΔ την έγκυο που γέννησε στο ασθενοφόρο κατά τη διάρκεια της εκκένωσης του νοσοκομείου Αλεξανδρούπολης λόγω της μεγάλης πυρκαγιάς στον Έβρο θα μπορούσε να την ξεγεννήσει οποιοσδήποτε εργαζόμενος Κέντρου Υγείας ανεξαρτήτου ειδικότητας. Σε περίπτωση που κάποιος ασθενής πάθει οτιδήποτε το υπουργείο δεν μπορεί να παρέχει σε όλους τους παραπάνω καμία νομική κάλυψη από τις δικαιολογημένες προσφυγές των ίδιων των ασθενών ή των συγγενών τους.

Το υπουργείο Υγείας διαρρέει συνεχώς στον τύπο και τα φίλα προσκείμενα ΜΜΕ της κυβέρνησης ότι θα κάνει άμεσα 800 προσλήψεις μόνιμου προσωπικού στο ΕΚΑΒ και ότι θα προσλάβει άλλους 261 επικουρικούς συμβασιούχους (111 στην Αθήνα και 150 στην επαρχία) αλλά οι διαγωνισμοί αυτοί δεν έχουν ξεκινήσει ακόμη. Μάλιστα η

υποκρισία της κυβέρνησης είναι πολύ μεγάλη καθώς όπως έχουν αποδείξει τα σωματεία των εργαζομένων στο ΕΚΑΒ το εκπαιδευμένο προσωπικό (από το ΙΕΚ του ΕΚΑΒ) υπάρχει και η κυβέρνηση θα μπορούσε να το διορίσει άμεσα καλύπτοντας πλήρως όλα τα κενά. Και βέβαια δίνοντας μεγάλες αυξήσεις (πάνω από 20% λόγω πληθωρισμού) στους μισθούς, νομοθετώντας πλαφόν στα ενοίκια ώστε κανείς μας (υγειονομικός ή όχι) να μη πληρώνει σε ενοίκιο πάνω από το 1/5 του μισθού του, μειώνοντας τουλάχιστον 50% τις τιμές στα καύσιμα και τις τιμές των εισιτηρίων σε πλοία, τρένα, λεωφορεία, αεροπλάνα. Γιατί μόνο έτσι μπορεί κάποιος να δουλέψει σε νοσοκομεία και Κέντρα Υγείας των νησιών και της Περιφέρειας. Με αυτές τις διεκδικήσεις μπορούν να αντιμετωπιστούν οι πολιτικές ιδιωτικοποίησης της υγείας από την κυβέρνηση Μητσοτάκη.

Νέα από τους εργατικούς χώρους

Επιμέλεια
Θοδωρής Πατσατζής

Να μονιμοποιηθούν οι σχολικές καθαρίστριες

Για μια ακόμη χρονιά, με το άνοιγμα των σχολείων έρχεται στην επικαιρότητα το ζήτημα των χιλιάδων εργαζομένων που δουλεύουν στα σχολεία της χώρας ως συμβασιούχοι. Παρά τα όσα κατέκτησαν με τους αγώνες τους μετά το 2020 οι σχολικές καθαρίστριες, όπου δεν κέρδισαν τη μονιμοποίησή τους αλλά τουλάχιστον κέρδισαν αυξημένη μοριοδότηση για την εμπειρία τους, κάποιοι δήμοι υποχρεώθηκαν να προχωρήσουν στο να κάνουν όλες τις θέσεις εργασίας πλήρους απασχόλησης. Δηλαδή 8ωρα αντί για τη μερική απασχόληση που κυριαρχούσε ως τότε και που ακόμη και σήμερα εφαρμόζεται σε πολλούς δήμους.

Για παράδειγμα στο δήμο Περιστέρειο ο κατά το σύστημα πετυχημένος δήμαρχος Ανδρέας Παχατουρίδης έχει το 1/3 του προσωπικού στην καθαριότητα των σχολείων (44 από τις 130 θέσεις) ως μερικής απασχόλησης. Ακόμη χειρότερα είναι τα πράγματα σε πολλούς δήμους της περιφέρειας. Υπήρχαν δήμοι που τελείωνε ο Αύγουστος και δεν είχαν προκηρύξει τις θέσεις εργασίας που κανονικά θα έπρεπε να ξεκινάνε στις 1 Σεπτεμβρίου που ο νόμος ορίζει ότι ξεκινάει η σχολική χρονιά για όλους

τους εργαζόμενους στην εκπαίδευση. Χαρακτηριστική ήταν η καταγγελία του Σωματείου Καθαριστριών και Καθαριστών Σχολικών Κτιρίων Νομού Ηλείας που κατήγγειλε στις 28 Αυγούστου ότι ενώ στις 8 Αυγούστου το Δημοτικό Συμβούλιο στην Αμαλιάδα είχε αποφασίσει να προσληφθούν 36 καθαρίστριες-ες πλήρους απασχόλησης, οι θέσεις τους δεν είχαν προκηρυχθεί.

Η κυβέρνηση χρησιμοποιεί την αυξημένη μοριοδότηση για να

κατοχυρώνει την ομηρία των σχολικών καθαριστριών-στων. Τους υποχρεώνει έτσι σε τομηνή εργασία. Τόσο είναι η σύμβαση που υπογράφουν και στις 30 Ιούνη επιστρέφουν στην ανεργία. Οι σχολικές καθαρίστριες χρειάζεται να οργανωθούν στα σωματεία τους και μαζί με τα σωματεία εργαζομένων στους δήμους να διεκδικήσουν με αγώνες τη μονιμοποίησή τους και την εργασία όλων με πλήρη απασχόληση.

Συνεχίζεται η κοροϊδία των συμβασιούχων στον ΕΟΔΥ

Μετά από 4,5 χρόνια δουλειάς οι συμβασιούχοι εργαζόμενοι στον ΕΟΔΥ (Εθνικός Οργανισμός Δημόσιας Υγείας) εξακολουθούν να μη θεωρούνται ότι καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες. Η κυβέρνηση, μετά από είκοσι δύο μέρες (10/8 ως 1/9) που αντάλλαξε αλληλογραφία με τα συναρμόδια υπουργεία, αποφάσισε ότι θα υπάρξει νέα νομοθετική παρέμβαση (δηλαδή τροπολογία σε άχρηστο νομοσχέδιο) όχι για να καλυφθεί το δίκαιο αίτημά τους για μονιμοποίηση αλλά για μια ακόμη παράταση (η πέμπτη) των συμβάσεων εργασίας τους για πέντε μήνες.

Αυτή είναι άλλωστε η γενικότερη πολιτική της κυβέρνησης για τη δημόσια υγεία. Να έχει εργαζόμε-

νους με όσο το δυνατόν λιγότερα δικαιώματα που θα βγάζουν όσο το δυνατόν περισσότερη δουλειά. Μια πολιτική άκρως αντεργατική και άκρως ρατσιστική, καθώς μιλάμε για εργαζόμενους που ένα τμήμα τους δουλεύει εξυπηρετώντας τους διαμένοντες πρόσφυγες και μετανάστες (υγειονομική και ψυχοκοινωνική κάλυψη) στις απομακρυσμένες από τις πόλεις δομές. Εργαζόμενοι που υποχρεώνονται καθημερινά να δίνουν τα βιομετρικά τους στοιχεία για να μπαίνουν και να βγαίνουν από αυτές τις δομές – φυλακές. Δομές που έχουν 20-25 γιατρούς για πάνω από 30.000 πρόσφυγες.

Οι συμβασιούχοι του ΕΟΔΥ προειδοποιούν ότι δεν ανέχονται άλλο αυτή την κατάσταση και δεν πρό-

κειται να μείνουν με σταυρωμένα τα χέρια. Απαιτούν να σταματήσει να αποφεύγει τη συνάντησή τους ο δήθεν πολιάσχος Μ. Χρυσόχοϊδης. Απαιτούν άμεσες λύσεις στα προβλήματα που έχουν από τον ίδιο τον ΕΟΔΥ. Η κυβέρνηση αφήνει τις δομές χωρίς επαρκές προσωπικό για να δίνονται προγράμματα ιατρονοσηλευτικής και ψυχοκοινωνικής περιθαλψής σε ιδιώτες και ιδιωτικά κέντρα. Απαιτούν άμεση μονιμοποίηση των συμβασιούχων και προσλήψεις ώστε να καλυφθούν πλήρως όλα τα κενά. Τέλος απαιτούν να σταματήσει το κλέψιμο των αποδοχών τους που ξεκίνησε το Νοέμβριο του 2021 όταν η κυβέρνηση μείωσε ετσιθετικά κατά 40% τις αποδοχές τους παρά το ότι υπήρχε άλλη συμφωνία.

Ατυχήματα λόγω εντατικοποίησης στους δήμους

Πολύ εργατικά ατυχήματα είχαμε μέσα στον Αύγουστο σε εργαζόμενους στην καθαριότητα των δήμων. Το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα ήταν η περίπτωση του Δήμου Φιλιππών στην Θεσπρωτία με 3 εργατικά ατυχήματα μέσα σε ένα μήνα. Μάλιστα και τα τρία ατυχήματα υπέστησαν εργαζόμενοι ως συμβασιούχοι στην καθαριότητα του Δήμου.

Τα ατυχήματα αυτά δεν είναι τυχαία. Κάθε μήνα ο κλάδος μετράει σοβαρά ατυχήματα λόγω της επικινδυνότητας της δουλειάς. Ειδικά όμως το καλοκαίρι σχεδόν σε όλους τους δήμους τα ατυχήματα πολλαπλασιάζονται λόγω της έλλειψης προσωπικού που σε συνδυασμό με τις καλοκαιρινές άδειες οδηγούν σε υπερεντατικοποίηση της εργασίας. Πρώτα θύματα είναι οι συμβασιούχοι που δικαιούνται λιγότερες μέρες άδειας και δουλεύουν περισσότερο.

Δυστυχώς η ηγεσία της ΠΟΕ - ΟΤΑ ήταν και αυτή σε θερινή νάρκη (όχι ότι το χειμώνα κάνει και πολλά πράγματα) και δεν εξέδωσε ούτε μια ανακοίνωση για να καυτηριάσει το γεγονός και να απαιτήσει ταυτότητα. Δηλαδή τη μονιμοποίηση όλων των συμβασιούχων και τις μαζικές προσλήψεις μόνιμου προσωπικού. Τους αυστηρούς ελέγχους στα οχήματα που χρησιμοποιούν οι δήμοι, τους αυστηρούς ελέγχους στο να δίδονται σε όλους τους εργαζόμενους τα Μέσα Ατομικής Προστασίας κ.α. Όσο οι κοινωνικές υπηρεσίες των δήμων υποχρηματοδοτούνται και υποστελεχώνονται τόσο θα πολλαπλασιάζονται τα εργατικά ατυχήματα.

Μόνη απάντηση παραμένει ο κοινός αγώνας μόνιμων και συμβασιούχων εργαζομένων και οι κοινές δράσεις τοπικά με φορείς και δημοτικές παρατάξεις που στηρίζουν τα αιτήματα των εργαζομένων.

Νέα σχολική χρονιά Όλα τριγύρω αλλάζουν κι όλα τα ίδια μένουν

Του Άκη Σωτηρόπουλου

Ανοίγουν τα σχολεία μετά τις καλοκαιρινές διακοπές, και εκπαιδευτικοί και μαθητ(ρι)ές βρίσκονται αντιμέτωποι/ες με ένα περιβάλλον που κάθε χρόνο γίνεται και πιο δυστοπικό παρά την προσπάθεια εξωραϊσμού του μέσα από τις δηλώσεις της πολιτικής ηγεσίας.

Αναπληρωτές

Δηλώσεις που επαναλαμβάνονται με έναν τόσο προβλέψιμο τρόπο, που τις καθιστά απολύτως αναξιόπιστες. «Τα σχολεία ανοίγουν με όλα τα βιβλία και τους εκπαιδευτικούς στις θέσεις τους» θριαμβολογεί η υφυπουργός Δόμνα Μιχαηλίδου λες και η εκπαιδευτική κοινότητα δεν ακούει κάθε χρόνο τα ίδια, λες και δε γνωρίζουν όλοι/ες ότι τα 47000 κενά θα καλυφθούν (αν καλυφθούν) από αναπληρωτές που κάθε χρόνο αναπληρώνουν τον εαυτό τους, γιατί δε γίνονται μαζικοί μόνιμοι διορισμοί.

Οι αναπληρωτές, που κάθε χρόνο βρίσκονται με μια βαλίτσα στο χέρι και οργανώνουν την Ελλάδα, χωρίς να γνωρίζουν αν θα τους καλέσουν στην Αττική, την Κρήτη, τον Έβρο ή σε κάποιο νησί. Αυτοί που περίμεναν με αγωνία την ανακοίνωση των ονομάτων τους στις 31 Αυγούστου –έτσι είχε ανακοινώσει το «επιτελικό» κράτος– αλλά η αγωνία πήρε παράταση, με αποτέλεσμα να έχουν μια εβδομάδα καιρό να παρουσιαστούν στις διευθύνσεις εκπαίδευσης, να αναλάβουν υπηρεσία, να βρουν σπίτι και να τακτοποιήσουν τις προσωπικές και οικογενειακές τους εκκρεμότητες, ώστε στις 11/9 να είναι στις θέσεις τους. Ο πρώτος μισθός, ωστόσο, θα καταβληθεί στις αρχές του Οκτώβρη, και μέχρι τότε θα πρέπει να είναι οι ίδιοι ή οι οικογένειές τους χορηγοί της πρόσληψής τους σε μια περίοδο που τα ενοίκια είναι στα ύψη (ιδιαίτερα στα νησιά) και η ακρίβεια σε τρόφιμα, ενέργεια και καύσιμα σαρώνει κυριολεκτικά. Κι αυτοί είναι οι τυχεροί/ες που θα προσληφθούν από την πρώτη φάση, γιατί πολλοί/ες θα πέσουν θύματα του αγώνα που δίνει και αυτή η κυβέρνηση –όπως και οι προκάτοχοί της– να μειώσει ή να εξαφανίσει όσα κενά μπορεί, με περικοπές στις παράλληλες στηρίξεις, με μη έγκριση oligομελών τμημάτων

σε ΕΠΑΛ, με ξεχείλωμα αναθέσεων (ο θεολόγος κάνει και ιστορία, ο μαθηματικός φυσική κλπ) και με εκπαιδευτικούς ντελίβερι που διδάσκουν σε δύο, τρία, τέσσερα ακόμη και πέντε σχολεία.

Παράλληλα δρομολογείται και νέο σύστημα προσλήψεων με γραπτό διαγωνισμό του ΑΣΕΠ, που θα επιχειρηθεί να συνδυαστεί με το ήδη αντιδραστικό και ταξικό προσοντολόγιο Γαβρόγλου, και να θέσει σε ακόμη μεγαλύτερη αμφισβήτηση το πτυχίο.

Αντιδραστικό πλαίσιο

Η αλλαγή προσώπων στην πολιτική ηγεσία του υπουργείου παιδείας δε συνιστά και αλλαγή πολιτικής. Έτσι, οι εκπαιδευτικοί και οι μαθητ(ρι)ες που επιστρέφουν στα σχολεία θα είναι αντιμέτωποι/ες με όλο το αντιδραστικό, αντιλαϊκό και αντικατασκευαστικό πλαίσιο που άφησε πίσω της η προηγούμενη υπουργός. Η αξιολόγηση της σχολικής μονάδας και η ατομική αξιολόγηση των εκπαιδευτικών θα είναι το βασικό εργαλείο εμπέδωσης των νεοφιλελεύθερων αναδιαρθρώσεων και της μετατροπής του σχολείου από μια δημόσια δομή παροχής παιδείας σε όλα τα παιδιά, σε μια επιχείρηση που θα λειτουργεί με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια, με τους/τις μαθητ(ρι)ες και τις οικογένειές τους σε ρόλο πελάτη, με τους/τις διευθυντ(ρι)ες σε ρόλο μάνατζερ και τους συλλόγους διδασκόντων να μετατρέπονται σε «γλάστρες» που θα βγάζουν όλη τη γραφειοκρατική «λάντζα» (συντονιστές, μέντορες, σύμβουλοι σχολικής ζωής, υπεύθυνοι σχολικού

εκφοβισμού, υπεύθυνοι ομίλων) με τον πέλεκο της αξιολόγησης και της χαμηλής βαθμολογίας να θέτει σε αμφισβήτηση σήμερα τη μονιμοποίησή τους, και αύριο την όποια εξέλιξή τους ή ακόμη και την οργανική τους θέση. Σε απόλυτη εναρμόνιση με τα παραπάνω η ελεύθερη επιλογή σχολείου που επαγγέλθηκε ο νέος υπουργός, που σε συνδυασμό με τη δημοσιοποίηση των επιδόσεων των παιδιών στις πανελλαδικές, και στο μέλλον των αποτελεσμάτων της αξιολόγησης της σχολικής μονάδας, θα οδηγήσει σε εφιαλτικές καταστάσεις που σε κάποιες χώρες της Ευρώπης ήδη ισχύουν, με τα «καλά» σχολεία με την αυξημένη χρηματοδότηση και τους ακριβοπληρωμένους εκπαιδευτικούς να διαλέγουν μαθητ(ρι)ες, ενώ τα σχολεία των εργατικών περιοχών να υπολείπονται εξαιτίας της υποχρηματοδότησης, και τελικά πολλά παιδιά από λαϊκές, εργατικές οικογένειες να μη βρίσκουν σχολείο. Αυτό ο εφιάλτης πλησιάζει και στη χώρα μας...

Από την άλλη πλευρά η εμπέδωση της Ελάχιστης Βάσης Εισαγωγής και της τράπεζας θεμάτων, σε συνδυασμό με την προσπάθεια κατάργησης του άρθρου 16 και την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων, δείχνουν ότι το άνοιγμα του δρόμου της πλήρους ιδιωτικοποίησης και της παροχής κάθε διευκόλυνσης στα επιχειρηματικά συμφέροντα, είναι στις βασικές προθέσεις αυτής της κυβέρνησης.

Κι αν κάποιος θα περίμενε ότι τουλάχιστον η κυβέρνηση θα ανταποκρινόταν στις προεκλογικές της

δεσμεύσεις όσον αφορά τις μισθολογικές αυξήσεις στο δημόσιο, ώστε να μετριαστούν οι οικονομικές επιπτώσεις των μνημονιακών χρόνων και των πληθωριστικών πιέσεων της τελευταίας διετίας, το νέο πόνημα Χατζηδάκη με την οριζόντια αύξηση –επίδομα των 40 ευρώ προσγείωσε όσους/ες φαντασιώνονταν γενναίες αυξήσεις, επιστροφή του 13ου και 14ου μισθού, ξεπάγωμα της διατί- 16-17 και άλλα τέτοια ωραία και αισιόδοξα...

Απέναντι σε όλα αυτά, που επαυξάνονται από τις εφιαλτικές εξαγγελίες του νομοσχεδίου Γεωργιάδη για τα εργασιακά και την αξιολόγηση τύπου trip advisor που ετοιμάζεται να επιβάλει η Κεραμέως σε όλο το δημόσιο, το συνδικαλιστικό κίνημα δεν επιδεικνύει αντανάκλαστικά ανάλογα με την επίθεση που δέχεται ο κόσμος της εργασίας. Οι εκπαιδευτικές ομοσπονδίες αλλά και το τριτοβάθμιο όργανο (ΑΔΕΔΥ) αντιδρούν υποτονικά χωρίς ένα καλά επεξεργασμένο αγωνιστικό πρόγραμμα κινηματικής απάντησης. Η συσπείρωση στα πρωτοβάθμια σωματεία, η ενίσχυση των αγωνιστικών σχημάτων στα συνδικάτα και κυρίως η ενότητα των αριστερών ριζοσπαστικών δυνάμεων μέσα σ' αυτά, είναι η μόνη απάντηση και ο μόνος δρόμος που έχουν οι εργαζόμενοι για να απαντήσουν στην κυβέρνηση. Κι επίσης είναι και ο μόνος τρόπος για να αλλάξουν οι συσχετισμοί και να ανοίξουν δρόμοι αγώνων που θα προκαλέσουν αισιόδοξες ρωγμές σε ένα τοπίο που σήμερα γεννά απογοήτευση.

Αριστερά δημοτικά σχήματα

Ανάχωμα στους πολιτικάντηδες αυτοδιοικητικούς

Του Σπύρου Αντωνίου

Ενα μήνα πριν τις τοπικές εκλογές και οι συνδυασμοί που θα διεκδικήσουν τη λαϊκή ψήφο, έχουν πλέον κατατεθεί πανελλαδικά. Με το όριο εκλογής από τον πρώτο γύρο, να «πέφτει» πλέον στο 43%, οι μεταγραφές, τα παζάρια και συμπράξεις στα ψηφοδέλτια που στηρίζονται από τα αστικά κόμματα, έδωσαν και πήραν.

Οι συμπράξεις δεν αφορούν μόνο τις «κορυφές», τους επικεφαλής δηλαδή των συνδυασμών, αλλά και τις μετακινήσεις υποψηφίων περιφερειακών και δημοτικών συμβούλων, που πραγματικά για να τις παρακολουθήσει κάποιος χρειάζεται να αφιερώσει αρκετό χρόνο. Σίγουρα στην κινητικότητα αυτή βοήθησε ο περιορισμός των εκλεγμένων συμβούλων, που έκοψε τη φόρα σε πολλά «αντάρτικα» κατεβάσματα, ενώ διάφοροι υποψήφιοι κοίταξαν να στεγαστούν στα ψηφοδέλτια των φαβορί.

Κυρίως όμως, η τάση αυτή ενισχύθηκε από την ομοφωνία στην υλοποίηση της πολιτικής κατεύθυνσης που χαράζει η κεντρική διοίκηση, στους Δήμους και ειδικά στις Περιφέρειες. Αν στην κεντρική πολιτική σκηνή οι διαφορές μεταξύ της ΝΔ, του ΣΥΡΙΖΑ και του ΠΑΣΟΚ, είναι για τα επουσιώδη, στην τοπική αυτοδιοίκηση η καθεστωτική σύγκλιση μεταξύ τους είναι ακόμα πιο ορατή και απροκάλυπτη.

Περιφέρειες

Στην Περιφέρεια Αττικής, πρόσωπα που μετείχαν στις βουλευτικές εκλογές στα ψηφοδέλτια του ΠΑΣΟΚ μεταπήδησαν στη συνέχεια στον συνδυασμό που στηρίζει η ΝΔ, επικεφαλής του οποίου ήταν αρχικά ο Γιώργος Πατούλης, για να τον διαδεχτεί μετά την καρατόμησή του ο Νίκος Χαρδαλιάς. Πρόκειται για πράσινα στελέχη όπως ο Νίκος Σαργκάνης, που ήταν υποψήφιος στο ψηφοδέλτιο Επικρατείας του ΠΑΣΟΚ, ο Νίκος Ανδρουλακάκης που διεκδίκησε την εκλογή του στη βουλή από τη λίστα του Νότιου Τομέα της Β' Αθηνών, η Άννα Μεθυμάκη, μέλος της ΚΕ του ΠΑΣΟΚ και περιφερειακή σύμβουλος με την παράταξη του Γιάννη Σγουρού κ.ά. Ο Χρ. Καραμάνος, μέχρι πρόσφατα μέλος της ΚΕ του ΣΥΡΙΖΑ και

από τα «πρώτα βιολιά» της διοίκησης Δούρου στην Περιφέρεια, θα είναι υποψήφιος με την παράταξη του Γ. Σγουρού.

Στις Περιφέρειες Θεσσαλίας και Δυτικής Μακεδονίας ο ΣΥΡΙΖΑ και το ΠΑΣΟΚ στηρίζουν κοινούς υποψηφίους. Στην Περιφέρεια Κρήτης, η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ στηρίζουν τον Σταύρο Αρναουτάκη, τον οποίο το 2019 είχαν στηρίξει ο ΣΥΡΙΖΑ και το ΠΑΣΟΚ. Στην Περιφέρεια Βόρειου Αιγαίου, ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ στηρίζουν μαζί την Β. Χοχλάκα. Είχε προηγηθεί η δημόσια τοποθέτηση 10 στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ, μελών της ΝΕ Λέσβου και του Συντονιστικού της ΟΜ Μυτιλήνης (οι 9 εξ αυτών μετέπειτα ανακάλεσαν), που ζητούσαν τη στήριξη του νυν περιφερειάρχη, Κ. Μουτζούρη, γνωστός σε όλους για τις ρατσιστικές απόψεις του και τις πολιτικές φιλίες με στελέχη της Χρυσής Αυγής και άλλους ακροδεξιούς στο νησί.

πλαίσιο λειτουργίας και την έλλειψη «γείωσης» των συνδυασμών, είναι μικρές και οι δυνατότητες παρέμβασης της ριζοσπαστικής Αριστεράς. Η οποία δυστυχώς κατέρχεται κατακερματισμένη στην περιφερειακή κάλη. Με ενωτική συμπόρευση και ένα ψηφοδέλτιο ανά Περιφέρεια, θα μπορούσαν οι δυνάμεις της μαχητικής Αριστεράς να ασκήσουν κριτική από καλύτερη θέση στα αυριανά περιφερειακά συμβούλια. Είναι αυτονόητη βέβαια από τη μεριά μας, η υπερψήφιση των όποιων αριστερών ψηφοδελτίων συμμετέχουν σε αυτή την κάλη ανά την επικράτεια.

Δήμοι

Στον δήμο Πάτρας, ΣΥΡΙΖΑ - ΠΑΣΟΚ στηρίζουν από κοινού τον Αίβαλη. Ο συγκεκριμένος πήρε το «χρίσμα» διά στόματος Τσίπρα πριν τις βουλευτικές εκλογές, και πριν λίγες μέρες επιβεβαιώθηκε η στήριξη και από

βασικό κριτήριο συγκρότησης είναι οι τοπικές διευθετήσεις μέσα από πελατειακά δίκτυα, για να προχωρήσουν οι μπίζνες με τις δημοτικές επιχειρήσεις, τους ιδιώτες και τους χορηγούς. Στις μικροεξουσίες αυτές, οι «ικανοί» υποψήφιοι με «αυτοδιοικητική οπτική», που δήθεν ενδιαφέρονται για το καλό της πόλης τους, δεν δίνουν δεκάρα για τις ανάγκες των κατοίκων που υποφέρουν από την ακρίβεια και τη διάλυση των κοινωνικών υπηρεσιών. Αδιαφορούν για την υπεράσπιση του δημόσιου χώρου και του φυσικού πλούτου που γίνονται θυσία στον καπιταλισμό της καταστροφής. Με αυτά τα κριτήρια αλλάζουν όνομα παράταξης κάθε τετραετία, στήνουν προσωποκεντρικούς εκλογικούς μηχανισμούς γύρω από τον/την υποψήφιο/α δήμαρχο, παρουσιάζουν προγράμματα για τα δευτερεύοντα και πλασάρονται ως οι καταλληλότεροι διαχειριστές της υπάρχουσας κατάστασης.

Αντίποδας

Στον αντίποδα της αποθέωσης του πολιτικαντισμού και τους δήμους-επιχειρήσεις, που οδηγούν σε πόλεις πολλαπλών αποκλεισμών, στέκονται τα εκλογικά κατεβάσματα της ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Πρόκειται για δημοτικά σχήματα γέννημα τοπικών κινημάτων και αγώνων, με καθημερινή δράση στις γειτονιές. Με συνεπή παρουσία εντός και εκτός δημοτικών συμβουλίων τα τελευταία χρόνια. Με συλλογική εκπροσώπηση, που λειτουργούν δημοκρατικά και «από τα κάτω», με αριστερό-ριζοσπαστικό λόγο και ενωτικά χαρακτηριστικά, που συσπειρώνουν οργανωμένους και ανένταχτους αγωνιστές/τριες, όπως πχ στην Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη (βλ. διπλανές στήλες).

Δημοτικά σχήματα που επιδιώκουν να μπουν ανάχωμα στην πολιτική κοινωνικής λεηλασίας που υπηρετούν κυβέρνηση και συστημικοί δήμαρχοι σήμερα. Ανοίγοντας τον δρόμο για να έρθουν οι πόλεις στα χέρια των κατοίκων τους αύριο, μέσα σε μια πορεία ριζικής αλλαγής του τωρινού μοντέλου αυτοδιοίκησης. Διεργασία χρήσιμη για να κερδίσουμε ξανά τις ζωές και τα δικαιώματά μας, για την ανατροπή των κοινωνικών και πολιτικών συσχετισμών, προς όφελος των εργαζομένων και της Αριστεράς.

*** Στον αντίποδα της αποθέωσης του πολιτικαντισμού και τους δήμους-επιχειρήσεις, που οδηγούν σε πόλεις πολλαπλών αποκλεισμών, στέκονται τα εκλογικά κατεβάσματα της ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής Αριστεράς**

Οι Περιφέρειες είναι εμβληματικό πεδίο άσκησης της κυρίαρχης πολιτικής, για αυτό και οι κεντρικές επιλογές προσώπων από τα κόμματα, όπως και η αγωνία να κερδηθούν από τη ΝΔ, λίγο καιρό μετά τη νίκη στις βουλευτικές εκλογές. Τα ΣΔΙΤ και η εξυπηρέτηση επιχειρηματικών συμφερόντων, τα σημαντικά κονδύλια ΕΣΠΑ που συχνά χάνονται στη διαδρομή μετά την εκταμίευση, η επίθεση στους ελεύθερους δημόσιους χώρους με τις αναπλάσεις του τσιμέντου, είναι οι βασικές προτεραιότητες των τοπικών αρχόντων. Για να μην μιλήσουμε για την παντελή απουσία πολιτικής προστασίας, όταν βρέχει, όταν χιονίζει ή πολύ περισσότερο όταν έχουμε συνεχείς πυρκαγιές ή τι (δεν) έπραξαν στην πρόσφατη πανδημία.

Για το λόγο αυτό, σε συνδυασμό με το αντιδημοκρατικό-ασφυκτικό

τον Ανδρουλάκη. Τελευταία στιγμή αποχώρησε από τον αντι-Πελετίδη συνασπισμό η ΝΔ, που τελικά θα στηρίξει άλλον υποψήφιο. Η τριμερής συμμαχία ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΣΥΡΙΖΑ, για να μην εκλεγεί ο υποψήφιος της Λαϊκής Συσπείρωσης, προέκυψε τελικά στην Καισαριανή.

Στον δήμο Βόλου, ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ στηρίζουν ως κοινό υποψήφιο τον Ν. Παπαπέτρου. Η υποψήφια βουλευτής με το ΠΑΣΟΚ Βίκυ Τσεκούρα (3η σε σταυρούς), κόντρα στην απόφαση της Νομαρχιακής Επιτροπής, εντάχθηκε στο ψηφοδέλτιο του Αχιλλέα Μπέου, ο οποίος είναι ο εκλεκτός της ΝΔ, διαβόητος για τον απολυταρχικό τρόπο άσκησης διοίκησης και τα σχεδόν καθημερινά περιστατικά τραμπούκικων και σεξιστικών συμπεριφορών.

Είναι εμφανές ότι σε όλους αυτούς τους δημοτικούς συνδυασμούς το

ΣΤΙΣ ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Συνέντευξη της Μαρίας Κέκη, υποψήφιας δημάρχου Θεσσαλονίκης με την «Πόλη Ανάποδα»

«Η ενίσχυσή μας θα δώσει μήνυμα ελπίδας και προοπτικής»

? Η ΠΟΛΗ ΑΝΑΠΟΔΑ συμμετέχει για δεύτερη φορά στις εκλογές. Σε ποια κατάσταση είναι η πόλη, πόσο την επηρεάζει η γενική πολιτική κατάσταση;

Η Πόλη Ανάποδα δημιουργήθηκε το 2019 και κατάφερε στις εκλογές του ίδιου έτους να εκπροσωπείται με έναν εκλεγμένο Δημοτικό Σύμβουλο. Μέσα σε αυτά τα χρόνια παρατηρήσαμε μια πλήρη κατάρρευση της πόλης σε πολλαπλά επίπεδα, με τις ευθύνες να βαραίνουν την Διοίκηση Ζέρβα. Σε τέσσερα χρόνια είδαμε τα αρχαία του σταθμού Βενιζέλου να καταστρέφονται χωρίς να μπαίνει σε λειτουργία το Μετρό, την Πλατεία Ελευθερίας να μετατρέπεται πάλι σε πάρκινγκ αγνοώντας την ιστορική της σημασία και τις ανάγκες της πόλης για ελεύθερους χώρους, τις κοπές 4000 χιλιάδων δέντρων με την πρόφαση της επικινδυνότητας χωρίς να έχει προηγηθεί ατομικός έλεγχος αξιολόγησης, την υποβάθμιση των υπηρεσιών καθαριότητας που οδηγούν σε υπερχειλισμένους κάδους και συνεχή εργατικά ατυχήματα και ο κατάλογος είναι πολύ μεγαλύτερος.

Συνολικά η Θεσσαλονίκη είναι όμηρος των ιδιωτικών συμφερόντων και εργολαβιών που δεν την αφήνουν να αναπνεύσει. Έχει μια σοβαρή έλλειψη ελεύθερων χώρων και πρασίνου, ένα τεράστιο κυκλοφοριακό πρόβλημα και έλλειψη αξιόπιστων Μέσων Μαζικής Μεταφοράς, είναι βρώμικη χωρίς να γίνεται πραγματικά ανακύκλωση ενώ η εύρεση κατοικίας είναι δύσκολη με τα πολύ υψηλά ενοίκια, τους χαμηλούς μισθούς και τα υψηλά ποσοστά ανεργίας. Μια πόλη αφιλόξενη, μη προσβάσιμη και χωρίς καμία προστασία στα πιο ευάλωτα άτομα.

Προφανώς όλα τα παραπάνω επηρεάζονται και από την γενική πολιτική κατάσταση καθώς πέραν των δυσκολιών που εισάγει η κυβέρνηση στις ζωές μας - με την ακρίβεια, τους πλειστηριασμούς, την διάλυση της δημοσίου συστήματος υγείας και εκπαίδευσης - έχουμε να αντιμετω-

πίσουμε και την πλήρη απαξίωση του κεντρικού κράτους προς την Θεσσαλονίκη με τον στραγγαλισμό των διαθέσιμων πόρων.

? Από τις τελευταίες εκδηλώσεις αρκετοί νέοι πολίτες /ισσες αλλά και συλλογικοί πλαισιώνουν τις δράσεις και το ψηφοδέλτιο του σχήματος. Πού οφείλεται;

Η ανταπόκριση στην συγκρότηση του φετινού μας ψηφοδελτίου ήταν πρωτόγνωρη. Το ψηφοδέλτιό μας απαρτίζεται από 227 άτομα και είναι μάλιστα το τρίτο μεγαλύτερο για τον Δήμο Θεσσαλονίκης. Όμως δεν είναι μόνο η ποσότητα αλλά και η ποιότητά του που το κάνουν να ξεχωρίζει από όλα τα υπόλοιπα, καθώς μέσα του δεν θα βρείτε σταρ, παράγοντες και περσόνες αλλά πραγματικούς κατοίκους της πόλης, εργαζόμενους, άνεργες, μετανάστριες που βρίσκονται στα κινήματα και στην καθημερινή διεκδίκηση για μια δίκαιη και βιώσιμη Θεσσαλονίκη.

Η επιτυχία αυτή δημιουργεί μια άλλη δυναμική και ένα ρεύμα στην κοινωνία της πόλης μας ότι υπάρχει και μια άλλη Θεσσαλονίκη που μπορούμε να την χτίσουμε μαζί. Πυρήνας αυτής της συσπείρωσης είναι το σχήμα, ένα όχημα πολυσυλλεκτικό, με εσωτερική δημοκρατία, ενωτικό χαρακτήρα που απελευθερώνει την δημιουργικότητα, δίνει φωνή και έκφραση στα μέλη του και παράγει απτά και υλικά αποτελέσματα αποδεικνύοντας ότι οι συλλογικοί αγώνες κερδίζουν. Μέσα στην έλλειψη οράματος και ελπίδας η Πόλη Ανάποδα μοιάζει σαν ένας φωτεινός φάρος γεμίζοντας μας ξανά με εμπιστοσύνη και αισιοδοξία.

? Ποιες ήταν οι πρωτοβουλίες, πόσο ενέπνευσαν τους δημότες να δραστηριοποιηθούν;

Τα τελευταία πέντε χρόνια πήραμε πολλές πρωτοβουλίες και αναδείξαμε μια σειρά από θέματα που πραγ-

ματικά απασχολούν τους κατοίκους της Θεσσαλονίκης. Αν όμως κάπου καταφέραμε να εμπνεύσουμε τους κατοίκους να πάρουν πραγματικά την πόλη στα χέρια τους, ήταν στην προάσπιση των ελευθέρων χώρων. Ο ελάχιστος δημόσιος χώρος δέχεται μια άνευ προηγουμένου επίθεση από το ιδιωτικό κεφάλαιο, που προσπαθεί να βρει κάθε τετραγωνικό αδόμητο χώρο για να κερδοσκοπήσει σε βάρος των κοινωνικών αναγκών.

Παράδειγμα η υπερψήφιση από την Διοίκηση Ζέρβα της άρσης απαλλοτρίωσης ενός οικοπέδου στην περιοχή της Χαριλάου που προοριζόταν για την ανέγερση νηπιαγωγείου. Εμείς βρεθήκαμε από την πρώτη στιγμή στην γειτονιά ώστε μαζί με τους κατοίκους να μην επιτρέψουμε να χτιστεί άλλη μια πολυκατοικία, όταν οι ανάγκες για χώρους εκπαίδευσης είναι τόσο μεγάλες. Εκεί βοηθήσαμε στην δημιουργία μιας πρωτοβουλίας κατοίκων και ξεκίνησε ένας πολύμηνος αγώνας με συνελεύσεις, πορείες και συλλογή υπογραφών. Ως δημοτική παράταξη αναδείξαμε το ζήτημα στο δημοτικό συμβούλιο και φέραμε τους κατοίκους μέσα σε αυτό. Έπειτα από πολλές συνεδριάσεις του δημοτικού συμβουλίου και κάτω από αφόρητες πιέσεις η διοίκηση Ζέρβα υποχώρησε και βρήκε τα χρήματα που χρειαζόταν για να κρατήσει το οικοπέδο.

Αυτή η νίκη των κατοίκων στην Χαριλάου ενέπνευσε και άλλες γειτονίες που είχαν αντίστοιχα προβλήματα και μέσα σε ένα χρόνο ξεπήδησαν άλλες πέντε πρωτοβουλίες κατοίκων. Σε αυτές τις κινήσεις ελπίζουμε και θα συνεχίσουμε να τις στηρίζουμε γιατί μόνο ενεργά και συλλογικά μπορούμε να βελτιώσουμε την καθημερινότητά μας.

? Μετά την τόσο πλούσια εμπειρία, ποιοι οι στόχοι και ποιες προτεραιότητες για το σχήμα;

Οι προτεραιότητές μας πηγάζουν από το Ανάποδο Πρόγραμμα, που

δημιουργήθηκε συλλογικά με ανοιχτό κάλεσμα σε όσα άτομα ήθελαν να συνεισφέρουν με την πρακτική και κινηματική τους εμπειρία ή την εξειδίκευσή τους. Ένα πρόγραμμα που βάζει μπροστά τις άμεσες ανάγκες στη στέγαση, τη μετακίνηση, τη διαχείριση των απορριμμάτων, τους ελεύθερους χώρους και το πράσινο, αλλά και δίνει την προοπτική μιας άλλης πόλης, συμπεριληπτικής, δίκαιης και βιώσιμης. Ένα πρόγραμμα που δεν φοβάται να συγκρουστεί με τα μεγάλα και μικρά ιδιωτικά συμφέροντα. Γιατί τα ευχολόγια είναι εύκολα αλλά από τα πιο απλά, όπως την δημιουργία αποκλειστικών λεωφορειολωρίδων, τον περιορισμό των τραπεζοκαθισμάτων και την δημιουργία Πάρκου Μνήμης στην Πλατεία Ελευθερίας μέχρι την αντίθεση στον σταθμό LNG, τον περιορισμό της βραχυχρόνιας μίσθωσης και την δημιουργία μητροπολιτικού πάρκου στην θέση της Δ.Ε.Θ., απαιτούνται μια σειρά από συγκρούσεις.

Είμαστε ένα διαφορετικό παράδειγμα για το πως μπορεί να ασκηθεί η πολιτική σε τοπικό επίπεδο και ήρθαμε εδώ για να μείνουμε, οπότε οι στόχοι μας δεν είναι μόνο εκλογικοί. Την επόμενη πενταετία ο βασικός στόχος μας είναι να εφαρμόσουμε όσο δυνατόν περισσότερα στοιχεία του προγράμματός μας, καθώς δεν είναι απλά ένα πρόγραμμα διοίκησης αλλά ταυτόχρονα ένα πρόγραμμα διεκδίκησης. Αν την περασμένη τετραετία καταφέραμε μερικές νίκες, την επόμενη θέλουμε να τις πολλαπλασιάσουμε. Εκεί στοχεύουμε και στις δημοτικές εκλογές την 8η Οκτώβρη, να πολλαπλασιάσουμε την δυναμική και τα ποσοστά μας ώστε να δώσουμε τις μελλοντικές μάχες από ενισχυμένη θέση. Η ανταπόκριση του κόσμου είναι εντυπωσιακή και έχουμε την δυνατότητα όχι απλά να ενισχυθούμε αλλά να επιτύχουμε σε τέτοιο βαθμό που θα δώσει μήνυμα ελπίδας και προοπτικής στον κόσμο που ασφυκτιεί σε μια δύσκολη πραγματικότητα.

Μια ιστορική συμμαχία στον Δήμο της Αθήνας

Της Όλγας Κλείτσα, υποψήφιας δημοτικής συμβούλου, μέλους της συλλογικής εκπροσώπησης της «Ανατρεπτικής Συμμαχίας για την Αθήνα»

Όποτε έρχεται η χρονιά των αυτοδιοικητικών εκλογών ο εκλογικός «πυρετός» επικρατεί και καθορίζει τις αποφάσεις. Κι όσο πιο μεγάλο το πολιτικό στοίχημα τόσο πιο μεγάλος και επιθετικός ο «πυρετός». Αυτή ήταν και η κατάσταση κάθε απόπειρας της ριζοσπαστικής αριστεράς στην Αθήνα διαχρονικά. Άλλοτε αντί για Δημοτικές Κινήσεις δημιουργούνταν παρατάξεις με πλήρη πρόσδεση σε κομματικούς μηχανισμούς, άλλοτε Κινήσεις με πραγματική ζωή και αυτόνομη λειτουργία μετατρέπονταν σιγά σιγά σε παρατάξεις μέχρι να αποστειρωθούν πλήρως από την κοινωνία, άλλες φορές πάλι επιβάλλονταν εκβιαστικά επικεφαλής «με απήχηση» που κατέληγαν να ενισχύουν μία προσωποκεντρική προσέγγιση της πολιτικής συμμετοχής. Όλες αυτές οι προσεγγίσεις είχαν ένα στόχο: να μετατρέψουν τον εκλογικό αγώνα για το Δήμο της Αθήνας σε έναν κεντροκοινοπολιτικό αγώνα ο οποίος θα αποδώσει πολιτική υπεραξία στην οργάνωση/κόμμα που στηρίζει την παράταξη. Και κάπως έτσι η πληγή μεγάλωνε όλο και περισσότερο, ολόκληρες Κινήσεις απομακρύνοντας από τον διακηρυγμένο στόχο τους να είναι σάρκα από την σάρκα των κινημάτων. Κάπως έτσι Κινήσεις όπως η Ανοιχτή Πόλη αλλοτριώθηκαν (πολύ πριν τη μεταστροφή του 2015).

Το 2019 σηματοδεύτηκε από δύο ρήξεις στο αυτοδιοικητικό πεδίο της Αθήνας στον χώρο της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς. Η πρώτη, από τον χώρο της αντικαπιταλιστικής αριστεράς είχε ως προμετωπίδα την ανάγκη δημοκρατικής λειτουργίας στους κόλπους των Δημοτικών Κινήσεων. Η δεύτερη, στον χώρο της ριζοσπαστικής αριστεράς, πραγματοποιήθηκε από εμάς, την Ανυπότακτη Αθήνα. Στόχος μας αλλά και διακύβευμα ήταν να μην ξαναπέσουμε σε λάθη του παρελθόντος, να διατηρήσουμε την αυτονομία της Δημοτικής Κίνησης που είχε δημιουργηθεί ώστε να αποτελέσει πραγματικά τον φορέα εκφραστή των κινημάτων, των κατοίκων της πόλης και των αναγκών τους, να ξαναθέσουμε τις βάσεις ώστε η μάχη της Αθήνας, παρά

την κεντροκοινοπολιτική σημασία της, να ξαναγίνει μάχη των από κάτω. Και αυτό είναι κάτι που το πετύχαμε παρότι ο δρόμος δεν ήταν εύκολος.

Οι ρήξεις, όμως, με όσο καλές προθέσεις κι αν γίνονται, όσο ορθοί κι αν είναι οι πολιτικοί λόγοι, δημιουργούν αμφίπλευρα πληγές, αλλά παν'ά'όλα δημιουργούν απογοήτευση και πολλές φορές αποστράτευση ακριβώς των ανθρώπων που θέλουμε να εκφράσουμε. Δεν θα τηρούσαμε, λοιπόν, τις πολιτικές μας δεσμεύσεις, αν δε προσπαθούσαμε να αμβλύνουμε αυτές τις πληγές και να τις αφήσουμε στο παρελθόν, προτάσσοντας την ανάγκη για ενότητα απέναντι στην επίθεση που δέχεται η κοινωνία και ιδιαίτερα οι κάτοικοι της Αθήνας. Καθ'όλη τη διάρκεια της τετραετίας, με συζητήσεις και καλέσματα, αναδείξαμε ότι ο δικός μας στόχος δεν είχε ως αυτοσκοπό την ρήξη αλλά ήταν μια αναγκαία ενέργεια προκειμένου να είμαστε χρήσιμοι/ες για την κοινωνία. Και θεωρούμε ότι το κερδίσαμε κι αυτό. Προχωρήσαμε, λοιπόν, στο επόμενο βήμα.

Από το Σεπτέμβριο του 2022, μετά από μία σειρά κοινής δράσης και συνεννοήσεων στο κίνημα υπεράσπισης των ελεύθερων χώρων με την Αντικαπιταλιστική Ανατροπή, έγινε πλέον καθαρό, ότι ένας ενωτικός φορέας Κινήσεων Πόλης για την Αθήνα δεν είναι μόνο το ευκαίο αλλά ίσως είναι και δυνατό να συμβεί. Το Δεκέμβριο του 2022, προχωρήσαμε σε ραντεβού με τις ενεργές Κινήσεις της ριζοσπαστικής/αντικαπιταλιστικής αριστεράς στο Δήμο της Αθήνας: την Αντικαπιταλιστική Ανατροπή και την Ανταρσία στις γειτονιές της Αθήνας. Στα ραντεβού αυτά τους μεταφέρουμε την πρότασή μας για την έναρξη ενός διαρκή δημόσιου διαλόγου με στόχο την ενωτική δράση των κινήσεών μας και κατάληξη τη δημιουργία ενός ενιαίου φορέα πριν τις αυτοδιοικητικές εκλογές. Πρόταση που δημοσιεύσαμε, μάλιστα των Ιανουαρίου αφού είχαμε ήδη μιλήσει και με τις δύο κινήσεις. Δυστυχώς, παρά τις αλληπάλληλες κρούσεις μας, η κεντροκοινοπολιτική συγκυρία απορρόφησε τις δυνάμεις που στηρίζουν τις άλλες δύο Κινήσεις και δεν είχαμε κάποια απάντηση. Το Μάιο 2023, αποφασίσαμε ότι θα συνεχίσουμε να προσπαθούμε έστω για ένα μετωπικό πια ενωτικό κατέβασμα, αλλά θα προχωρήσουμε τις προετοιμασίες ακόμα και για συμμετοχή της Ανυπότακτης Αθήνας από μόνη της στις εκλογές. Μεταξύ των 2

βουλευτικών εκλογών πραγματοποιήσαμε εκδήλωση για την παρουσίαση της εκλογικής μας διακήρυξης στην οποία κάναμε ευκρινή αυτό τον στόχο: την ανάγκη έστω και τελευταία στιγμή, της ενότητας της αριστεράς ως μέτωπο απέναντι στην καταστροφή της πόλης μας. Στην εκδήλωσή μας καλέσαμε και τις άλλες δύο κινήσεις να παρέμβουν αλλά μόνο η Αντικαπιταλιστική Ανατροπή ανταποκρίθηκε. Παράλληλα, με χαρά διαπιστώσαμε ότι στο κάλεσμά μας ανταποκρίθηκαν και μέλη της ΛΑΕ που ήταν στο παρελθόν ενεργά μέλη της Ανυπότακτης Αθήνας.

Έκτοτε, τα γεγονότα προχώρησαν πολύ γρήγορα. Στόχος μας, ως Ανυπότακτη Αθήνα, ήταν να δημιουργηθεί ένας φορέας στη βάση των τριών υπαρκτών Κινήσεων που να μην περιορίζεται, όμως, σε αυτές, αλλά να μπορεί να εκφράσει αλλά και να εγκολπώσει όλες κι όλους τους αγωνιζόμενους κατοίκους, συλλογικότατες αλληλεγγύης, κινήσεις πόλης καθώς και το σύνολο της ριζοσπαστικής αριστεράς. Οι προσπάθειές μας, λοιπόν, ξετυλίχθηκαν σε δύο μέτωπα.

Από τη μία ανοίξαμε επίσημα τον δίαυλο επικοινωνίας με ανθρώπους από τη ΛΑΕ και το ΜΕΡΑ25, ενός πολιτικού χώρου της αριστεράς δηλαδή που μέλη τους είχαν υπάρξει μέλη της κίνησής μας αλλά παράλληλα δεν εκφράζονταν και μέσω μίας ενεργής Δημοτικής Κίνησης στην Αθήνα. Από την πλευρά της ΛΑΕ είχε θεθεί ήδη από την αρχή η βούληση για ένα μετωπικό σχηματισμό που θα περιλαμβάνει τόσο Δημοτικές Κινήσεις όσο και Πολιτικές Οργανώσεις. Στην πρόταση αυτή, διευκρινίσαμε ότι είμαστε αντίθετοι αξιακά, γιατί δεν θέλουμε άλλη μία προσπάθεια στο Δήμο της Αθήνας να διολισθηθεί προς

την ανάδειξη ενός κεντροκοινοπολιτικού μετώπου, αλλά θέλουμε να προστατέψουμε τον χαρακτήρα αυτού του πιθανού μετωπικού κατεβάσματος ως μία Ενιαία Κίνηση Πόλης όπου θα μπορούν προοπτικά να εκφραστούν άτομα κι όχι μόνο συλλογικότατες. Καλέσαμε, λοιπόν εκ νέου στην επανενεργοποίηση των μελών της ΛΑΕ εντός της Ανυπότακτης Αθήνας χωρίς, όμως, ανταπόκριση μέχρι και σήμερα.

Από την άλλη ξεκινήσαμε την προσπάθεια τριμερών συναντήσεων με την Αντικαπιταλιστική Ανατροπή και την Ανταρσία στις Γειτονιές της Αθήνας. Τα προβλήματα ήταν πολλά, τόσο ως προς το πολιτικό πλαίσιο όσο και ως προς τη συμφωνία του τρόπου λειτουργίας ενός τέτοιου μετωπικού σχήματος. Όμως, ήταν διαφωνίες γνωστές και όποιος/α διακηρύττει πραγματικά την ανάγκη ενότητας της αριστεράς, δε μπορεί να περιμένει ότι θα λυθούν ως δια μαγείας, αλλά ότι θα πρέπει να βρεθούν τρόποι (θεμιτοί ή και άκομφοι) προκειμένου να υπερσκελιστούν.

Ένα από αυτά τα προβλήματα, το θέμα του προσώπου επικεφαλής, απομάκρυνε την Ανταρσία στις Γειτονιές από τις διαπραγματεύσεις μέχρι τις 20 Αυγούστου. Οι άλλες δύο κινήσεις, εντοπίσαμε τις διαφωνίες μας στην τοποθέτηση ως προς κεντροκοινοπολιτικά ζητήματα και όχι τόσο ως προς το πως αυτά ερμηνεύονται στην καθημερινή πράξη και στάση στα ζητήματα τοπικής αυτοδιοίκησης, οπότε αποφασίσαμε να προχωρήσουμε στο ενωτικό κατέβασμα με τη μεγαλύτερη δυνατή σύνθεση και σεβασμό ορίων, μη εγκαταλείποντας, όμως την προσπάθεια για κοινό μέτωπο και των τριών Κινήσεων.

(συνέχεια σελ.18)

ΣΤΙΣ ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Η μάχη του δήμου της Αθήνας αρχή για την ανατροπή

Του Κώστα Παπαδάκη
υποψήφιου δημάρχου Αθήνας

Τα προβλήματα της Αθήνας είναι γνωστά. Εδώ άλλωστε συμπυκνώνονται όλες οι προτεραιότητες των δυνάμεων εξουσίας που εκφράζουν τα αστικά συμφέροντα: Πρωτόγνωρη στεγαστική κρίση και ανεξέλεγκτη εκτόξευση των τιμών ενοικίων κατοικίας, απεριόριστη διάθεση διαμερισμάτων για Airbnb αντί για μακρόχρονη μίσθωση κύριων κατοικιών, ιδιωτικοποίηση χώρων πρασίνου και αναψυχής, καταστροφή ελεύθερων χώρων, υποβάθμιση κοινωνικών δομών, υπηρεσιών πρόνοιας και φροντίδας παιδιών, ηλικιωμένων και ευάλωτων ομάδων, υπηρεσιών καθαριότητας και πρασίνου και ξεπούλημά τους σε κάθε είδους ιδιώτες, χορηγούς και ΜΚΟ, διάλυση κοινωνικού ιστού και παράδοση της πόλης στην τουριστικοποίηση και τις βιτρίνες που καλούνται να λειτουργούν όλο και περισσότερες μέρες και ώρες.

Ακόμα, οι δρόμοι της Αθήνας είναι με την ευλογία του Δήμου ένα καθημερινό πεδίο απαγορεύσεων και καταστολής, περιορισμών, ξύλου, χημικών και αστυνομικής βίας διαδηλώσεων και κινητοποιήσεων, τσαμπουκά απέναντι σε νεολαίους και απεργούς. Ο ζήλος των δημοτικών υπηρεσιών για την αφαίρεση αφίσων και πολιτικού υλικού από τους δρόμους (με πρόσφατα τα βαριά πρόστιμα σε αριστερές οργανώσεις) ενισχύει επιδεικτικά την περιφρόνηση στη δημοκρατική διακίνηση των πολιτικών μηνυμάτων και την προτεραιότητα της εμπορικής διαφήμισης. Η προτεραιότητα της αστυνομικής καταστολής αναπτύσσεται emphaticά στους κοινωνικούς αγώνες, ενώ δίπλα της το ρατσιστικό,

σεξιστικό, ενδοοικογενειακό, αλλά και κοινό ακόμα έγκλημα οργιάζει, ενώ η ρατσιστική και ναζιστική βία αρχίζει να επανέρχεται. Την ίδια ώρα η «Δημοτική Αστυνομία» ασχολείται μεκλήσεις σε παράτυπα παρκαρισμένα αυτοκίνητα λειτουργώντας ως αβανταδόρος για τα ιδιωτικά πάρκινγκ.

Η δημαρχία Μπακογιάννη προσέθεσε εκτός από το φιάσκο του «Μεγάλου Περίπατου» - κλασικό δείγμα αυτοσχεδιασμών και συμπεριφοράς ενός γόνου οικογενειακρατίας που αντιλαμβάνεται τον δημόσιο χώρο ως την παιδική του χαρά - σειρά υλοποιούμενων η σχεδιαζόμενων καταστροφικών και βίαιων παρεμβάσεων σε ελεύθερους χώρους πρασίνου στις γειτονιές της Αθήνας (Πάρκα Δρακοπούλου, Ιακωβάτων, Ακαδημίας Πλάτωνος, Μετρό Αμπελοκήπων, Γουδή, Λόφοι Στρέφη και Φιλοππάπου, μετρό στην πλατεία Εξαρχείων κ.α.) προς όφελος του κεφαλαίου. Ανίκανη ακόμα και για ολοκλήρωση έργων βιτρίνας που σπατάlane εκατομμύρια από τα δημοτικά ταμεία την ώρα που ο Δήμος αρνείται να μονιμοποιήσει χιλιάδες συμβασιούχους που η εργασία τους δίνει ανάσα σε σχολεία, ιατρεία, καθαριότητα, η πλειοψηφία της Δημοτικής αρχής, με τη σύμπραξη των συστημικών παρατάξεων είναι όχι απλά αδρανής, αλλά ενεργά συνένοχη στο κατάντημα της πόλης που ζούμε, δουλεύουμε και κυκλοφορούμε. [...]

Η «Ανταρσία στις Γειτονιές της Αθήνας», η «Αντικαπιταλιστική Ανατροπή στην Αθήνα/Ανταρσία σε Κυβέρνηση, Ε.Ε, κεφάλαιο» και η «Ανυπότακτη Αθήνα» έκαναν ένα ιστορικό βήμα.

Σε αυτές προστίθενται καθημερινά δεκάδες συνεργαζόμενοι ανένταχτοι και ενταγμένοι κοινωνικοί και πολιτικοί αγωνιστές και αγωνίστριες δημιουργώντας ένα ολοένα διευρυνόμενο πόλο στήριξης και περιγράφουν το εύρος

ΑΝΤΑΡΣΙΑ ΣΤΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ | ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ | ΑΝΥΠΟΤΑΚΤΗ ΑΘΗΝΑ & ΣΥΝΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ/ΕΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ/ΡΙΕΣ

ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΑΡΧΟΣ: ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ

της δυναμικής της, που δεν αρκείται στην εκλογική επιβίωση με την υπέρβαση του 3%, αλλά φιλοδοξεί ανοιχτά στην έκφραση της κοινωνικής πλειοψηφίας των δημοτών της Αθήνας και την ανατροπή - νίκη στις δημοτικές εκλογές. Γιατί δεν φτάνει ένα ποσοστό καταγραφής για να αλλάξουμε τις ζωές μας. Θέλουμε την πλειοψηφία και θα την διεκδικήσουμε. Και ξέρω ότι είναι πολλά τα βήματα που νοιώθω πως χρειάζονται ακόμα στο χώρο της ριζοσπαστικής αριστεράς. Αλλά για να φτάσουμε στο ικανό πρέπει να ξεκινήσουμε από το αναγκαίο. Και αυτό πλέον έγινε. [...]

Και έτσι προχωράμε.

Ορθώνουμε ανάστημα απέναντι στο ναζιστή κατάδικο που κομπάζει ότι θα πάρει την Αθήνα και βροντοφωνάζουμε: «Ούτε στην Αθήνα, ούτε πουθενά».

Αντιπαλεύουμε τον αλληλοτροφοδοτούμενο κόσμο του αυτοδιοικητικού προσωπικού της πολυμέτρητης επίθεσης των αστικών συμφερόντων ενάντια στις δυνάμεις της εργασίας, της νεολαίας, του περιβάλλοντος, της γειτονιάς, της κοινωνικής και αντιρατσιστικής αλληλεγγύης, της αριστεράς και των κινημάτων.

Συγκροτούμε τις κοινωνικές και πολιτικές αντιστάσεις χωρίς αδρανείς υποψηφιότητες κομματικής επετηρίδας, αλλά με κριτήρια κινηματικά, συλλογικότητα και προοπτική. Και με συγκρότηση της εκλογικής παρέμβασης ενάντια στην καταστροφική ρητορική της αποχής που εν τέλει στέλνει τον κόσμο στο σπίτι του και αλλοιώνει τους πραγματικούς συσχετισμούς στην κοινωνία.

Υπερασπιζόμαστε εργασία, δημόσιους χώρους, πράσινο, γειτονιές, πολιτισμό, δημοκρατικά δικαιώματα, κοινωνική αλληλεγγύη και αντιστεκόμαστε στην καταστροφική επέλαση εναντίον τους.

Δεν θα περάσουν ούτε το κεφάλαιο, ούτε οι φασίστες!

Η «Ανατρεπτική Συμμαχία για την Αθήνα» ξεκινάει τη μάχη της. Χτυπάει την πόρτα του Δήμου Αθήνας για να μετατρέψει τις αντιστάσεις σε πλειοψηφίες και να τις οδηγήσει σε νίκες.

Ξέρουμε ότι υπάρχουν μάχες που κερδίζονται και μάχες που χάνονται. Αλλά οι άνθρωποι, όπως και οι συλλογικότητες, δεν κρίνονται από τις μάχες που κερδίζονται ή χάνονται, αλλά από εκείνες που επιλέγουν να δώσουν.

Επιλέχθηκε η συλλογικότητα και η υπέρβαση. Επιλέχθηκε η ενότητα αντί για το σεχαρισμό και την πολυδιάσπαση και η διεκδίκηση αυτών που αντιστοιχεί στις ανάγκες όλων όσων θέλουμε να εκφράσουμε, όχι απλά η διεκδίκηση μιας καταγραφής. Θα τα υπηρετήσω με όλες μου τις δυνάμεις.

Τα μηνύματα που καταγράφουν την απήχηση στις λίγες ώρες που έχουν περάσει από την ανακοίνωση του δελτίου τύπου των τριών συνεργαζόμενων κινήσεων το επιβεβαιώνουν πανηγυρικά. Γιατί όλοι συνειδητοποιούν ότι «δεν πάει άλλο», ότι «όσο είναι ο λάκκος σου πολύ βαθύς, χρέος με τα χέρια σου να σηκωθείς»!

Η Αθήνα της αντίστασης, του αγώνα, της φτώχειας και της αλληλεγγύης μας καλεί να σταθούμε άξιοι στο δρόμο της ιστορίας της.

Προχωράμε και σας καλούμε μαζί μας σε ένα ωραίο προεκλογικό και όχι μόνο αγώνα που μπορεί και πρέπει να στείλει τα αποκαίδια των καπιταλιστικών και ρατσιστικών εγκλημάτων μαζί με τα μπάζα του «μεγάλου περίπατου» στα απορρίμματα της ιστορίας και να αναδείξει κυρίαρχες τις πραγματικές δυνάμεις της εργασίας και της κοινωνίας.

* Απόσπασμα από το κείμενο που ανακοίνωσε το ενωτικό κατέβασμα στην Αθήνα

Το μήνυμα της ενότητας, της ελπίδας, της ανατροπής να φτάσει παντού

Του Γρηγόρη Δεμέστιχα,
υποψήφιου δημοτικού συμβούλου

Μέσω της συνέντευξης τύπου που πραγματοποιήθηκε την Δευτέρα 4/9, η Ανατρεπτική Συμμαχία για την Αθήνα (συνεργασία των δημοτικών Ανυπότακτη Αθήνα, Αντικαπιταλιστική Ανατροπή στην Αθήνα- Ανταρσία σε Κυβέρνηση ΕΕ Κεφάλαιο και Ανταρσία στις γειτονίες της Αθήνας με συμμετοχή πολλών ανένταχτων αγωνιστών/τριών) ξεκίνησε και επίσημα τον αγώνα της εν όψει των δημοτικών εκλογών στις 8 Οκτωβρίου και αυτός ο αγώνας αναμένεται να είναι πολύ όμορφος!

Ήδη από την πρώτη στιγμή της ανακοίνωσης της συνεργασίας των τριών κινήσεων και ακόμα περισσότερο χάρη στο πρόσωπο του επικεφαλής, του γνωστού από την συμμετοχή του στην πολιτική αγωγή της δίκης της Χ.Α., μαχόμενου δικηγόρου και αγωνιστή Κώστα Παπαδάκη, το αίσθημα που επικρατεί είναι ενθουσιασμός! Τόσο το μήνυμα ενότητας και η υπέρβαση του κατακερματισμού που χαρακτήριζε ως τώρα τις οργανωμένες δυνάμεις της Αριστεράς στην Αθήνα –και όχι μόνο–, όσο και ο ισχυρός συμβολισμός στο πρόσωπο του επικεφαλής της Συμμαχίας, αποτελούν τα βασικά στοιχεία ενός εκλογικού κατεβάσματος που μετά από πάρα πολύ καιρό προκαλεί αισιοδοξία και δημιουργεί τάσεις συσπείρωσης. Και ακριβώς πάνω σε αυτό τον ενθουσιασμό και τη συσπείρωση, τα οποία ο κόσμος μας είχε πολύ μεγάλη ανάγκη ειδικά

μετά τα τελευταία εκλογικά αποτελέσματα, χρειάζεται να πατήσουμε για να πετύχουμε το καλύτερο δυνατό σκορ. Ο στόχος οφείλει να μην είναι απλώς η είσοδος στο δημοτικό συμβούλιο, αλλά και η εκλογή περισσότερων δημοτικών αλλά και κοινοτικών συμβούλων και αυτό είναι κάτι που πραγματικά περνά από το χέρι μας! Ένα πετυχημένο εκλογικό αποτέλεσμα για την Ανατρεπτική Συμμαχία μπορεί να γίνει η αρχή για ευρύτερες ανατροπές, το χειροπιαστό παράδειγμα ότι η ενότητα, η συντροφικότητα και η συνεννόηση μπορούν να φέρνουν αποτελέσματα.

Έχοντας όλα αυτά κατά νου και τις προοπτικές που ανοίγονται, δίνεται η δυνατότητα να ξεδιπλωθεί μια μαζική και πολύπλευρη καμπάνια, η οποία μπορεί και πρέπει να γίνει υπόθεση για καθέναν, καθεμιά και καθένα. Κάθε μέρα που περνά, έρχονται εικόνες από ανθρώπους που δεν ανήκουν στον πυρήνα των οργανωμένων δυνάμεων, οι οποίοι ανακάμπτουν, ζητάνε να μάθουν περισσότερα και δηλώνουν διάθεση στήριξης. Είναι επίσης βέβαιο πως όσο η εκλογική καμπάνια θα ξεδιπλώνεται, τόσο περισσότερους τέτοιους ανθρώπους θα συναντάμε και άρα η κίνηση μας θα πρέπει να έχει αντίστοιχα αντανάκλαστα. Μπαίνει οπότε ένα επιπλέον στοιχείο, η έκβαση του οποίου θα επηρεάσει καταλυτικά και αυτό του εκλογικού αποτελέσματος: το να μη μείνουμε δηλαδή μόνο στο πόσο και πόσες θα μάθουν για το κατέβασμα και στις «συνήθειες» της διαδικτυακής δουλειάς (η οποία προφανώς θα είναι εξίσου πολύτιμη και αναμένεται να έχει πλούσιο υλι-

κό), αλλά γειτονιά τη γειτονιά, χώρο το χώρο, συλλογικά αλλά και ατομικά να μεταφέρουμε το μήνυμα της Συμμαχίας και να καλέσουμε σε συμμετοχή.

Βάσει του οργανωτικού σχεδιασμού που ξεδιπλώνεται, η Ανατρεπτική Συμμαχία για την Αθήνα σχεδιάζει να βρεθεί παντού, σε όλες τις γειτονίες των κοινοτικών διαμερισμάτων και σε όσο το δυνατόν περισσότερους χώρους. Σε μαζικές περιόδους μαζί με τον υποψήφιο δήμαρχο και ξεκινώντας από τα «καυτά» σημεία που ξεδιπλώνονται οι επιθέσεις Μπακογιάννη (με τις πρώτες σε Εξάρχεια και Ακαδημίας Πλάτωνος να έχουν ήδη πραγματοποιηθεί), όπως και σε νοσοκομεία, κοινωνικές υπηρεσίες και εργασιακούς χώρους (εντός) του Δήμου που πλήττονται και πολλά άλλα αντίστοιχα, το ενωτικό σχήμα θα δώσει το παρόν, συγκεκριμενοποιώντας το στίγμα της, το ποιους εκπροσωπεί και εκφράζει και ενάντια σε ποια συμφέροντα. Παράλληλα θα πραγματοποιούνται σταθερά περιόδους σε λαϊκές, στέκια νεολαίας, πλατείες και πάρκα, εκεί που ζει και αγωνίζεται ο κόσμος μας, για να συνηθίσουμε και να διευρύνουμε την επικοινωνία στα μέρη όπου εμείς ως Ανυπότακτη Αθήνα όπως και τα άλλα δύο σχήματα χτίσαμε την επιρροή πάνω στην οποία έγινε κατορθωτό αυτό το κατέβασμα. Επίσης, τα εκλογικά περιήματα που θα στηθούν στις γειτονίες - και ειδικά το κεντρικό προεκλογικό - φιλοδοξούν να μην είναι «μια από τα ίδια», αλλά χώροι θεματικών συναντήσεων γύρω από τα μεγάλα θέματα που αντιμετωπίζουμε στην καθημερινότητα μας,

πολιτικών και πολιτιστικών δρώμενων, αφηγήριες εξορμήσεων, φτιαξίματος πανό κλπ, χώροι μαζικοί, νεανικοί, φεμινιστικοί, διαφορετικοί από τα κυρίαρχα πρότυπα και την εικόνα που επιχειρεί να μας επιβάλλει η καθημερινότητα που ζούμε.

Και φυσικά, η Ανατρεπτική Συμμαχία για την Αθήνα θα είναι παρούσα σε όλες τις κινητοποιήσεις του επόμενου διαστήματος, στις εκδηλώσεις και τη διαδήλωση για τα 10 χρόνια από τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα, στο φεμινιστικό φεστιβάλ στις 16&17/9 στον κήπο του Συλλόγου Ελλήνων Αρχαιολόγων (όπως και στις κινητοποιήσεις ενάντια στην έξωση του τελευταίου), στις απεργιακές κινητοποιήσεις ενάντια στο νέο εργασιακό έκτρωμα του Άδωνη, παντού!

Το πλέον κρίσιμο όμως είναι να γίνει αυτή η δουλειά και προσωπική υπόθεση κάθε αγωνιστή και αγωνίστριας, κάθε φίλου και φίλης της προσπάθειας που ξεκινά. Μετά από πολύ καιρό, βγαίνουμε ξανά διεκδικώντας θετική ψήφο για ένα σχήμα που θέλει να μπει σφήνα στα επιχειρηματικά σχέδια, τον αυταρχισμό και την καταστολή και η επιτυχία του είναι στοίχημα για όλους μας. Πόρτα-πόρτα, άνθρωπο τον άνθρωπο, με φίλους και συναδέλφους, με συζητήσεις και μαζέματα σε σπίτια και καφετέριες μαζί με τις υποψήφιες και τους υποψήφιους μας, με φυλλάδια στην τσάντα και με κουπόνια για οικονομική ενίσχυση – για την οποία υπάρχει τεράστια ανάγκη – το περιεχόμενο για δράση δεν θα λείψει ποτέ. Θέλουμε μια πόλη για εμάς και τις ανάγκες μας και όχι για τα κέρδη τους, η μάχη έχει ξεκινήσει!

Μία ιστορική συμμαχία στον Δήμο της Αθήνας

(συνέχεια από σελ.16)

Στα μέσα Αυγούστου 2023 και αφού ως Ανυπότακτη Αθήνα και Αντικαπιταλιστική Ανατροπή είχαμε ανακοινώσει την οριστική μας απόφαση κοινής καθόδου στις εκλογές, μετά από επικοινωνία με την Ανταρσία στις Γειτονίες της Αθήνας καθώς και το προτεινόμενο πρόσωπο επικεφαλής, καταφέραμε και το ευκαίριο: στις 26 Αυγούστου ανακοινώσαμε από κοινού την δημιουργία της Ανατρεπτικής Συμμαχίας για την Αθήνα με υποψήφιο Δήμαρχο τον Κώστα Παπαδάκη. Μία συμμαχία που συ-

γκροτείται μεν από την πρωτοβουλία τριών κινήσεων, αλλά με κοινή δέσμευση την ουσιαστική συμμετοχή συνεργαζόμενων αγωνιστών/τριών (πρώτος εκ των οποίων ο Κώστας Παπαδάκης), που θα εκφράζεται και στον τρόπο λειτουργίας.

Ο δρόμος που ακολουθήσαμε δεν ήταν εύκολος και σε καμία περίπτωση δεν ήταν στρωμένος με ροδοπέταλα. Η ταλαιπωρημένη υπόθεση της ενότητας της αριστεράς κουβαλάει μαζί της μεγάλα βαρίδια από το πρόσφατο ή μακρύτερο παρελθόν κι αν θέλουμε πραγματικά να την υλοποιήσουμε κι όχι απλά να τη διακηρύτουμε ως άπιαστο

όραμα αυτό πρέπει να το λαμβάνουμε πάντα υπόψη. Η Αθήνα, δεν είναι Πάτρα, ούτε Λάρισα ή Καλαμάτα. Η Αθήνα είναι επτά «πόλεις» σε ένα Δήμο και κάθε «πόλη» έχει μέσα τα «χωριά» της: άλλα προβλήματα και φυσιογνωμία έχει η Ριζούπολη, άλλα η Γούβα, άλλα ο Άγιος Σάββας... αυτά δε μπορούμε να τα αγνοούμε. Όπως επίσης δε μπορούμε να αγνοούμε ούτε τα κεντρικοπολιτικά επίδικα που διαποτίζουν οποιοδήποτε κίνημα πόλης ή διεκδίκηση ανοίγει στην Αθήνα. Η ενότητα, λοιπόν, τριών υπαρκτών και ισοδύναμων (με διαφορετικό τρόπο η καθεμιά) Δημοτικών Κινήσεων της αριστεράς στην Αθήνα είναι

μια ιστορική στιγμή. Και για να αναπτυχθεί και να εξελιχθεί από μετωπικό σχηματισμό σε ενιαίο φορέα, χρειάζεται τη στήριξη και τη συμμετοχή όλων των αριστερών της πόλης μας αλλά και ολόκληρης της αριστεράς, με κατανόηση και προσπάθεια στον τρόπο υπερασπισμού των προβλημάτων και μέριμνα, ώστε να μην επαναληφθούν λάθη του παρελθόντος. Για το αποτέλεσμα, είμαστε αιδιόδοξοι/οι. Όμως, ανεξαρτήτως αποτελέσματος, η πρώτη μάχη έχει ήδη κερδηθεί: η μάχη ενάντια στον κακό μας εαυτό που μας χωρίζει αντί να μας ενώνει, η μάχη για μία αριστερά χρήσιμη στην κοινωνία.

ΣΤΙΣ ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

«Αριστερή Πρωτοβουλία Γλυφάδας» Απέναντι στη μονοφωνία της διοίκησης του Δήμου, να αντιτάξουμε τη δική μας φωνή!

Ολόκληρο
στο RProject.gr

Των Κατερίνας Γιαννούλια και Ευτυχίας Χαμόδρακα, υποψηφίων δημ. συμβούλων

Στις δημοτικές εκλογές της 8ης Οκτωβρίου η «Αριστερή Πρωτοβουλία Γλυφάδας» θα συμμετέχει για τρίτη συνεχόμενη φορά, με βασικό χαρακτηριστικό της τη διεύρυνση και ενίσχυση της με τον κόσμο της πολιτικής-πολιτιστικής λέσχης ΑΜΠΑΡΙΖΑ και με υποψήφιος-ους που είναι ενεργές-οί σε κοινωνικά, εργατικά/συνδικαλιστικά, φεμινιστικά, αντιρατσιστικά πεδία.

Η Αριστερή Πρωτοβουλία Γλυφάδας έχει αγωνιστικό παρελθόν, ενώ η σύνθεση του ψηφοδελτίου της, εγγυάται την αγωνιστική της συνέχεια. [...]

Μετά από χρόνια με δημάρχους ακόμα και λούμπεν, ο αστός Παπανι-

κολάου (και πρώην ευρωβουλευτής της ΝΔ), με έργα «βιτρίνας» και αξιοποίηση κονδυλίων ΕΣΠΑ έχει καταφέρει τον πολύ κόσμο της Γλυφάδας να ψηφίζει με τη λογική του «πάλι καλά, σε σχέση με τα όσα περάσαμε τα προηγούμενα χρόνια», να μην το «πολυψάχνει» για τη νομιμότητα των οικονομικών επιτροπών (τότε που απαγορευόταν οι δια περιφοράς συνεδριάσεις) και να μην συγκρίνει τι γίνεται και τι θα μπορούσε να γίνει σε ένα πλούσιο δήμο (με μαρίνες, το γκολφ, πολλά οικόπεδα προς αξιοποίηση κ.ά.). [...]

Ως «Αριστερή Πρωτοβουλία Γλυφάδας» έχουμε στόχο να προσηλωθούμε σε μια δυναμική και αγωνιστική παρέμβαση, για μια πραγματική αριστερή αντιπολίτευση μέσα και έξω από το Δημοτικό Συμβούλιο, που θα ενημερώνει τον κόσμο και θα ελέγχει τη δημοτική αρχή, σε όλα τα επίπεδα. Για: τη διατήρηση της

ελεύθερης και δωρεάν πρόσβασης όλων στις παραλίες μας, την τήρηση της νομιμότητας στα έργα πρασίνου, υποδομών κ.ά., την αποκατάσταση της προσβασιμότητας όλων (ΑΜΕΑ, γονιών με παιδιά, ανθρώπων με δεσποζόμενα ζώα κλπ) στα δυσπρόσιτα και κατειλημμένα πεζοδρόμια της Γλυφάδας, την ασφαλή κατάσταση της Γλυφάδας, τις εργασιακές σχέσεις, τα συνδικαλιστικά δικαιώματα και το εργασιακό περιβάλλον όλων των εργαζομένων στο δήμο με στόχο την αύξηση του δημόσιου χαρακτήρα των παρεχομένων υπηρεσιών στους δημότες, την έμπρακτη και ουσιαστική στήριξη των πιο αδύναμων δημοτών (κακοποιημένες γυναίκες και άτομα, μετανάστες-μετανάστριες, χαμηλά αμοιβόμενους-ες, ΑΜΕΑ κ.α.), την πολιτιστική αναβάθμιση (λειτουργία του θεάτρου της ΑΙΞΩΝΗΣ κλπ), τη δημιουργία

δημόσιων χώρων πρασίνου και πεζοδρόμων, τη «σχέση» με το πολύπαθο ΕΛΛΗΝΙΚΟ κι ακόμα περισσότερο, την εμπλοκή και τις συνεργασίες με όσες-ους προσπαθούν για την αναβάθμιση του ΑΣΚΛΗΠΙΕΙΟΥ.

Η Αριστερή Πρωτοβουλία Γλυφάδας στο Δελτίο Τύπου της διεκδικεί «Απέναντι στη μονοφωνία της διοίκησης του Δήμου, να αντιτάξουμε τη δική μας φωνή!»

Η Αριστερή Πρωτοβουλία Γλυφάδας, με επικεφαλής του συνδυασμού το Νίκο Πυρουνάκη, διεκδικεί λοιπόν την ενίσχυσή της και την είσοδο της στο Δημοτικό Συμβούλιο για να είναι μία πραγματική αντιπολίτευση μέσα και έξω από αυτό και καλεί τους κατοίκους της Γλυφάδας να στηρίξουν και να ενισχύσουν την αριστερή και ενωτική μας παρέμβαση, για τους αγώνες και τις διεκδικήσεις που θα χρειαστούν το επόμενο διάστημα και στον Δήμο μας.

Εκτός Σχεδίου: μία διαφορετική παράταξη στη Νέα Ιωνία

Ολόκληρο
στο RProject.gr

Του Πρόδρομου Αβακουμίδα Εκπαιδευτικού, υποψήφιου δημοτικού συμβούλου

Η Νέα Ιωνία αποτελεί σε επίπεδο πληθυσμού (67.101 σύμφωνα με την απογραφή του 2021) έναν από τους μεγαλύτερους και πλέον πυκνοκατοικημένους δήμους του Λεκανοπεδίου. Είναι μία εργατική λαϊκή γειτονιά με μεγάλο πληθυσμό μεταναστών η οποία, μεταξύ άλλων, ασφυκτιά από την έλλειψη ελεύθερων χώρων και πρασίνου και από τη χρόνια συσσώρευση έντονων κοινωνικών προβλημάτων όπως ανεργία, υψηλά ενοίκια, ακρίβεια, κατεστραμμένες παιδικές χαρές, χαμηλής ποιότητας κοινωνικές υπηρεσίες και πολιτιστική υστέρηση. [...]

Η αριστερή ριζοσπαστική κίνηση Εκτός Σχεδίου, μια παράταξη με ιστορία 17 χρόνων στη Νέα Ιωνία. Δεν ξεφύτρωσε «χθεσ» ούτε από το πουθενά. Τα μέλη της είναι μισθωτοί/ές εργαζόμενοι/ες, συνταξιούχοι, φοιτήτριες και φοιτητές με διαρκή παρουσία στους κεντρικούς

και τοπικούς κοινωνικούς αγώνες και κινήματα (εργατικοί αγώνες, αντιφασιστικό, ελεύθεροι χώροι-περιβάλλον, εργατική λέσχη). Η παράταξη δεν έχει «πάτρωνες», χορηγούς και χρηματοδότηση και είναι εκτός οποιασδήποτε δι-απλοκής. Λειτουργεί σε συνελευσιακή βάση, όλα τα μέλη της είναι ισότιμα, λαμβάνει αποφάσεις με ομοφωνία και οι εκλεγμένοι/ες δημοτικοί σύμβουλοι της εναλλάσσονται στη διάρκεια μίας θητείας. Όλα αυτά τα χρόνια έχει αποτελέσει τη φωνή όσων δεν έχουν φωνή εντός και εκτός των δημοτικών συμβουλίων. Έχει πρωτοστατήσει σε όλους τους κοινωνικούς και περιβαλλοντικούς αγώνες που έχουν λάβει χώρα στη Νέα Ιωνία είτε αυτοί αφορούσαν στην υπεράσπιση των ελευθέρων χώρων και του περιβάλλοντος (π.χ ενάντια στην παραχώρηση του οικοπέδου στο ΟΤ 445 στο σταθμό του ΗΣΑΠ στον Περισσό στην τοπική μητρόπολη, ενάντια στην κατασκευή του υπόγειου πάρκινγκ στο ΟΤ 150 και στη διατήρηση των προηγούμενων ως ελεύθερων κοινόχρηστων χώρων πρασίνου) είτε αυτοί σχετιζόνταν

με την παρουσία φασιστών στην περιοχή και επιθέσεων σε μετανάστες-πρόσφυγες και αντιφασίστες, είτε τέλος αυτοί αφορούσαν τα δικαιώματα των εργαζομένων στο δήμο και τις δημοτικές υπηρεσίες είτε τα εργατικά δικαιώματα εργαζομένων σε μεγάλες επιχειρήσεις της περιοχής (Telemarketing). Επίσης έχει παλέψει με όσες δυνάμεις διαθέτει για δωρεάν δημοτικές υπηρεσίες προς τους δημότες (κατάργηση τροφείων στους βρεφονηπιακούς σταθμούς, κατάργηση μηνιαίας συνδρομής στα προγράμματα μαζικού αθλητισμού του δήμου, κατάργηση των δημοτικών τελών και δημοτικών φόρων), κάλυψη των κενών οργανικών θέσεων στο δήμο και τις δημοτικές υπηρεσίες και έχει εναντιωθεί στην ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων (δίμηνες συμβάσεις στην

καθαριότητα και τους βρεφονηπιακούς σταθμούς, οκτάμηνες προσλήψεις μέσω προγραμμάτων του ΟΑΕΔ). Στρατηγικός της στόχος είναι η ανατροπή των κυρίαρχων μοντέλων οργάνωσης του «τοπικού κράτους», της εκμετάλλευσης της μισθωτής εργασίας από το κεφάλαιο, της οριστικής απαλλαγής από το «αβγό του φιδιού» και της γενικότερης απελευθέρωσης φύσης και ανθρώπων από το κεφάλαιο.

Για όλους τους παραπάνω λόγους αποφασίσαμε πρόσωπα και αγωνιστές/στριες που προερχόμαστε από διαφορετικές πολιτικές συλλογικότητες και έχουμε διανύσει διαφορετικές πολιτικές τροχιές στο παρελθόν να συστρατευθούμε και να στηρίξουμε ολόθερμα το εγχείρημα της Εκτός Σχεδίου στις επερχόμενες κρίσιμες δημοτικές εκλογές.

ΝΕΑ
ΙΩΝΙΑ

αριστερή ριζοσπαστική κίνηση

ΕΚΤΟΣ ΣΧΕΔΙΟΥ

Φυσάει Κόντρα στην Αγία Παρασκευή

Η δημοκρατία, η συλλογικότητα, η αλληλεγγύη να κάνουν τη διαφορά

Του Παναγιώτη Αντωνίου, υποψήφιου δημάρχου Αγίας Παρασκευής με το Φυσάει Κόντρα

Πριν από περίπου 10 χρόνια στο προάστιο της Αγίας Παρασκευής άνθρωποι των κινημάτων της πόλης, εργαζόμενοι/ες, φοιτητές/τριες, κάτοικοι της πόλης με έντονη δραστηριοποίηση σε μαζικούς φορείς όπως τα σωματεία στο Δήμο, οι Σύλλογοι Γονέων, περιβαλλοντικοί και πολιτιστικοί Σύλλογοι και γενικώς άνθρωποι προερχόμενοι από πολλά και διαφορετικά ρεύματα της Αριστεράς, θέλησαν να εκφραστούν συλλογικά σε τοπικό επίπεδο κι αποφάσισαν ότι στην Αγία Παρασκευή έπρεπε να "Φυσήξει Κόντρα". Ήταν άλλωστε μια εποχή ανόδου του λαϊκού κινήματος, είχαν προηγηθεί φοιτητικοί αγώνες, νεολαιίστικες εξεγέρσεις, το αντιμνημονιακό κίνημα καβαλούσε το κύμα της αμφισβήτησης ενώ στην περιοχή μας ο αγώνας για την επαναλειτουργία της ΕΡΤ ήταν εμβληματικός και για την Αγία Παρασκευή.

Ο ομώνυμος τίτλος του τραγουδιού των Active Member έγινε το όνομα της νέας μαχητικής τοπικής συλλογικότητας της Αγίας Παρασκευής και το Φυσάει Κόντρα κατάφερε τόσο στις εκλογές του 2014 όσο και σε αυτές του

2019 να εκλέξει δημοτικό σύμβουλο και να έχει μέχρι και σήμερα διαρκή και συνεπή πολιτική παρουσία κι εκπροσώπηση στα δημοτικά συμβούλια συσπειρώνοντας μεγάλο κι ετερόκλητο αγωνιστικό και προοδευτικό κόσμο. Μέχρι σήμερα λειτουργώντας δημοκρατικά έχει πραγματοποιήσει 4 εναλλαγές δημοτικών συμβούλων με τελευταία το φθινόπωρο του 2021 όταν και ξεκίνησα να εκπροσωπώ το σχήμα στο Δημοτικό Συμβούλιο.

Η τετραετία που προηγήθηκε ήταν δύσκολη και η μάχη των επερχόμενων δημοτικών εκλογών του Οκτώβρη είναι ακόμα δυσκολότερη. Η αντεπίθεση της νεοφιλελεύθερης δεξιάς της ΝΔ θωράκισε με τους νόμους Θεοδωρικάκου-Βορίδη με τέτοιο αυταρχικό τρόπο το θεσμικό πλαίσιο (πχ πλαφόν 3%) ώστε να είναι πολύ δύσκολο στους σημερινούς δυσμενείς πολιτικούς και ιδεολογικούς συσχετισμούς να εκλέξουν δημοτικούς συμβούλους ακόμα και τα πιο ζωντανά, ανοιχτά, δραστήρια και ενωτικά σχήματα με πραγματικά αυτοδιοικητικό χαρακτήρα και τοπική παρέμβαση όπως το Φυσάει Κόντρα.

Ταυτόχρονα είναι και αναγκαίο για την Αγία Παρασκευή. Όχι στα λόγια. Αποδείχτηκε στην πράξη. Μέσα στην τετραετία η παρουσία του Φυσάει Κόντρα στα όργανα του Δήμου αλλά και στις γειτονιές απέτρεψε απολύσεις

εργαζομένων στους Παιδικούς Σταθμούς, το σχήμα ανέδειξε την ανάγκη επέκτασης δωρεάν γευμάτων στα νηπιαγωγεία του Δήμου, μπλοκάρουμε πλειστηριασμούς πρώτης κατοικίας δύο οικογενειών της πόλης μας, υπερασπίσαμε το δημόσιο χώρο όταν ο Δήμαρχος Ζορμπάς και η κυβέρνηση της ΝΔ έπνιξαν στα χημικά πλατεία της πόλης για την...αντιμετώπιση της πανδημίας(!) και τα κανάλια στοχοποίησαν τη νεολαία της πόλης. Παράλληλα όταν το επιτελικό κράτος του Μητσοτάκη είχε χάσει τη μπάλα και οι ελλείψεις στην πολιτική προστασία του διαρκώς υποχρηματοδοτούμενου Δήμου ήταν κραυγαλέες τους χειμώνες της Μήδειας και της Ελπίδας, εμείς μοιράσαμε είδη πρώτης ανάγκης σε εγκλωβισμένους συνανθρώπους μας στην Αττική Οδό. Συγχρόνως είχαμε ενεργή εμπλοκή στο πλάι των μαζικών φορέων στα καίρια ζητήματα της πόλης όπως η απαλλοτρίωση οικοπέδου για την ανέγερση νέου δημοτικού σχολείου, στον αγώνα για τα δημοτικά ιατρεία και την σημασία της πρωτοβάθμιας υγείας, στην προσπάθεια του Σωματείου εργαζομένων του Δήμου να πάρουν τα χρήματα που δικαιούνται απέναντι σε μια αντιεργατική Διοίκηση που άσκησε εφέσεις σε δικαστικές αποφάσεις που δικαίωναν εργαζόμενο κόσμο, αλλά και στη διαρκή προσπάθεια των

τοπικών Συλλόγων να αναβαθμιστεί η πυροπροστασία στον Υμηττό σε μια περίοδο που κάθε καλοκαίρι βλέπουμε όλο και μεγαλύτερες καταστροφές από τις πυρκαγιές και την απαράδεκτη διαχείρισή τους. Όμως αναμετρηθήκαμε και με ευρύτερα κοινωνικά ζητήματα όπως το προσφυγικό υψώνοντας τείχος αλληλεγγύης στο συμπολίτη μας, φίλο και διασώστη Ιάσωνα Αποστολόπουλο όταν στοχοποιήθηκε από ακροδεξιούς κύκλους ή η καταστολή, η ακρίβεια και το έγκλημα στα Τέμπη, με τις τοπικές πορείες που πραγματοποιήσαμε για αυτά τα ζητήματα μαζί με άλλες συλλογικότητες της πόλης μας. Δε θα μπορούσαμε να αναφέρουμε όλη μας τη δράση σε λίγες γραμμές και φωτίζουμε μόνο ορισμένες εξ αυτών, τις πιο κομβικές.

Στις 8 Οκτωβρίου θέλουμε ο κόσμος της Αγίας Παρασκευής και ειδικά οι εργαζόμενοι και η νεολαία να συμμετέχουν και να εκφραστούν. Να πιστέψουν στη δική τους δύναμη, να γυρίσουν την πλάτη στην καταστροφική Διοίκηση Ζορμπά, σε όλους τους πράσινους και γαλάζιους χαλίφηδες στη θέση του χαλίφη, να απορρίψουν την ανάθεση. Θέλουμε η δημοκρατία, η συλλογικότητα, η αλληλεγγύη να κάνουν τη διαφορά. Θέλουμε να Φυσήξει Κόντρα στην Αγία Παρασκευή. Για την πόλη και τη ζωή που μας αξίζει!

Η Πόλη Αλλιώς

Ενωτική Ανατρεπτική Παρέμβαση στον Δήμο Νεάπολης-Συκεών

Του Νίκου Δασκάλου, Δημοτικού Συμβούλου στο Δήμο Νεάπολης-Συκεών

Η Πόλη Αλλιώς είναι ένα ενωτικό, αριστερό σχήμα στη δυτική μεριά της πόλης, στον δήμο Νεάπολης-Συκεών

Δημιουργήθηκε το 2019 από την οργανωμένη αριστερά και ανένταχτα άτομα. Συμμετείχε στις εκλογές με αποτέλεσμα να πάρει ποσοστό 3,38 και να

εκλέξει δύο δημοτικούς συμβούλους.

Η Πόλη Αλλιώς έδωσε μάχες μέσα κι έξω από το δημοτικό συμβούλιο. Έδωσε το παρόν στους αγώνες κατά των πλειστηριασμών στο δήμο μας, με διαδηλώσεις στο δρόμο και παράσταση έξω από την τράπεζα. Ασχολήθηκε με το θέμα της υγείας κρεμώντας πανό και παρεμβαίνοντας στα νοσοκομεία της περιοχής, διεκδικώντας λεφτά για την υγεία και όχι για πολεμικούς εξοπλισμούς.

Όταν ο δήμαρχος έκανε περικοπές

στους/στις εργαζομένους/ες στα Κ.Δ.Α.Π, ως Πόλη Αλλιώς ήρθαμε σε επαφή μαζί τους και οργανώσαμε από κοινού συγκέντρωση διαμαρτυρίας στο Δημοτικό Συμβούλιο εξασφαλίζοντας την εκτίμησή τους. Το ίδιο κάναμε και με τις εργαζόμενες του «Βοήθεια στο σπίτι», ανοίγοντας στο στέκι μας για να συζητήσουμε και να οργανώσουμε το πώς θα κινηθούμε στο πλευρό τους.

Η Πόλη Αλλιώς κατάφερε να δημιουργήσει ένα στέκι ζωντανό με πολιτι-

κές εκδηλώσεις, πολιτιστικά δρώμενα όπως μουσικές βραδιές, εκθέσεις φωτογραφίας και θεατρικές παραστάσεις καθώς και δράσεις αλληλεγγύης όπως δωρεάν ιδιαίτερα μαθήματα σε μαθητές και μαθήτριες γυμνασίου και λυκείου από λαϊκές οικογένειες.

Πλησιάζοντας στις εκλογές το σχήμα Πόλη Αλλιώς κατεβαίνει με πλήρες ψηφοδέλτιο. Παρά τις δυσκολίες της συγκυρίας, τα μηνύματα είναι αισιόδοξα ότι το αποτέλεσμα θα είναι καλύτερο από το προηγούμενο.

ΣΤΙΣ ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Ζωγράφου – Ανυπότακτη Πόλη

Η αντίσταση περνά (και) από την κάλη

Του Θάνου Λυκουργιά,
υποψήφιου δημοτικού συμβούλου

Στο τέλος ενός ιδιαίτερου καλοκαιριού (λόγω των διατάξεων του νόμου Βορίδη), η δημοτική κίνηση Ζωγράφου – Ανυπότακτη Πόλη ξεκινά την προεκλογική μάχη με αισιοδοξία. Τόσο λόγω της σταθερής παρουσίας και συμμετοχής της στα πολιτικά και κινηματικά δρώμενα τα τελευταία 4 χρόνια, όσο και από τον αντίκτυπο των παρεμβάσεων μας τους τελευταίους μήνες, υπάρχουν όλα τα εφόδια για να ελπίζουμε βέβαια ότι η φωνή μας θα καταφέρει να βρισκεται ξανά εντός του δημοτικού συμβουλίου.

Όσον αφορά τη συμμετοχή στις επερχόμενες εκλογές, ως επιβράβευση της σταθερής και συνεπούς δουλειάς την προηγούμενη 4ετία, η Ανυπότακτη Πόλη συγκρότησε εκ νέου ενωτικό ψηφοδέλτιο με επιβεβαίωση της συμμε-

τοχής και της στήριξης πλήθους οργανωμένων και ανένταχτων αγωνιστών/τριών που είχαν συσπειρωθεί και προτετραετίας. Πολύ σημαντικότερα όμως, αυτό διευρύνθηκε ακόμα περισσότερο με σ. από το ΣΕΚ, (που μέχρι πρόσφατα συμμετείχε στο Κίνημα στην Πόλη, το οποίο δεν θα κατέλθει στις εκλογές), όπως και από το ΜΕΡΑ25, συμβάλλοντας έτσι ξανά και ακόμα περισσότερο στην απολύτως αναγκαία συσπείρωση των δυνάμεων της ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής Αριστεράς.

Εκτός όμως από τις διεργασίες για το εκλογικό κατέβασμα, έτρεξαν και μια σειρά άλλες πολιτικές διεργασίες και παρεμβάσεις. Μέσω της πολιτικής εκδήλωσης/ συναυλίας που διοργάνωσε η κίνηση στην πλατεία Τερζάκη στις αρχές Ιούλη, αλλά και της συνδιοργάνωσης συζήτησης εντός του αντιρατσιστικού φεστιβάλ μαζί με άλλες 3 δημοτικές κινήσεις, παρουσιάστηκαν οι προτάσεις και οι βασικοί άξονες για την αναγκαία πολιτική πα-

ρέμβαση στην τοπική Αυτοδιοίκηση και τονίστηκε η συνεργατική λογική ως δομικό χαρακτηριστικό. Παράλληλα συνεχίστηκαν οι τοποθετήσεις και παρεμβάσεις, τόσο για τα ζητήματα της γειτονιάς, όσο και για τα συνολικά ζητήματα της λειτουργίας των κρατικών μηχανισμών. Στο -έκτακτο και διαπεριφοράς... - δημοτικό συμβούλιο της 21/8 με θέμα προγραμματισμό προσλήψεων, η Ανυπότακτη Πόλη στηλίτευσε εκ νέου την νεοφιλελεύθερη πολιτική των ελαστικών σχέσεων εργασίας που de facto απαγορεύουν την ουσιαστική λειτουργία των υπηρεσιών του Δήμου (ο οποίος ζητά την πρόσληψη 10 μόνιμων και 78 (!) συμβασιούχων). Αντίστοιχα και σε συνέχεια του προηγούμενου, με αφορμή την τραγική κατάσταση με τις πυρκαγιές, εκδόθηκε ανακοίνωση που αναδείκνυε την υποστελέχωση και υποβάθμιση των κρατικών υπηρεσιών ως υπαίτιο για την «ανικανότητα» να αντιμετωπιστεί οποιοδήποτε σχετικό φαινόμενο, υπενθυμίζοντας τα όσα

ζήσαμε με τα χιόνια και για τα οποία ο απερχόμενος δήμαρχος αναγκάστηκε να ζητήσει δημόσια συγγνώμη. Η δραστηριοποίηση μας όμως κάλυψε και «μη διοικητικά» θέματα καταγγελίας σεξιστικών συμπεριφορών, δηλαδή της βίαιης επίθεσης σε τρανς γυναίκα από ιερέα, αλλά και περιστατικών σεξιστικής συμπεριφοράς σε βάρος μαθητριών σε τοπικό φροντιστήριο (για τα οποία, παρεμπιπτόντως, και ο δήμος θα έπρεπε να έχει μέριμνα και υποστηρικτική δράση, αλλά είμαστε πολύ μακριά από τέτοιες προτεραιοποιήσεις...).

Σε συνέχεια όλων των ανωτέρω και πολλών άλλων, με τη δυναμική του καλού ψηφοδέλτιο και με την εμπειρία και την αναγνωρισιμότητα της προηγούμενης τετραετίας, η Ανυπότακτη Πόλη μπορεί και πρέπει να ενισχυθεί και να εκπροσωπηθεί ξανά στο νέο δημοτικό συμβούλιο. Η αντίσταση σε όσα μας ετοιμάζουν περνά από την κάλη στις 8/10, να συνεχίσουμε τον αγώνα από ακόμα καλύτερη θέση!

Καλλιθέα – «Μια Πόλη στο Δρόμο»

Υπάρχει εναλλακτική, υπάρχει άλλος δρόμος

Των Ελένης Χριστοπούλου
και Νίκου Χατζάκη,
υποψήφιων δημοτικών συμβούλων

Η Αριστερή Ανατρεπτική Δημοτική Κίνηση "Μια Πόλη στο Δρόμο" γεννήθηκε το 2019, από αγωνίστριες και αγωνιστές καθώς και συνδικαλιστές/τριες της Αριστεράς, που είχαμε συναντηθεί μέσα στα κινήματα της εποχής: το αντιφασιστικό κίνημα, τους αγώνες ενάντια στην κατάργηση της Κυριακάτικης αργίας, τα κινήματα Αλληλεγγύης, τον αγώνα ενάντια στους πλειστηριασμούς λαϊκών σπιτιών και τις αποκοπές ρεύματος και νερού στα χρωμαμένα νοικοκυριά. Η κίνηση μας στηρίζεται στην αντίληψη πως η πολιτική είναι υπόθεση και δυνατότητα όλων μας και όχι αποκλειστικότητα κάποιων "ειδικών".

Στις προηγούμενες δημοτικές εκλογές ο λαός της Καλλιθέας έδωσε στην «Πόλη στο Δρόμο» τη δυνατότητα να εκφράσει και να αγωνιστεί για τις ανάγκες των από κάτω, παρά το ασφυκτικό πλαίσιο μέσα στο οποίο λειτουργεί το Δημοτικό Συμβούλιο και τις πρωτόγνωρες συνθήκες τις οποίες δημιούργησε η πανδημία. Με την εναλλαγή της εκπροσώπησής μας στο Δημοτικό

Συμβούλιο δώσαμε ένα ξεκάθαρο παράδειγμα πολιτικής συμμετοχής βασισμένης σε ιδέες και αρχές, απαλλαγμένη από προσωπικές φιλοδοξίες και παραγοντισμούς.

Διεκδικήσεις

Η «Πόλη στο Δρόμο» δίνει συνεχώς το στίγμα και επιμένει πως υπάρχει εναλλακτική, υπάρχει άλλος δρόμος, αυτός του συλλογικού αγώνα ενάντια στην υποβάθμιση των ζώων μας. Μέσα στην πανδημία αναδείχθηκε η επείγουσα και διαχρονική ανάγκη για δημοτικά ιατρεία που να καλύπτουν τα αδύναμα οικονομικά στρώματα, για περίθαλψη και φροντίδα για τους άστεγους, τους πρόσφυγες, τις άνεργες/ους. Επιμένουμε και αγωνιζόμαστε για να ξαναγίνει η υγεία δημόσιο κοινωνικό αγαθό.

Ο αριθμός των γυναικοκτονιών της τελευταίας 4ετίας και η καθημερινή καταπίεση που ακόμα υφίστανται οι περισσότερες γυναίκες καθιστά άμεση την ανάγκη για λειτουργία ξενώνα κατοπινημένων γυναικών, δηλαδή για ένα χώρο που πέρα από ασφάλεια θα παρέχει στις γυναίκες και όλη τη σχετική ψυχολογική, νομική, οικονομική στήριξη.

Με την επάνοδο της ακροδεξιάς, που εκδηλώνεται με την είσοδο της ΝΙΚΗΣ και των Σπαρτιατών στη Βουλή και τροφοδοτείται με τις ρατσιστικές πολιτικές

και το εθνικιστικό αφήγημα της κυβέρνησης ΝΔ, ο αντιφασιστικός αγώνας στις γειτονιές και η μάχη ενάντια στον ρατσισμό έρχονται ξανά σε πρώτο πλάνο. Η Καλλιθέα πρέπει να είναι πόλη ανοιχτή για τους πρόσφυγες και τους μετανάστες.

Σταθερά και πάγια θα αγωνιστούμε για ποιοτικές, δωρεάν, δημοτικές υπηρεσίες στην υπηρεσία των κατοίκων, Ελλήνων και μεταναστών. Με μόνιμη και σταθερή εργασία και κατάργηση όλων των ελαστικών σχέσεων εργασίας στο Δήμο. Η μονιμοποίηση των συμβασιούχων του δήμου και οι μόνιμες προσλήψεις προσωπικού είναι ένα καθοριστικό βήμα για να διεκδικηθούν και να κερδηθούν αιτήματα όπως η δωρεάν πρόσβαση όλων των παιδιών στους δημοτικούς και βρεφονηπιακούς σταθμούς και η δημόσια, ποιοτική και δωρεάν υγεία και παιδεία για όλους/ες.

Η Καλλιθέα όπως κάθε δήμος της Αθήνας χρειάζεται πολλούς δημόσιους χώρους, ελεύθερους από το κέρδος, πραγματικά ανοιχτούς σε όλες και όλους, όπου οι άνθρωποι θα συναντιούνται, θα συνομιλούν, θα κοινωνικοποιούνται. Μια απαραίτητη απάντηση στη συνεχή υποβάθμιση των ζώων μας από την πολιτική της κυβέρνησης είναι και η υπεράσπιση των σπιτιών των λαϊκών οικογενειών. Η αλληλεγγύη μας απέναντι

στους πλειστηριασμούς χρειάζεται να είναι έμπρακτη.

Μπροστά στις εκλογές του Οκτωβρίου έχουμε να υπερβούμε ένα επιπλέον εμπόδιο, αυτό του νόμου Βορίδη. Το ελάχιστο όριο 3% για την είσοδο στο ΔΣ και η υποχρεωτική συμμετοχή σε συνδυασμούς για τα Κοινοτικά Συμβούλια δημιουργεί ένα δυσμενές εκλογικό τοπίο, καθώς προϋποθέτει μεγάλη οικονομική αφαίμαξη και αποσκοπεί στον αποκλεισμό από τα Δημοτικά Συμβούλια όλων των "ενοχλητικών" φωνών και στην αποσιώπηση των ίδιων των λαϊκών αναγκών.

Η αναγκαιότητα να ενεργοποιηθούν οι κάτοικοι σε κάθε γειτονιά, είναι απαραίτητη προϋπόθεση για να οργανώσουμε την αντίσταση στις αντιλαϊκές πολιτικές και να διεκδικήσουμε με βάση τις ανάγκες των κατοίκων και της κοινωνίας.

Η «Πόλη στο Δρόμο» θα δώσει αυτήν τη δύσκολη μάχη και φιλοδοξεί να εκφράσει και να εκπροσωπήσει αυτήν την λαϊκή αντίσταση μέσα στο δημοτικό συμβούλιο. Αλλά και έξω από αυτό, να αποτελέσει μια κίνηση που δρα συλλογικά και κινηματικά ενάντια στην απογοήτευση, για να γίνει η αγανάκτηση δύναμη για νίκες και κατακτήσεις για τις ζωές των ανθρώπων της δουλειάς και του μόχθου.

«ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΟΥΣ ΠΟΥ

ΔΕΝ ΞΕΜΑΘΕΣ ΝΑ ΑΚΟΥΣ»

* στόχος των
Rationalistas

Επιμέλεια: Κατερίνα Καλιθήρη

Δύο ναυάγια με θύματα 5 πρόσφυγες σημειώθηκαν στις 28 Αυγούστου στη Λέσβο και τη Σάμο. Στην Λέσβο και τα 4 θύματα ήταν παιδιά, το ένα από τα οποία βρέφος 11 μηνών, ενώ στην Σάμο θύμα ήταν μια μητέρα ενός βρέφους, το οποίο κατάφερε να διασωθεί. Χωρίς ακόμα να έχουν μετρηθεί όλοι οι νεκροί από το έγκλημα στην Πύλο, 5 ακόμα άνθρωποι χάθηκαν προσπαθώντας να γλιτώσουν από την φρίκη στις χώρες τους. **Όλοι αυτοί οι θάνατοι θα μπορούσαν να έχουν αποφευχθεί αν υπήρχαν ασφαλείς δίοδοι** μετακίνησης, αν δεν χρειαζόταν οι άνθρωποι να σιτίζονται σε βάρκες. Αυτό είναι όμως το πραγματικό πρόσωπο της μεταναστευτικής πολιτικής την Ελλάδα και της Ευρωπαϊκής Ένωσης – **μιας πολιτικής που θέλει τους πρόσφυγες νεκρούς στα σύνορα ή κλεισμένους σε καμψ**, κρυμμένους, μακριά από τα μάτια της υπόλοιπης κοινωνίας. Την επόμενη μέρα του ναυαγίου, οργανώθηκε στην Λέσβο συγκέντρωση διαμαρτυρίας από το Εργατικό Κέντρο Λέσβου, ενάντια στους θανάτους στα σύνορα και την (αντι)μεταναστευτική πολιτική της κυβέρνησης. Απέναντι σε

αυτήν τη φρίκη, το μόνο όπλο που μπορούμε να έχουμε για να μην χάνονται ψυχές στο Αιγαίο και στον Έβρο είναι ένα δυνατό αντιρατσιστικό κίνημα που θα διεκδικεί ασφαλείς δόδους μετακίνησης, ανθρώπινες συνθήκες διαβίωσης, χαρτιά, δικαιώματα και δυνατότητα μετακίνησης στην Ευρώπη. Αιτήματα τα οποία θα πρέπει να αγκαλιάσουν τα σωματεία, τα συνδικάτα, οι φοιτητικοί σύλλογοι, οι δημοτικές παρατάξεις και οι οργανώσεις της αριστεράς.

Εξμερώματα Τρίτης 23/8 ως Τετάρτη 24/8 πραγματοποιήθηκε εξέγερση στην Αμυδαλέζα. Αφορμή ήταν ο θάνατος ενός Ινδού 26 χρονών ο οποίος επί μέρες ζητούσε ιατροφαρμακευτική περίθαλψη. Ο 26χρονος πονούσε επί μέρες, παρουσιάζοντας συμπτώματα στερητικού συνδρόμου, καθώς ήταν χρήστης, όμως παρά τις εκκλήσεις του κανείς δεν εμφανίστηκε για να τον βοηθήσει ή να τον μεταφέρει σε κάποιο κέντρο υποστήριξης. Το αποτέλεσμα ήταν να χάσει τις αισθήσεις του, και όταν ήρθε το ΕΚΑΒ –με τρεις μέρες καθυστέρηση- να τον βρει νεκρό. Αμέσως μετά τον θάνατο του, ακολούθησε η οργισμένη εξέγερση στο κέντρο κράτησης, με τους μετανάστες να βάζουν φωτιά σε στρώματα και κοντέινερ. Σε αντίθεση με την ιατροφαρμακευτική περίθαλψη που άργησε τρεις μέρες, η αστυνομία ήρθε αμέσως και συνέλαβε 10 άτομα στον σωρό –μεταξύ αυτών και των πολιτικό πρόσφυγα Χαφίζ Ακίφ Καν. Οι συλληφθέντες αντιμετωπίζουν βαρύτατες κακουργηματικές κατηγορίες, μεταξύ αυτών την υποκίνηση σε στάση, την απόπειρα επικίνδυνης σωματικής βλάβης κατά συρροή και του εμπρησμού εκ προθέσεως με πρόκληση κίνδυνου σε ξένα πράγματα. Το μάθημα που προσπαθεί να περάσει η ελληνική κυβέρνηση προς τους πρόσφυγες και τους μετανάστες είναι απλό: όσοι «τυχεροί» δεν σκοτωθούν στα σύνορα, θα πρέπει να κάτσουν ήσυχοι να πεθάνουν στα καμψ, χωρίς ιατροφαρμακευτική στήριξη, απομονωμένοι. Και αν τολμήσουν να αντιδράσουν στον θάνατο, θα βρεθούν απέναντι σε ένα δικαστικό σύστημα που έχει ήδη αποφασίσει για την ενοχή τους.

στον Κήπο του ΣΕΑ στις 31 Αυγούστου. Ο αγώνας όμως πρέπει να συνεχιστεί. Η **υπεράσπιση των δημόσιων χώρων απέναντι στην καταστολή είναι κεντρικός** για την επιβίωση των κινημάτων και της αριστεράς καθώς αυτοί οι χώροι είναι ο τόπος που ανθίζουν και αναπτύσσονται.

Επιθετικά ξεκίνησε τη νέα θητεία της η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, καθώς **στις 25 Αυγούστου εκκενώθηκαν δύο καταλήψεις στο κέντρο της Αθήνας**, τα «Ζιζάνια» στη Βικτώρια και το αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Άνω-Κάτω Πατησίων (το οποίο μετρούσε 27 χρόνια λειτουργίας) στην Γκράβα. Ταυτόχρονα, τις μέρες πριν από αυτές τις εκκενώσεις υπήρξε αστυνομικός κλοιός και πληροφορίες για εκκένωση του Ελεύθερου Κοινωνικού Χώρου «Σχολαίω» στην Θεσσαλονίκη. Αυτή η εκκένωση αποφεύχθηκε μετά από μαζική συμμετοχή κόσμου στις δράσεις του χώρου. Η **επίθεση σε κοινωνικούς χώρους, καταλήψεις και οποιονδήποτε ελεύθερο χώρο είναι κεντρικό κομμάτι** της πολιτικής της Νέας Δημοκρατίας, τόσο σε κυβερνητικό, όσο και σε αυτοδιοικητικό επίπεδο. Ταυτόχρονα, η επίθεση σε καταλήψεις και κοινωνικούς χώρους παρουσιάζεται σαν αντιμετώπιση της «εγκληματικότητας», σε μία προσπάθεια συκοφάντησης αυτών των χώρων και αποπολιτικοποίησης του ζητήματος. Η επίθεση σε κοινωνικούς χώρους και η αστυνομοκρατία που ξεκίνησε πριν καν τελειώσει το καλοκαίρι, δείχνει τις διαθέσεις της κυβέρνησης για τη δεύτερη θητεία της..

Στις 11/8, η Μενδώνη ανακοίνωσε την ανάκληση παραχώρησης του χώρου στον οποίο στεγάζεται ο Σύλλογος Ελλήνων Αρχαιολόγων για «λόγους δημοσίου συμφέροντος». Την ανακοίνωση της ανάκλησης ακολούθησε **μία σωρεία λασπολογιών και συκοφαντήσεων του ΣΕΑ από την κυβέρνηση και τα ΜΜΕ**, υποβαθμίζοντας και συκοφαντώντας τα πολιτισμικά και πολιτικά γεγονότα που έχουν πραγματοποιηθεί τα προηγούμενα χρόνια στον χώρο του ΣΕΑ. Δεν είναι τυχαίο ότι η ανάκληση έγινε λίγο **μετά την εκδήλωση που πραγματοποιήθηκε στον ΣΕΑ σχετικά με το πολύνεκρο έγκλημα στην Πύλο** –κάτι που αναφέρεται και ως αιτιολόγηση στην ανακοίνωση του Υπουργείου. Πρόκειται για μια ακόμα προσπάθεια περιορισμού του ελεύθερου χώρου. Το μήνυμα είναι σαφές: στόχος της κυβέρνησης είναι να μην απομείνει κανένας ελεύθερος χώρος, κανένα μέρος φιλικό προς συνλεύσεις, σωματεία, αντιρατσιστικές πρωτοβουλίες και οργανώσεις της αριστεράς. Πρόκειται για μια επίθεση της Μενδώνη στον ίδιο τον ΣΕΑ, που γίνεται όμως στο πλαίσιο **μιας συνολικότερης επίθεσης στη δυνατότητα των κινημάτων και της Αριστεράς να παρεμβαίνουν-συζητούν-οργανώνονται στο δημόσιο χώρο**. Η καλύτερη απάντηση ήταν η συμμετοχή χιλιάδων ανθρώπων στην συγκέντρωση αλληλεγγύης και στην συναυλία που ακολούθησε

Camping Resist.Reclaim.Revolt 2023

Ο Μάης του '68 πηγή έμπνευσης για τους αγώνες του σήμερα

Το φετινό Camping Resist.Reclaim.Revolt φιλοξενήθηκε στην Ιτέα, στο camping Ayannis από τις 26 Ιουλίου μέχρι τις 2 Αυγούστου με σύνθημα «One Solution Revolution» και αφιέρωμα στα 55 χρόνια από την παγκόσμια εξέγερση του Μάη του '68. Ήταν μια εβδομάδα συλλογικών διακοπών με πλούσιες συζητήσεις, μουσικές βραδιές, stand-up comedy και φυσικά πολλές δροσιστικές βουτιές.

Οι συζητήσεις για τον Μάη του '68 κατάφεραν να ανοίξουν μια μεγάλη γκάμα ζητημάτων συζητώντας για ολόκληρη τη διεθνή εμπειρία με τη συμμετοχή νέων συντρόφων/ισσών και φίλων του RProject: από τον εμβληματικό γαλλικό Μάη, όπου η νεολαιίστικη ριζοσπαστικοποίηση συναντήθηκε με τη δύναμη της εργατικής τάξης, μέχρι την Άνοιξη της Πράγας, τους αγώνες των μαύρων και το αντιπολεμικό κίνημα στην Αμερική, το Ιταλικό μακρύ Καυτό Φθινόπωρο μέχρι την ανατροπή των δικτατοριών στο νότο της Ευρώπης. Με αφορμή τα ιστορικά γεγονότα, συζητήσαμε για τις δυνατότητες των αγώνων σήμερα να αλλάξουν τα πράγματα, για την αναγκαιότητα μιας αριστεράς επαναστατικής και ενιαιομετωπικής αλλά και για τη στρατηγική σημασία των απελευθερωτικών οραμάτων της επανάστασης και του σοσιαλισμού.

Σημαντικές ήταν και οι συζητή-

σεις γύρω από τη «συνάντηση» του Μάη του '68 με το δεύτερο κύμα του φεμινισμού και την κεντρική σημασία που απέκτησε ο αγώνας για τη γυναικεία απελευθέρωση. Όπως λέει ένα παλιό εύστοχο σύνθημα: «Δεν υπάρχει σοσιαλισμός χωρίς γυναικεία απελευθέρωση και δεν υπάρχει γυναικεία απελευθέρωση χωρίς σοσιαλισμό». Πολύ ενδιαφέρουσα ήταν και η συζήτηση για την αντιμετώπιση του καθημερινού σεξισμού μέσα στα κινήματα και τις συλλογικότητες.

Φυσικά, πέρα από τις πολύ ενδιαφέρουσες συζητήσεις, όλες τις μέρες του camping υπήρξαν πολλές δραστηριότητες ψυχαγωγίας και χαλάρωσης. Το θερινό σινεμά με θέα τη θάλασσα, ήταν μία ξε-

χωριστή εμπειρία. Ξεχωριστή ήταν και η βραδιά stand up comedy που χάρισε άφθονο γέλιο σε όλους και όλες. Στο καθιερωμένο ρεμπέτικο γλέντι, όλο το camping διασκεδάσε σαν μια μεγάλη παρέα και όλοι/ες χόρεψαν και τραγούδησαν στο αποχαιρετιστήριο πάρτι την τελευταία βραδιά.

Ιδιαίτερη θέση, όπως κάθε χρόνο, είχε η συλλογική κουζίνα και όσοι/ες φρόντισαν και βοήθησαν στην προετοιμασία, στο μαγείρεμα, στα ψησίματα, ώστε να υπάρχει καθημερινά φθηνό και ποιοτικό φαγητό.

Ευχαριστούμε τους ανθρώπους του κάμπινγκ για τη φιλοξενία, όπως ευχαριστούμε κι όλους κι όλες που συμμετείχαν στο φετινό

μας κάμπινγκ και βοήθησαν στην καθημερινότητά του με τις «βάρδιες» στα μπαρ και στις κουζίνες, τις προβολές ταινιών, το «στήσιμο» του χώρου κ.ο.κ.

Μετά από μια βδομάδα συλλογικής ψυχαγωγίας, συντροφικής συνύπαρξης και πολιτικής συζήτησης, «γεμίσαμε μπαταρίες» για τις προκλήσεις που έχουμε μπροστά μας. Αυτές είναι τεράστιες και απέναντί τους αντλούμε έμπνευση από εκείνο το διεθνή Μάη του '68, όπου οι μαζικοί αγώνες κατάφεραν να φέρουν τα πάνω - κάτω, να ανατρέψουν τους συσχετισμούς ενός φαινομενικά πανίσχυρου ψυχοπολεμικού καθεστώτος διεθνώς εγκαινιάζοντας έναν μεγάλο κύκλο ριζοσπαστικοποίησης και κατακτήσεων.

Προβολή ταινίας και συζήτηση στη Νέα Ιωνία

αριστερή ριζοσπαστική κίνηση

**ΝΕΑ
ΙΩΝΙΑ**

εκτός σχεδίου

ΠΡΟΒΟΛΗ **ΤΡΙΤΗ 12/9/2023, 8:30μμ**
ΣΥΝΕΔΡΙΑΚΟ ΚΕΝΤΡΟ Ν. ΙΩΝΙΑΣ
 (ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΩΑΚΕΙΜ 4, ΗΣΑΠ Ν. ΙΩΝΙΑΣ)

ΣΤΑΜΟΣ ΣΤΑΜΟΥΛΑΚΑΤΟΣ ΑΝΘΩΝΙΑ ΟΥΖΟΥΜΙΔΟΥ ΕΥΓΕΝΙΑ ΛΑΒΑΛΑ ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΟΜΠΟΓΕΩΡΓΙΤΗΣ ΜΥΡΤΩ ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ ΔΑΚΛΙΑΝΗ ΤΣΑΡΟΥΧΑΣ

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΘΗΜΩΝΙΕΣ

ΜΙΑ ΤΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΑΣΗΜΙΝΑΣ ΠΡΟΣΕΛΠΟΥ

ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΜΕ ΤΗ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗ

Φεμινιστικό Φεστιβάλ 2023: Συνέχεια αλλά και τομή, σε σχέση Γιορτή, συζητήσεις, συνάντηση

Της Ράνιας Παπαγεωργίου

Αλλαξε ο μήνας διεξαγωγής (αντί Ιούνης Σεπτέμβρης) έμεινε ίδιος ο χώρος. Δηλαδή αυτή ήταν η πρόθεσή μας: να μείνουμε στον οικείο φιλόξενο χώρο του κήπου και του κτηρίου του Συλλόγου Ελλήνων Αρχαιολόγων (ΣΕΑ) αλλά υπήρξε η απόφαση του Υπουργείου Πολιτισμού να προβεί σε έξωση του ΣΕΑ από το κτίριο της Ερμού 134 που άλλαξε τη σημειολογία της επιλογής του χώρου. Ο συνεχιζόμενος αγώνας να ανακληθεί η άθλια Υπουργική Απόφαση αναδεικνύει την ενεργό στήριξη και συμμετοχή στο Φεστιβάλ ως πράξη σημαντικής έμπρακτης υπεράσπισης του ως μοναδικού δημόσιου χώρου στο κέντρο της Αθήνας που φιλοξενεί πολλές τέτοιου είδους εκδηλώσεις όπως και το δικό μας φεστιβάλ.

Ακόμη μεγαλύτερο -σε σχέση με το 2022- πλήθος και πάθος από

συμμετέχουσες και συμμετέχοντες θα δείξει την τεράστια ανάγκη το κέντρο της πόλης μας να μην είναι ένας τουριστικός προορισμός αλλά και τόπος συναντήσεων των κινημάτων, γιορτής, συζητήσεων, οργάνωσης αντιστάσεων.

Ένα χρόνο μετά τη διεξαγωγή του Φεμ.Φεστ. 2022 πολλά από όσα συζητήσαμε, τα βιώματα που μοιραστήκαμε παραμένουν επίκαιρα, αλλά εμείς, με στόχο να μην επαναλάβουμε τις θεματικές και έτσι το ίδιο το Φεστιβάλ πέσει θύμα της επιτυχίας του, σκοπεύουμε να οργανώσουμε τις πολιτικές εκδηλώσεις συζητήσεις για τις 16 & 17 Σεπτεμβρίου 2023 λαμβάνοντας υπόψη την πολιτική συγκυρία, τις επιθέσεις που δεχθήκαμε ως έμφυλα υποκείμενα και ως εργαζόμενες/οι νέοι/ες, άνεργοι/ες καθώς και τις αντιστάσεις και τους αγώνες που αναπτύχθηκαν.

Συγκυρία

Στην κεντρική πολιτική σκηνή χωρίς αμφιβολία κυριαρχεί η ισχυροποι-

ηση της δεξιάς κυβέρνησης και ο αυξημένος αριθμός ακροδεξιών και φασιστών στη Βουλή.

Από τη φεμινιστική σκοπιά έχουμε επισημάνει την καθόλου τυχαία κυβερνητική απόφαση σχετικά με τη Γενική Γραμματεία Ισότητας των Φύλων που αφού μετατράπηκε σε Δημογραφικής και Οικογενειακής Πολιτικής και Ισότητας των Φύλων και μεταφέρθηκε στο Υπουργείο Εργασίας (στην πρώτη 4ετία της ΝΔ) εντάχθηκε μαζί με υπηρεσία του Υπουργείου Δικαιοσύνης στο νέο υπουργείο Κοινωνικής Συνοχής και Οικογένειας, ως ΓΓ Ισότητας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων. Η απόλειψη ακόμη και του όρου φύλο αμφισβητεί την αναγκαιότητα ακόμη και εξαγγελίας πολιτικών καταπολέμησης έμφυλων ανισοτήτων ενώ η σύνδεση οικογένειας και κοινωνικής συνοχής σημαίνει ότι το καθήκον της αναπαραγωγής και η τοποθέτηση της οικογένειας ως βασικού πυλώνα στήριξης του έθνους και του καπιταλισμού θεσμοθετείται σε ένα ανώτερο επίπεδο με συνέπεια να μπαίνουν στο στόχαστρο τα αναπαραγωγικά μας δικαιώματα και τα τελευταία υπολείμματα κοινωνικών παροχών να εξαφανιστούν μετακυλιόντας σε μας και στα οικογενειακά δίκτυα το βάρος της φροντίδας και της υπεράσπισης της ζωής μας.

Δήμοι

Επειδή σε λιγότερο από ένα μήνα από τις μέρες διεξαγωγής του φεμινιστικού φεστιβάλ έχουμε τη διενέργεια των δημοτικών και περιφερειακών εκλογών επιλέξαμε να υπάρχει οργανωμένη συζήτηση για την έμφυλη διάσταση στην πολιτική των δήμων.

Η ΣΜ πιστεύει ότι για να χαραχθεί και κυρίως να υλοποιηθεί μια πραγματική φεμινιστική πολιτική στους δήμους απαιτείται να φτάσει η φωνή του ριζοσπαστικού φεμινισμού του 99% με τα αιτήματα και τις ανάγκες των γυναικών, των ΛΟΑΤΚΙ+ στο δημοτικό συμβούλιο, στις επιτροπές κλπ εκεί όπου παίρνονται αποφάσεις για διάθεση πόρων για ζητήματα πραγματικά ζωτικής σημασίας.

Θα συζητήσουμε πώς οι δήμοι δεν θα αντιμετωπίζουν τη διάσταση του φύλου στην πολιτική τους ως μια τεχνοκρατική προϋπόθεση για χρηματοδότηση μέσω ΕΣΠΑ ούτε επικοινωνιακή προβολή των δημοτικών αρχών αλλά το πώς να γίνουν ουσιαστικοί συμπαράστατες στις

γυναίκες και τα ΛΟΑΤΚΙ+ άτομα στην εργασία, το σπίτι, την εκπαίδευση, την υγεία, την πολιτική ζωή. Θα προβάλουμε τις διεκδικήσεις μας για

1. Προσβασιμότητα στο δημόσιο χώρο που πρέπει να είναι και να βιώνεται ως ασφαλής και να ανταποκρίνεται στις ανάγκες έμφυλων υποκειμένων

2. Δημοτική μέριμνα για την κοινωνική αναπαραγωγή (βρεφονηπιακοί σταθμοί, κέντρα δημιουργικής απασχόλησης για παιδιά, δομές φροντίδας για ΑΜΕΑ, ηλικιωμένους) που δεν είναι ατομική γυναικεία υπόθεση

3. Στήριξη στις επιζώσες και πρόληψη έμφυλης βίας με τη δημιουργία και πραγματική λειτουργία απαραίτητων δημόσιων δωρεάν δομών κατάλληλα στελεχωμένων με μόνιμο εξειδικευμένο προσωπικό.

Στο προηγούμενο φεμινιστικό φεστιβάλ δόθηκε έμφαση στην ορατότητα καίριων ζητημάτων όπως οι γυναικοκτονίες, τα δικαιώματα των ΛΟΑΤΚΙ+ , η σεξουαλική παρενόχληση στο χώρο της δουλειάς. Στο χρόνο που κύλησε από τον Ιούνιο του 2022 εντάθηκαν οι επιθέσεις με έμφυλο και ταξικό πρόσημο. Κυριολεκτικά καθημερινά οι γυναικοκτονίες, οι επιθέσεις στα ΛΟΑΤΚΙΑ υποκείμενα, τα εργατικά ατυχήματα, το έγκλημα των Τεμπών, το ναυάγιο της Πύλου, η απανθράκωση μεταναστών στο δάσος της Δαδιάς εμφατικά αποδεικνύουν ότι για το καπιταλιστικό σύστημα και την κυβέρνηση οι ζωές των γυναικών, των φτωχών, των ΛΟΑΤΚΙ+, των προσφυγισσών, μετράνε λιγότερο.

Η ακρίβεια, η δραματική μείωση των εργατικών εισοδημάτων και η εντεινόμενη επίθεση στα εργασιακά δικαιώματα (16ώρο εργασίας, συμβάσεις μηδενικών ωρών) συντηρούν και οξύνουν τις διακρίσεις που βιώνουν οι μη προνομιούχες γυναίκες σε κάθε επίπεδο της ζωής τους.

Από την άλλη πλευρά εκδηλώθηκαν ποικιλόφορες αντιστάσεις κάποιες φορές με εκατοντάδες, άλλοτε με χιλιάδες και μερικές φορές με εκατομμύρια ανθρώπων στο δρόμο να εκφράζουν την οδύνη, τον θυμό, την οργή την ανάγκη για ελπίδα. Κορυφαίο ορόσημο για μελλοντικούς αγώνες αναδείχθηκε η 8η Μάρτη 2023 καθώς, εκτός από μέρα φεμινιστικής απεργίας, υπήρξε μια συγκλονιστική μέρα πανεργατικής απεργίας και παλλαϊκής διαδήλωσης ενάντια στο έγκλημα των Τεμπών.

ΦΕΜΙΝΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΤΟ 99%: ΜΑΝΙΦΕΣΤΟ
ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

Δύο βιβλία συνομιλιών

Μιλούν:

Δέσποινα Παρασκευά-Βελουδογιάννη
υποψήφια διδάκτορισα κοινωνικής θεωρίας

Κατερίνα Σεργίδου
υποψήφια διδάκτορισα σπουδών φύλου και φεμινισμού

Τρίτη 12 Σεπτεμβρίου 2023, 7:30 - 8:30 μ.μ.
Σκηνή: Μαρία Πολυδούρη

51. ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΒΙΒΛΙΟΥ
1-12 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2023
ΠΕΔΙΟΝ ΑΡΕΩΣ

redmarks Εκτός Γραμμής

Βιβλιοπαρουσίαση

ση με το προηγούμενο ΚΙΝΗΜΑΤΩΝ

Χώροι δουλειάς

Βρεθήκαμε πολλές φορές στους δρόμους η Συνέλευση 8 Μάρτη και τα σωματεία και επομένως έρχεται ως φυσικό επακόλουθο η οργάνωση στο φεστιβάλ μιας κεντρικής συζήτησης όπου ανοίγουμε θέματα που αφορούν την εργασία σε κλάδους με μεγάλη συμμετοχή γυναικών, την αντίσταση στην έμφυλη βία στους χώρους εργασίας, την προσαρτία των πιο ευάλωτων αόρατων εργαζόμενων γυναικών τις συλλογικές συμβάσεις εργασίας σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα.

Επίσης σε μια προσπάθεια να βαθύνει και να γίνει πιο ρεαλιστικά γειωμένο το ζωτικής σημασίας ζήτημα

για τα ΛΟΑΤΚΙΑ προτείνουμε να συζητήσουμε τις εργασιακές εμπειρίες που τα διατηρούν σε μια ιδιότυπη κατάσταση ορατότητας/αορατότητας τους με κρίσιμη παράμετρο την τάξη που ανήκουν.

Τι φεμινισμός;

Τέλος με στόχο να ενδυναμώσουμε τη δημόσια συζήτηση για το τι φεμινισμό θέλουμε, θα έχουμε μια κεντρική συζήτηση για το φεμινισμό που χρειαζόμαστε σήμερα.

Ένα φεμινισμό που θα είναι το ιδεολογικό αντίβαρο τόσο στις νεοσυντηρητικές-ακροδεξιές μισογυνικές ιδεολογίες όσο και στο φιλελεύθερο φεμινισμό, απέναντι στο όραμά του

για ίσες «ευκαιρίες» στην κυριαρχία και στη διαχείριση της εκμετάλλευσης, εντός του καπιταλιστικού συστήματος. Ένα φεμινισμό που θα είναι λόγος και πράξη υπέρ της πλειονότητας της κοινωνίας και θα επανασηματοδοτεί την ταξική πάλη εμπλουτίζοντας την με την οπτική αποσιωπημένων αντιθέσεων που σχετίζονται με το φύλο, τη σεξουαλικότητα, την αναπηρία, την οικολογία.

Θα προβληματιστούμε για τα τα χαρακτηριστικά ενός αντικαπιταλιστικού, ριζοσπαστικού, ταξικού φεμινισμού του 99% που να μας εμπνέει καθώς και για μη δυτικά παραδείγματα περιφερειακών φεμινισμών.

Θα ψηλαφήσουμε τη σχέση φεμινιστικών, εργατικών και λοατκι αγώνων για ζητήματα ορατότητας, αντίστασης στην έμφυλη βία, εξάλειψης των ανισοτήτων.

Επισημαίνουμε ότι σε όλες τις συζητήσεις θα έχουμε την ευκαιρία να πάρουμε ενεργό μέρος σε αυτές καθώς μετά τις εισηγήσεις θα υπάρχει χρόνος για ερωτήσεις, τοποθετήσεις, σχόλια.

Όλες αυτές οι εκδηλώσεις συζητήσεις καθώς και workshops, εκθέσεις, μουσικά και θεατρικά δρώμενα μας περιμένουν στις 16-17 Σεπτεμβρίου που θα ξαναβρεθούμε στον Κήπο του Συλλόγου Ελλήνων Αρχαιολόγων.

Απόσπασμα από την ανακοίνωση της Σ8Μ

Αλληλεγγύη στο Σύλλογο Ελλήνων Αρχαιολόγων (ΣΕΑ), για την επίθεση που δέχεται από την ηγεσία του ΥπΠο

Η επίθεση του ΥΠΠΟ στον ΣΕΑ, κατασκευασμένη γραφειοκρατικά και αναφέροντας απροκάλυπτα ως λόγο την δημόσιου ενδιαφέροντος εκδήλωση για το πολύνεκρο ναυάγιο της Πύλου (2023), μπορεί να εκληφθεί ως κουτοπόνηρη έκφραση σχεδίου κατάπνιξης του δικαιώματος στον διάλογο για κοινωνικά θέματα, τα οποία πάντα συνιστούν και θέματα πολιτισμού. Η εκδικητική απόφαση έξωσης του ΣΕΑ από

το ΥΠΠΟ υπό την ηγεσία της Λίνας Μενδώνη είναι η επαναφορά του πολιτισμού των φρονημάτων, του κυνηγιού μαγισσών, του κρατικού αυταρχισμού πρακτικών «σε τυλίγω σε μια κόλλα χαρτί αν δεν μου αρέσουν οι ιδέες σου»: είναι η αποσάθρωση θεμελιακών δημοκρατικών αξιών (ακόμη και για την υποβαθμισμένη δημοκρατία των ημερών) και η αποσάθρωση του πολιτισμού ως κοινωνικού αγαθού που έχει σχέση με το ζωντανό «εδώ και τώρα».

Ο φεμινισμός που εκπροσωπούμε, ο διεκδικητικός, ριζοσπαστικός και ταξικός φεμινισμός δεν διασυνδέεται με το σύστημα κι αν δεν υπήρχε ο φιλόξενος, δωρεάν χώρος του ΣΕΑ, πολλές φορές δεν θα είχε τόπο για τις συζητήσεις, συνελεύσεις, εκδηλώσεις του. Γι' αυτό αισθανόμαστε πολύ περισσότερο δικό μας το δημοκρατικό πλήγμα που επιχειρεί να επιφέρει η υπουργός Λ. Μενδώνη και γι' αυτό θα τον υπερασπίσουμε κι εμείς από την

πλευρά μας. Εξάλλου, εκτιμάμε την αντίληψη και την πρακτική του ΣΕΑ, ότι οι συνδικαλιστικές κατακτήσεις δεν αφορούν μόνο τα μέλη του κάθε συλλόγου, ως συντεχνία, αλλά εξυπηρετούν το κοινωνικό σύνολο.

Στεκόμαστε αλληλέγγυες με τον ΣΕΑ, και ευχαριστούμε τους ανθρώπους τους για τη στήριξη του πολιτισμού ως τώρα. Ζητούμε άμεση ανάκληση της απόφασης έξωσης από το ΥΠΠΟ.

Επανεκδοση του βιβλίου των εκδόσεων Red Marks

Χιλή 1970-73: Κυβέρνηση της

Του Αντώνη Νταβανέλου

Στις 11 Σεπτέμβρη του 1973 στη Χιλή, πενήντα χρόνια πριν, ο στρατός, με επικεφαλής τον Αουγκούστο Πινοσέτ ανέτρεψε την κυβέρνηση της Αριστεράς και τον εκλεγμένο Πρόεδρο Σαλβαδόρ Αλιέντε.

Ήταν ένα πραξικόπημα που δεν είχε τίποτα κοινό με το βελούδο. Σε ελάχιστο χρονικό διάστημα εξοντώθηκε μια ολόκληρη γενιά αγωνιστών και αγωνιστριών της εργατικής τάξης και της Αριστεράς όλων των αποχρώσεων. Στους πρώτους μήνες της δικτατορίας, πάνω από 30.000 στελέχη του μαζικού κινήματος και των κομμάτων της Αριστεράς δολοφονήθηκαν ή «εξαφανίστηκαν».

Η εξόντωση έγινε με τον πιο φρικτό τρόπο: τα σακατεμένα σώματα που βρίσκονταν πεταμένα στα χαντάκια, έστειλαν «μήνυμα» στη Χιλή, αλλά και διεθνώς, ότι η κυρίαρχη τάξη δεν αστειεύεται. Το «μήνυμα» αφορούσε όλη τη Λατινική Αμερική. Σε μια σπάνια επίδειξη «διεθνισμού» από τα πάνω, οι στρατοί και οι Υπηρεσίες της Χιλής, της Βραζιλίας, της Αργεντινής, της Ουρουγουάης και της Παραγουάης συντονίστηκαν –υπό την υψηλή εποπτεία των ΗΠΑ– και έπνιξαν στο αίμα τον ριζοσπαστισμό και τις ελπίδες που είχαν δημιουργηθεί στη Λατ. Αμερική από την επανάσταση στην Κούβα, από τον Τσε, από τον διεθνή Μάη του 1968...

Στη Χιλή, το καθεστώς του Πινοσέτ, επέβαλε την πιο «απελευθερωμένη» εκδοχή του καπιταλισμού, ακολουθώντας τις οδηγίες των μονεταριστών της σχολής του Σικάγου. Ο νεοφιλελευθερισμός, αυτή η βαρβα-

ρότητα που σήμερα έχει επεκταθεί παγκόσμια, άρχισε την επέλασή του με εμβληματικό τρόπο: με τη σφαγή του εργατικού κινήματος στη Χιλή.

Και όμως, τρία χρόνια πριν, το 1970, όταν ο συνασπισμός της Λαϊκής Ενότητας (ΛΕ), με επικεφαλής τον Σαλβαδόρ Αλιέντε κέρδιζε τις προεδρικές εκλογές, όλα φαίνονταν ότι θα μπορούσαν να εξελιχθούν διαφορετικά. Στη Χιλή, το Σοσιαλιστικό Κόμμα και το Κομμουνιστικό Κόμμα –η ραχοκοκαλιά της ΛΕ– υπόσχονταν στους εργάτες και στους φτωχούς αγρότες ότι μπορούσαν να διορθώσουν τη ζωή τους –ακόμα και να φτάσουν στο Σοσιαλισμό– χωρίς τα βάσανα μιας επανάστασης, μέσα από «ομαλές και δημοκρατικές» εξελίξεις, με διαδοχικές μεταρρυθμίσεις, που θα είχαν ως βάση τη διατήρηση της κοινοβουλευτικής πλειοψηφίας και τον έλεγχο της κυβέρνησης από την Αριστερά.

Το «πείραμα» αυτό αποκτούσε άμεσα διεθνές ενδιαφέρον. Αφορούσε την παγκόσμια Αριστερά και ειδικότερα τα μαζικά ΚΚ στη Γαλλία και την Ιταλία, που είχαν κυβερνητική προοπτική αλλά και πιέζονταν από τα αριστερά, μέσα στις συνθήκες που είχε δημιουργήσει ο Μάης του '68.

Το οικονομικό και κοινωνικό πρόγραμμα του Αλιέντε δεν ήταν ιδιαίτερα ριζοσπαστικό για την εποχή του, μια εποχή τελείως διαφορετική από τη σημερινή. Υποσχόταν σημαντικές αυξήσεις στους μισθούς, με στόχο να αυξήσει την εσωτερική ζήτηση και να βοηθήσει την αναδιάρθρωση της Χιλιανής οικονομίας.

Υποσχόταν να ολοκληρώσει την αγροτική μεταρρύθμιση, που είχε αρχίσει ο Χριστιανοδημοκράτης προκάτοχος του Αλιέντε, Εντουάρντο Φρέι, αλλά είχε σταματήσει μπροστά στην

αντίσταση των μεγαλοκτηματιών.

Υποσχόταν την εθνικοποίηση των ορυχείων χαλκού και ορισμένων μεγάλων τραπεζών, οργανώνοντας μια μετάβαση προς έναν μικτό, κρατικό και ιδιωτικό συνδυασμό στην οικονομία. Πρόκειται για ένα πρόγραμμα που, στις συνθήκες του 1970, γινόταν δεκτό από αρκετές μετριοπαθείς κυβερνήσεις, ακόμα και από κυβερνήσεις της Δεξιάς σε διάφορες χώρες, κυρίως της Ευρώπης.

Η κυρίαρχη τάξη στη Χιλή δεν μπορούσε να αποδεχθεί αυτό το πρόγραμμα. Όχι τόσο για λόγους διαφορών επί της ουσίας, αλλά κυρίως επειδή αυτό το πρόγραμμα θα το υλοποιούσε μια κυβέρνηση της Αριστεράς. Δηλαδή, πολιτικά κόμματα, οργανώσεις και στελέχη που διατηρούσαν στενές σχέσεις με τους εργαζόμενους και τις φτωχές λαϊκές δυνάμεις δημιουργώντας –κατά συνέπεια– τον κίνδυνο να ξεσπάσει ένα κύμα ριζοσπαστισμού, ελπίδων και αυτοπεποίθησης του κόσμου από τα κάτω. Ένα κύμα που κανείς, του Αλιέντε συμπεριλαμβανομένου, δεν θα μπορούσε εύκολα να ελέγξει.

Η συνέχεια της ιστορίας απέδειξε πόσο ακριβείς ήταν οι προβλέψεις της κυρίαρχης τάξης και πόσο βάσιμοι οι φόβοι της.

Οι καπιταλιστές στη Χιλή αποδέχθηκαν μόνο επιφανειακά την εκλογική νίκη της Αριστεράς. Για να παραδώσουν την κυβερνητική εξουσία στον Αλιέντε απαίτησαν «εγγυήσεις» ότι... δεν θα παραδώσουν την πραγματική εξουσία. Η ΛΕ δεσμεύτηκε ότι δεν θα προωθήσει αλλαγές που θα αφορούν τον έλεγχο του στρατού, της αστυνομίας, της δικαιοσύνης, της εκκλησίας, της εκπαίδευσης και των ΜΜΕ.

Ο έλεγχος των κατασταλτικών και

ιδεολογικών μηχανισμών του κράτους αναδείχθηκε, από την πρώτη ημέρα της περιόδου της ΛΕ, ως ένα κεντρικό ζήτημα πάνω στο οποίο επρόκειτο να κριθούν οι πραγματικές εξελίξεις. Μετά από δεκάδες χρόνια κυριαρχίας των κοινοβουλευτικών αυταπατών παγκοσμίως, αυτά τα ζητήματα πρέπει να τεθούν ξανά στο κέντρο της συζήτησης της Αριστεράς.

Έχοντας διασφαλίσει αυτές τις «εγγυήσεις» από την ημέρα της ορκω-

Σε συνθήκες τελείως διαφορετικές από τις αντίστοιχες του 1970, η Χιλή εξακολουθεί να μας προειδοποιεί: Δεν υπάρχει τίποτα πιο επικίνδυνο από το να πληγώσεις ένα θηρίο, αν δεν έχεις την πρόθεση να το αποτελειώσεις

μοσίας του Αλιέντε, η κυρίαρχη τάξη της Χιλής αντιμετώπισε τις εξελίξεις με μια χαρακτηριστική ταξική καθαρότητα. Έκανε σαφές ότι ο στόχος της για την ανατροπή της κυβέρνησης της Αριστεράς θα υπηρετηθεί με κάθε αναγκαίο μέσον. Οι διαδηλώσεις κατσαρόλας, τα εργοδοτικά λοκ άουτ, το εκτεταμένο οικονομικό σαμποτάζ, η απόσυρση των επενδύσεων και η δραπέτευση κεφαλαίων, η κλιμάκωση των φασιστικών προκλήσεων του κόμματος «Πατρίς και Ελευθερία», το ενδιάμεσο «δοκιμαστικό» πραξικόπημα του καλοκαιριού του 1973, ήταν όλα σε μια σταθερή κατεύθυνση: την ανατροπή της κυβέρνησης και τη συντριβή του μαζικού κινήματος.

Όμως η ριζοσπαστικοποίηση της τακτικής των καπιταλιστών από τα πάνω συνάντησε στα εργοστάσια και στους δρόμους τις απαντήσεις που άρμοζαν στις περιστάσεις: τη ριζοσπαστικοποίηση της τακτικής των από κάτω, το ξέσπασμα ενός μεγάλου εργατικού και λαϊκού κινήματος.

Οι «απεργίες» των ιδιοκτητών των μέσων μεταφοράς και το γενικότερο εργοδοτικό λοκ άουτ πυροδότησαν ένα κύμα καταλήψεων εργοστασίων, καταστημάτων, υπηρεσιών και περιοχών, ενώ έκαναν αναγκαία την ανάπτυξη εργατικών και κοινωνικών οργανώσεων, μέσω των οποίων οι φτωχοί έπαιρναν στα χέρια τους με-

Εκδήλωση/βιβλιοπαρουσίαση

Δευτέρα 11 Σεπτεμβρίου 2023, 19:30-20:30

«Χιλή 1970-73: Κυβέρνηση της Αριστεράς, κράτος κι εξουσία - Β' έκδοση»

οκνη: ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Οι εκδόσεις **RedMarks** στο

51.

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΒΙΒΛΙΟΥ

1-17 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2023

ΠΕΔΙΟΝ ΑΡΕΩΣ

περίπου **235**

Αριστεράς, κράτος & εξουσία

γάλα τμήματα της κοινωνικής ζωής.

Οι κάθε λογής επιτροπές βάρσας που αναπτύχθηκαν (κυρίως τα cordones industriales και τα commandos comunales), ήταν το πρόπλασμα, η εμφάνιση σε εμβρυακή μορφή, ενός είδους «δυσδικής εξουσίας», όπως είχε προηγηθεί πριν τον Οκτώβρη του 1917 στη Ρωσία. Σε κατώτερο επίπεδο, ασφαλώς, αλλά ακόμα –τότε– σε ζωντανή εξέλιξη.

Είναι χαρακτηριστικό ότι σ' αυτή την πορεία των αγώνων, οι εργάτες, οι φτωχοί αγρότες και η νεολαία, ανέλαβαν το καθήκον να απαντήσουν στην επίθεση της Δεξιάς, να υπερασπίσουν την κυβέρνηση της Αριστεράς, να σώσουν τη ΛΕ –και τον εαυτό τους– από την «τελική λύση» που, όπως αυθόρμητα καταλάβαιναν, οργάνωναν τα αφεντικά και οι διεθνείς φίλοι τους, με τη CIA στην πρώτη γραμμή.

Αυτή η δύναμη από τα κάτω και αυτή η πολιτική γραμμή της αντεπίθεσης ενάντια στη Δεξιά και στα αφεντικά, είχαν αποτελέσματα στα πρώτα δύο χρόνια. Αυτή η δύναμη έσωσε τον Αλιέντε από την «απεργία» των ιδιοκτητών, αυτή κράτησε ζωντανή την παραγωγή και την οικονομία, αυτή έσωσε τη ΛΕ από τη δοκιμασία των εκλογών σε συνθήκες οικονομικού χάους το 1973.

Αυτή η δύναμη θα μπορούσε να φτάσει στην τελική νίκη, με μια

βασική προϋπόθεση. Ότι η ΛΕ θα συνειδητοποιούσε ότι η πάλη έχει πάρει χαρακτηριστικά αγώνα ζωής ή θανάτου, ότι το ΣΚ και το ΚΚ Χιλής θα αποδέχονταν να στηριχθούν αποφασιστικά στη δύναμη των εργατικών και λαϊκών μαζών.

Όμως αυτό δεν έγινε.

Η ΛΕ αποφάσισε να παραμείνει πιστή στη στρατηγική της «συνταγματικής νομιμότητας», ακόμα και όταν οι αντιθέσεις ανάμεσα στις βασικές κοινωνικές τάξεις είχαν γίνει κυριολεκτικά ασυμβίβαστες.

Από το 1972, το ΣΚ, το ΚΚΧ και ο Αλιέντε κάλεσαν τη Δεξιά σε διαπραγματεύσεις, υπό τον όρο της απομόνωσης των στασιαστών κάθε τύπου. Για να αποδείξουν την προσήλωσή τους στη στρατηγική της νομιμότητας κάλεσαν τους στρατηγούς –ανάμεσά τους και κάποιον Αουγκούστο Πινοσέτ– να συμμετάσχουν στην κυβέρνηση!

Η Δεξιά, παρότι σκόπευε να απορρίψει το συμβιβασμό, παρέτεινε τις διαπραγματεύσεις, γνωρίζοντας ότι αυτό προκαλεί ρήγματα στις σχέσεις της ΛΕ με το κίνημα και γενικεύει τον αποπροσανατολισμό των εργατικών λαϊκών δυνάμεων.

Οι στρατηγοί αποδέχτηκαν την πρόσκληση της συμμετοχής στην κυβέρνηση. Άρχισαν το «κυνήγι των στασιαστών» με τρομοκρατικές εφόδους του στρατού και της αστυνομίας στις εργατογειτονιές και τις

παρακουπόλεις, με στόχο τον αφοπλισμό του κόσμου της Αριστεράς.

Ο Γραμματέας του ΚΚ Λουίς Κορβαλάν, εκείνη την περίοδο, δήλωνε προς τους εργάτες την εμπιστοσύνη του κόμματος στην... προσήλωση του στρατού της Χιλής στη δημοκρατία και στο σύνταγμα.

Η στάση αυτή άνοιγε το δρόμο –με σκαμπανεβάσματα και περιπέτειες, όπως η τελευταία εργατική αντεπίθεση το καλοκαίρι του 1973– στην επικράτηση της «τελικής λύσης» του δράματος, με το νικηφόρο πραξικόπημα του στρατού και της Δεξιάς στις 11/9 του 1973.

Ο Αλιέντε πέθανε υπερασπίζοντας με το όπλο στο χέρι το Προεδρικό Μέγαρο. Το τελευταίο του διάγγελμα («Προς τους εργάτες και το λαό της Χιλής») αναδεικνύει τη μεγάλη απόσταση που τον χώριζε από τους σημερινούς εκφυλισμένους σοσιαλδημοκράτες, τύπου Ολάντ, Παπανδρέου ή Τσίπρα. Όμως αυτά αφορούν μια κάποια ηθική δικαίωση και όχι δικαίωση της πολιτικής του. Γιατί η δυνατότητα μιας μεγάλης νίκης των εργατών και του λαού της Χιλής μετατράπηκε, μέσα από την πολιτική της ΛΕ, σε μια τραγική ήττα.

Η παγκόσμια Αριστερά συζητήσε με πάθος την εμπειρία της Χιλής στη δεκαετία του '70 και του '80. Ο ηγέτης του ΚΚ Ιταλίας, Ενρίκο Μπερλινγκουέρ, μετά τη συντριβή της ΛΕ στη Χιλή, δήλωσε ότι αλλά-

ζει η ιστορική εποχή για την Αριστερά, ότι «εξαντλήθηκε η δυναμική της Οκτωβριανής επανάστασης». Η διέξοδος θα έπρεπε να είναι στην ακόμα μεγαλύτερη εμπλοκή στις διαδικασίες του «ειρηνικού, κοινοβουλευτικού δρόμου» προς τον Σοσιαλισμό, ο «ιστορικός συμβιβασμός», ακόμα και μεταξύ της Δεξιάς και της Αριστεράς, με βάση τις δημοκρατικές αρχές και το σεβασμό στις συνταγματικές διαδικασίες.

Το ρεύμα της Επαναστατικής Αριστεράς –ενισχυμένο από το διεθνές κύμα αγώνων του Μάη του '68 και έχοντας αναφορά στο χιλιανό MIR (Κίνημα Επαναστατικής Αριστεράς), που αντιστάθηκε ένοπλα στον Πινοσέτ μέχρι την τελική συντριβή του– έβγαλε τα αντίστροφα συμπεράσματα. Το εργατικό κίνημα και η Αριστερά στη Χιλή ηττήθηκαν όχι γιατί «πήγαν πολύ μακριά», αλλά γιατί έμειναν στη μέση του δρόμου: αμφισβήτησαν την κυριαρχία των καπιταλιστών, αμφισβήτησαν την κρατική εξουσία, αλλά δεν ολοκλήρωσαν την ανατροπή, προχωρώντας στο δρόμο του Οκτώβρη του 1917.

Σήμερα, σε συνθήκες τελείως διαφορετικές –οικονομικά, κοινωνικά, ιδεολογικά και πολιτικά– από τις αντίστοιχες του 1970, η Χιλή εξακολουθεί να μας προειδοποιεί: Δεν υπάρχει τίποτα πιο επικίνδυνο από το να πληγώσεις ένα θηρίο, αν δεν έχεις την πρόθεση να το αποτελειώσεις.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και όταν προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι ρεφορμισμό

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή.

Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς, καθώς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ και όχι «σοσιαλισμό σε μια χώρα» ή «σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα»

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση, όπως ο Οχτώβρης του 1917, δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ, μετά την επικράτηση του σταλινισμού, όπως και τα καθεστώτα της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών ήταν ή είναι κρατικοί καπιταλισμοί, όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι' αυτό υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε, επίσης, όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα, από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλία της «δικής μας» άρχουσας τάξης, υποστηρίζουμε το σύνθημα Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σ' αυτήν την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ένα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική, παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.

ΔΕΑ Επικοινωνήστε μαζί μας:

• Α' ΑΘΗΝΑΣ: 6973005569 • ΔΥΤΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6932045320 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6942602766
• ΒΟΡΕΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6972036692 • ΝΟΤΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6945754555 • ΠΕΙΡΑΙΑΣ: 6942993423 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΤΤΙΚΗ: 6939014803 • ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 6972878820 • ΚΡΗΤΗ: 6979925065 • ΚΥΚΛΑΔΕΣ: 6972743637 • ΜΕΣΣΗΝΙΑ: 69832422501 • ΚΥΠΡΟΣ: 0035-796554166

Ούτε στην Κύπρο, ούτε πουθενά

Του Θέμη Θεμιστοκλέους

Με μεγάλη συμμετοχή πραγματοποιήθηκε το περασμένο Σάββατο 3/9 αντιφασιστική πορεία στη Λεμεσό μετά τις εξελίξεις των τελευταίων ημερών.

Η πορεία οργανώθηκε από αντιφασιστικές συλλογικότητες της πόλης και όχι μόνο -ως απάντηση στις αυξανόμενες φασιστικές επιθέσεις σε πρόσφυγες και μετανάστες. Ήταν δυναμική επιτακτική ανάγκη για ακόμα μια φορά να διαδηλώσουμε όλοι και όλες την αλληλεγγύη μας στους μετανάστες και τους πρόσφυγες. Να σπάσουμε το φόβο που δημιουργήθηκε από τα πογκρόμ που οργάνωσαν οι φασίστες σε Πάφο (περιοχή Χλώρακα, δίπλα σχεδόν από το κέντρο της πόλης) και Λεμεσό (στο κέντρο της πόλης). Να βάλουμε τα πράγματα στη θέση τους και να υπενθυμίσουμε ότι η πολυπολιτισμική εργατική τάξη στην Κύπρο θα υπερασπιστεί ενιαία τον εαυτό της απέναντι στο φασιστικό κίνδυνο. Οι αντιφασιστικές δυνάμεις έχουν ήδη καταγράψει αρκετές νίκες, με τελευταία την πρόσφατη δικαστική καταδίκη φασίστα για επίθεση σε εκδήλωση που οργάνωσαν αριστερές οργανώσεις σε δημόσιο πανεπιστήμιο της πόλης το 2017.

Η πολιτική σπέκουλα -της συντριπτικής πλειοψηφίας των πολιτικών δυνάμεων- για τον τρόπο αντιμετώπι-

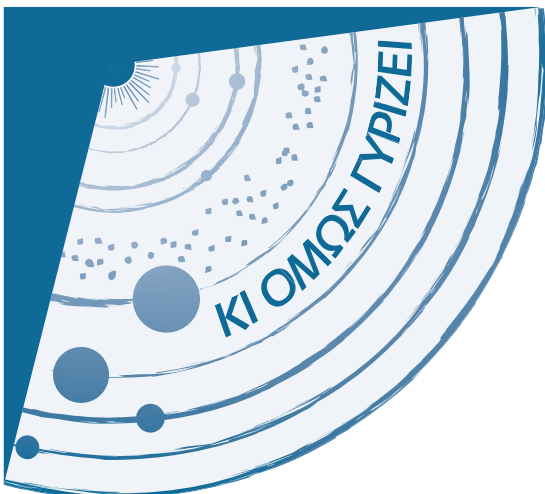
σης του μεταναστευτικού αλλά και η σκόπιμη ρητορική φόβου από τα καθεστωτικά μέσα ενημέρωσης έχουν δημιουργήσει τις συνθήκες και έχουν ανοίξει την πόρτα στα φασιστικά μορφώματα (ΕΛΑΜ κτλ.) να δρουν ανενόχλητοι στις τοπικές κοινωνίες του νησιού ως αυτόκλητοι τιμωροί της δήθεν εγκληματικής συμπεριφοράς ανθρώπων περιθωριοποιημένων από το ίδιο το κράτος.

Οι επιθέσεις τις τελευταίες μέρες δεν έμειναν μόνο στην ρητορική μίσους στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, αλλά πήραν σάρκα και οστά αφού οι συγκεντρώσεις των φασιστικών ομάδων κατά των μεταναστών κατέληξαν σε ξυλοδαρμούς ανθρώπων, επιθέσεις σε σπίτια και καταστήματα, προπηλακισμούς δημοσιογράφων, καταστροφές αυτοκινήτων πολιτών που έχουν επαγγελματικές σχέσεις με μετανάστες... κανονικό πογκρόμ.

Σε αυτές οι επιθέσεις -όπου η αστυνομία ήταν απολύτως αμέτοχος παρατηρητής- ήρθε ως άμεση πραγματική απάντηση η χθεσινή πορεία κατά της ξενοφοβίας και του φασισμού.

Εκατοντάδες άτομα βροντοφώναξαν ότι ο φόβος θα νικηθεί στο δρόμο, κανείς και καμία μόνος απέναντι στο φάντασμα του φασισμού και ότι η κοινωνία δεν θα νικηθεί από τους φασίστες. Εμείς, όλες και όλοι μαζί θα τους στείλουμε στο χρονοντούλαπο της ιστορίας που ανήκουν. Έπεται και συνέχεια....

Ισπανικό Κράτος

Το στοίχημα του Πέδρο Σάντσεζ, για άμεση προσφυγή στις κάλπες μετά τη συντριβή στις τοπικές εκλογές, απέδωσε σχετικά. Ασφαλώς, η ενίσχυση του συντηρητικού-αντιδραστικού ρεύματος μετά το τέλος του «κύκλου» που είχε ανοίξει το κίνημα των Ιντιγνάδος, αποτυπώθηκε στην σημαντική ενίσχυση του Λαϊκού Κόμματος (PP), που κέρδισε το 33,05% με μια αύξηση 12 μονάδων σε σχέση με το 2019. Το Λαϊκό Κόμμα «απορρόφησε» ό,τι είχε απομείνει από την εκλογική βάση των «ακροκεντρών» Σιουδαδάνος, ενώ πίεσε και το ακροδεξιό VOX, αφενός ως η «χρήσιμη ψήφος» στον αγώνα για «συντριβή του Σαντσιζίμο» και αφετέρου ενσωματώνοντας μεγάλο μέρος της ρητορικής και του προγράμματός του. Αυτή η θερμή ταύτιση του PP με την μισαλλόδοξη ατζέντα της ακροδεξιάς (και η εκτίμηση ότι η τάση θα επιταχυνθεί-κλιμακωθεί) μετριάζει την προφανή ικανοποίηση για την σχετική υποχώρηση του VOX (-2,7% και απώλεια των μισών εδρών του). Ωστόσο, οι Σοσιαλιστές άντεξαν το δεξιό σφυροκόπημα, σημειώνοντας μια άνοδο 3,7 μονάδων και φτάνοντας στο 31,7%. Ανθεκτικό (αν και με σχετική κάμψη) αποδείχτηκε και το Sumar, ο ομοσπονδιακός συνασπισμός των διάφορων δυνάμεων που απαρτίζουν την «αριστερή πτέρυγα» της «προοδευτικής κυβέρνησης». Η εξέλιξη ήταν αποτέλεσμα της εκλογικής ενεργοποίησης του «λαού της Αριστεράς», η οποία όμως είχε «αμυντικά» αντανάκλαστικά: Στόχευε στην αποτροπή της συγκυβέρνησης Λαϊκού Κόμματος-Vox, που είχαν κάνει κεντρική προεκλογική σημαία το ξήλωμα των όποιων θετικών μέτρων είχε περάσει ο «προοδευτισμός» και μια μεγάλη αντιδραστική αντεπίθεση στο μέτωπο των δημοκρατικών δικαιωμάτων. Η πίεση της «χρήσιμης ψήφου» και στα δύο πολιτικά-κοινωνικά στρατόπεδα ενίσχυσε τον δικομματισμό (65% ενώ είχε βρεθεί αισθητά κάτω από 50% στην κορύφωση της κρίσης). Αλλά παραμένει η πολιτική-κυβερνητική αστάθεια. Η συνασπισμένη (ακρο)

Δεξιά δεν διαθέτει αυτοδυναμία, ενώ η σύμπλευση του PP με την ακροδεξιά (που απαιτεί απαγόρευση των κομμάτων των διάφορων εθνοτήτων του Ισπανικού Κράτους) στερεί πιθανές συμμαχίες σε συντηρητικά-κεντροδεξιά αλλά «εθνικά» κόμματα. Ο Πέδρο Σάντσεζ θα επιδιώξει την ανασύσταση του προηγούμενου κυβερνητικού μπλοκ (Σοσιαλιστές+Αριστερά με την στήριξη-ανοχή των «εθνικών» κομμάτων από Καταλονία, Χώρα των Βάσκων κ.ά.), αλλά υπάρχουν εκεί «αγκάθια». Το αποτέλεσμα θα το ξέρουμε στα τέλη Σεπτεμβρίου-αρχές Οκτώβρη, χωρίς να αποκλείονται νέες εκλογές...

BRICS

Η φετινή σύνοδος των BRICS προκάλεσε ιδιαίτερη διεθνή συζήτηση γύρω από δύο σημαντικά και συγκεκριμένα βήματα που απασχόλησαν τα μέλη του Οργανισμού. Την «αποδολαριοποίηση» και τη διεύρυνση. Στο πρώτο μέτωπο, δεν προέκυψε κάτι νεότερο. Το δολάριο έχει υποχωρήσει σχετικά, αλλά παραμένει κυρίαρχο στις διεθνείς συναλλαγές με διαφορά από τα υπόλοιπα. Αυτήν την πραγματικότητα αναγνώρισαν ως υπόβαθρο και οι αντιπροσωπείες (η ινδική το είπε ρητά), χαμηλώνοντας τον πήχη των στόχων-προσδοκιών στην σταδιακή αύξηση της χρήσης των νομισμάτων τους στις μεταξύ τους συναλλαγές κ.ο.κ. Ο στόχος ενός κοινού νομίσματος, ως μέθοδος που θα μπορούσε όντως να ανταγωνιστεί πιο αποτελεσματικά το διεθνή ρόλο του δολαρίου, παραπέμφθηκε στο αόριστο μέλλον, με τη Νότια Αφρική να συνοψίζει τις πολύ σκληρές προϋποθέσεις (κοινή κεντρική τράπεζα, κοινή δημοσιονομική πολιτική, σύγκλιση) που δυσκολεύουν ένα τέτοιο μεγάλο βήμα. Στο μέτωπο της διεύρυνσης υπήρξαν πραγματικά βήματα. Οι BRICS απεύθυναν πρόσκληση ένταξης σε Αργεντινή, Αίγυπτο, Αιθιοπία, Σαουδική Αραβία, Ιράν και Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα. Η είδηση αφορά την συμπερίληψη της περιοχής της Μέσης Ανατολής, των μεγά-

λων πετρελαιοπαραγωγών της, συμπεριλαμβανομένων δυνάμεων που υπήρξαν παραδοσιακά σύμμαχοι των ΗΠΑ. Αρκετές (Σαούντ, ΗΑΕ, Αίγυπτος) είχαν μικρότερες ή μεγαλύτερες εντάσεις στη σχέση με την Ουάσινγκτον. Αλλά η διεύρυνση αποτυπώνει κυρίως μια ευρύτερη πραγματικότητα, όπου πολλές «ενδιάμεσες» ή υπο-ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, είτε φιλοδοξούν να αναβαθμίσουν το ρόλο τους, είτε μπαίνουν σε πειρασμό να αλλάξουν «προσάτη». Αλλά αυτό που καθιστά τις BRICS ελκυστικές σε πολλά κράτη που δηλώνουν ενδιαφέρον, είναι και αυτό που δεν τις καθιστά «μπλοκ»: η «χαλαρότητα» της λειτουργίας του Οργανισμού, που θυμίζει περισσότερο «φόρουμ» και λιγότερο «Συμμαχία». Πολλές περιφερειακές συμμαχίες, πρωτοβουλίες κ.ο.κ. διέψευσαν στη διαδρομή τις προσδοκίες, είτε θετικά είτε αρνητικά. Κάποτε το ΔΝΤ θεωρούνταν ένας «περιθωριακός» κι ασήμαντος θεσμός διεθνώς. Κάποτε επίσης υπήρχε η βεβαιότητα ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση θα εξελιχθεί σε «ισοδύναμο παίκτη» με τις ΗΠΑ. Το μέλλον των BRICS (ως «ενιαία» οντότητα) θα κριθεί από τις διεθνείς οικονομικές και γεωπολιτικές κρίσεις και αλλαγές. Η ίδια η διεύρυνση και αν θα αποτελέσει βήμα ενίσχυσης ή περαιτέρω «παράλυσης» (λόγω ανομοιογένειας) του Οργανισμού θα μπορέσει να μετρηθεί πιο σύντομα...

Εκουαδόρ

Στον δεύτερο γύρο στις 15 Οκτώβρη θα μάθουμε αν θα προστεθεί το Εκουαδόρ στη λίστα με τις διαδοχικές εκλογικές νίκες της κεντροαριστεράς στη Λατινική Αμερική. Η Λουίζα Γκονζάλεζ, υποψήφια της Επανάστασης των Πολιτών (κόμμα των υποστηρικτών του Ραφαέλ Κορέα) κέρδισε 33,61% και θα αντιμετωπίσει στον δεύτερο γύρο τον επιχειρηματία Ντανιέλ Νομπόα (23,47%) που έκανε την έκπληξη (από το δημοσκοπικό 3-5%) και ξεπέρασε τις άλλες αστικές (κεντρώες, δεξιές κ.ά.) υποψηφιότητες που εμφανίστηκαν κι αυτές στο κενό που άφησε ο απερχόμενος πρόεδρος Γκιγιέρμο Λάσο και το κόμμα του, με την απόφαση να μην δοκιμάσουν καν να συμμετέχουν στις κάλπες (που, ως «έκτακτες», βγάζουν κυβέρνηση για την επόμενη ζετία). Σε σύγκριση με το 2021, όταν υπήρξε έντονος ανταγωνισμός ανάμεσα στον «κορβείο» και την

«άλλη» Αριστερά (Ιθαγενική-οικολογική) που είχε συγκρουστεί με τον Κορέα όσο ήταν πρόεδρος, αυτή τη φορά ο «τρίτος δρόμος» (μεταξύ κορείσμο και νεοφιλελεύθερης Δεξιάς) εξανεμίστηκε, με τον Ιθαγενή αγωνιστή Γιάκου Πέρεζ να συγκεντρώνει μόλις 3,97%. Αλλά αυτό το κοινωνικό ρεύμα οφείλει να το πάρει σοβαρά υπόψη η Γκονζάλεζ εφόσον κερδίσει. Σε δύο δημοψηφίσματα που έγιναν τη μέρα των εκλογών, επικράτησε καθαρά η πρόταση απαγόρευσης δύο σημαντικών εξορυκτικών σχεδίων, από αυτά που προώθησε και η κυβέρνηση Κορέα και αποτέλεσαν την αφορμή της ρήξης του με τμήμα των κοινωνικών κινημάτων...

Η ουκρανική «αντεπίθεση» και η διπλωματία

Του Πάνου Πέτρου

Τις πρώτες μέρες του Σεπτεμβρίου, μετά από 3 μήνες στρατιωτικών επιχειρήσεων, η εξέλιξη της ουκρανικής αντεπίθεσης δικαίωσε όσους προειδοποιούσαν ότι δεν θα είναι μια επανάληψη του Χαρκόβου (αιφνιδιαστική επίθεση και άτακτη ρωσική υποχώρηση), ούτε της Χερσώνας (συντεταγμένη ρωσική υποχώρηση). Μια από καιρό δημοσιοποιημένη επίθεση, απέναντι σε από καιρό καλά και γερά οχυρωμένες και ναρκοθετημένες θέσεις, δεν θα μπορούσε να παράξει τέτοια «θεαματικά» αποτελέσματα.

Οι πολεμικές επιχειρήσεις

Μετά τις εκατόμβες νεκρών Ουκρανών στρατιωτών στο πρώτο κύμα επιθέσεων, η ουκρανική ηγεσία εγκατέλειψε το σχέδιο «μαζικής εφόδου» σε ένα συγκεκριμένο σημείο του μετώπου και προέκρινε μια πιο προσεκτική μέθοδο, με πιο ολιγάριθμες ομάδες και πιο αργό ρυθμό προώθησης, με σταθερή δραστηριότητα σε όλο το μήκος του μετώπου.

Η ουκρανική αντεπίθεση εύλογα εξελίχθηκε μέσα στο καλοκαίρι σε ένα ακόμα μακρύ επεισόδιο «πολέμου φθοράς» με αργή και βασιανιστική πρόοδο για τον επιτιθέμενο. Καθώς γράφονταν αυτές οι γραμμές, ο ουκρανικός στρατός στη Ζαπορίζα είχε μόλις καταφέρει να «ρηγματώσει» ένα σημείο της πρώτης ρωσικής γραμμής άμυνας και να καταγράψει μια σχετικά ορατή διείσδυση σε μέχρι πρότινος κατεχόμενα εδάφη. Αλλά όπως το έθεσε άρθρο στο Foreign Policy: «Η Ρωσία έχει τρεις γραμμές άμυνας και πίσω από αυτές ακολουθούν οχυρωμένες πόλεις. Το θέμα δεν είναι αν η Ουκρανία μπορεί να διασπάσει μία ή δύο. Αλλά αν μπορεί να τις διασπάσει και τις τρεις και να διαθέτει -μετά από τη φθορά που θα υποστεί- αρκετές διαθέσιμες δυνάμεις για να πετύχει κάτι σημαντικό όπως η κατάληψη του Τόκμακ». Το Τόκμακ είναι ένας πολύ κρίσιμος κόμβος στο δρόμο προς την Μελιτόπολη, που θεωρείται ο στρατηγικός στόχος της ουκρανικής αντεπίθεσης -ένας στόχος για την επίτευξη του οποίου (στο άμεσο μέλλον) αμφιβάλλουν πλέον οι αμερικανικές υπηρεσίες σύμφωνα με την Washington Post. Σε όλο το υπόλοιπο μέτωπο, επικρατεί σχετική στασιμότητα με εναλλαγές στο ρόλο επιτιθέμενου και του αμυνόμενου (ενώ στα σύνορα Λουχάνσκ-Περιφέρειας Χαρκόβου, είναι ο

ρωσικός στρατός αυτός που καταγράφει αργά αλλά σταθερά κέρδη).

Σημείο καμψής;

Όταν η «ουκρανική αντεπίθεση» βρισκόταν στο στάδιο της προαναγγελίας, την είχαμε περιγράψει ως «ορόσημο όσον αφορά τις διπλωματικές διεργασίες». Αναφερόμασταν κυρίως στην αμερικανική πολιτική, καθώς στις ΗΠΑ είχε ήδη φουντώσει η δημόσια διαφωνία μεταξύ πολύ βαρυσήμαντων «Ινστιτούτων» για τη συνέχια της στήριξης στον ουκρανικό στρατό ή για την ανάγκη να ασκηθεί πίεση στο Κίεβο για διαπραγματεύσεις. Αυτή η διαφωνία συνεχίστηκε αμείωτη και μέσα στο καλοκαίρι. Σε αυτό το φόντο, η κατάληξη της ουκρανικής αντεπίθεσης μπορεί να αποτελέσει και μια στιγμή «αναστοχασμού» στην Ουάσινγκτον, έχοντας πλέον πολύ πιο χειροπιαστά δεδομένα για το αν και πόσο μπορεί το Κίεβο να αντιστρέψει με στρατιωτικά μέσα τα τελεσμένα της ρωσικής εισβολής.

Αυτή η πιο στρατηγική συζήτηση επί των αμερικανικών προτεραιοτήτων, συμπύκνει και με πιο «πρακτικά» ζητήματα. Στις 30 Σεπτεμβρίου, λήγει η ισχύς του «πακέτου βοήθειας στην Ουκρανία» που είχε εγκρίνει το Κογκρέσο και από το οποίο αντλεί χρήματα ο Μπάιντεν σε όλη τη διάρκεια του πολέμου και δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι η Ρεπουμπλικανική πλέον πλειοψηφία θα συμφωνήσει σε ένα νέο. Αυτή η απόφαση μπορεί να πάρει μια μικρή παράταση, καθώς σύμφωνα με κάποιους υπολογισμούς, τα χρήματα που απομένουν αρκούν για να συνεχιστεί η αμερικανική στρατιωτική στήριξη -στα τρέχοντα επίπεδα της- μέχρι το τέλος του χρόνου.

Δεν αποκλείεται έτσι να αντιλαμβάνεται (ως «αποφασιστική ζαριά») την τρέχουσα αντεπίθεση και το ίδιο το Κίεβο. Μέσα στο καλοκαίρι, διέρρευσε στον Τύπο το «σχέδιο» που παρουσίασε η ουκρανική ηγεσία στον επικεφαλής της CIA: Σύμφωνα με αυτό, η κυβέρνηση Ζελένσκι φιλοδοξεί να έχει μέχρι το τέλος του χρόνου κάποιες ση-

Από τη διεθνή διπλωματική κινητικότητα μέχρι την επίλυση της σύγκρουσης μεταξύ των εμπόλεμων απέχουμε αρκετά

μαντικές στρατιωτικές επιτυχίες (χερσαία απομόνωση της Κριμαίας από το Ντονμπάς και κάποια εδαφικά κέρδη στα ανατολικά) μετά τις οποίες το Κίεβο θεωρεί ότι μπορούν να ξαναοιζούν οι διαπραγματεύσεις.

Χωρίς να μπορεί να προκαταβάλει κανείς τα συμπεράσματα στα οποία θα καταλήξουν τα επιτελεία από την -επιτυχή ή αποτυχημένη- έκβαση της αντεπίθεσης (είτε «ανάγκη συνέχιας/κλιμάκωσης» είτε «ως εδώ ήταν»), είναι δεδομένο ότι η κατάληξη της θα είναι η στιγμή που θα μάθουμε περισσότερα για τις διαθέσεις που επικρατούν.

Διπλωματία

Άλλωστε, παράλληλα με την ουκρανική αντεπίθεση ξεδιπλώθηκαν και διάφορες -προδρομικές- διπλωματικές διεργασίες μέσα στο καλοκαίρι. Η

αρχή έγινε στα τέλη Ιούνη στη Δανία, όπου συναντήθηκαν αντιπροσωπείες από την Ουκρανία, τα μέλη των G7, την Ινδία, τη Βραζιλία, τη Νότια Αφρική, τη Σαουδική Αραβία και την Τουρκία. Ακολούθησε τον Αύγουστο η 2ήμερη Σύνοδος στην Τζέντα, η οποία προκάλεσε μεγαλύτερο «θόρυβο» για αρκετούς λόγους. Είχε ακόμα πιο διευρυμένη συμμετοχή από εκείνη της Δανίας (40 κράτη, που περιλάμβαναν όσα βρέθηκαν στη Δανία αλλά και άλλες δυνάμεις όπως Ινδονησία, Αίγυπτος, Μεξικό, Χιλή, Πολωνία κλπ). Σε αντίθεση με τη συνάντηση στη Δανία (όπου αρνήθηκε να συμμετέχει), στην Τζέντα συμμετείχε και αντιπροσωπεία της Κίνας, κάτι που χαρακτηρίστηκε από το Κίεβο ως «υπέροχο βήμα προόδου και ιστορική επιτυχία», ενώ υποχρέωσε τον Κινέζο υπουργό Εξωτερικών να διαβεβαιώσει τον Λαβρόφ ότι η Κίνα «διατηρεί την ανεξάρτητη και αμερόληπτη στάση» της. Διοργανώθηκε από τη Σαουδική Αραβία, που φιλοδοξεί να παίξει όλο και πιο ηγετικό ρόλο στη διεθνή σκηνή, αξιολογώντας τις σχέσεις που διατηρεί με όλες τις Μεγάλες Δυνάμεις και την (οικονομική και πετρελαιοκή) ισχύ που έχει το Βασίλειο. Καμία από αυτές τις συναντήσεις δεν έβγαλε ιδιαίτερη είδηση, πέρα από την θολή «συναίνεση» να συνεχίσουμε τις συνομιλίες για ειρηνική λύση». Αλλά το πύκνωμα και η διεύρυνση των συνομιλιών (βλ. και τις επισκέψεις Αμερικάνων, Γερμανών, Γάλλων στο Πεκίνο, όπως και το πιθανολογούμενο ταξίδι του Πούτιν στην Κίνα τον Οκτώβριο) δείχνουν ότι αυξάνεται το διεθνές ενδιαφέρον για αναζήτηση φόρμουλας πιθανής λήξης των εχθροπραξιών.

Όμως από αυτή την διεθνή κινητικότητα μέχρι την επίλυση της σύγκρουσης μεταξύ των εμπόλεμων απέχουμε αρκετά. Όσον αφορά την κυβέρνηση Ζελένσκι, η αισιοδοξία/προθυμία για μια «παγκόσμια σύνοδο ειρήνης μέχρι το τέλος του 2023» φαίνεται να συνδέεται με την αισιοδοξία για στρατιωτική αντιστροφή σημαντικού μέρους των τελεσμένων της εισβολής, που -ως τώρα- θεωρείται προϋπόθεση συνομιλιών. Την ίδια στιγμή, η ρωσική άμυνα αποδεικνύεται ανθεκτική, ενώ ο Πούτιν έχει ανακοινώσει την πρόθεσή του να διεξάγει περιφερειακές εκλογές (που θα γίνουν σε όλη τη Ρωσία στις 10 Σεπτεμβρίου) και στις 4 ουκρανικές επαρχίες που ανακοίνωσε την προσάρτησή τους (χωρίς καν να τις ελέγχει πλήρως στρατιωτικά) στέλνοντας ένα σήμα ότι εξακολουθεί να αντιμετωπίζει τη «ρωσοποίηση» των κατεκτημένων εδαφών ως δρόμο χωρίς επιστροφή...

Το τέλος του Πριγκόζιν και η «οχύρωση» του Κρεμλίνου

Η «κινηματογραφική» ζωή του Γεβγένι Πριγκόζιν είχε ένα αντίστοιχο τέλος, με τον αιφνίδιο (και (όχι-τόσο) μυστηριώδη θάνατό του.

Το διάστημα μετά την ένοπλη ανταρσία της Βάγκνερ, ο «εξόριστος στη Λευκορωσία» ολιγάρχης έκανε πυκνά ταξίδια μεταξύ Μόσχας-Πετρούπολης, όπως και μεταξύ Ρωσίας-Αφρικής, ενισχύοντας όσους εκτιμούσαν ότι εξακολουθεί να υπάρχει υπόγεια «συνεννόηση» μεταξύ Πούτιν-Πριγκόζιν, ακόμα και μετά την αποτυχημένη ανταρσία. Με την «μυστηριώδη» πτώση του αεροπλάνου του (όπου επέβαινε και ο στρατιωτικός ιδρυτής και διοικητής της Βάγκνερ, Ντίμτρι Ούτκιν) επιβεβαιώθηκαν τελικά όσοι εκτιμούσαν ότι ο Πριγκόζιν ήταν «dead man walking» (όπως λέγονται οι θανατοποινίτες που βαδίζουν τα τελευταία μέτρα προς την εκτέλεση).

Δε γνωρίζουμε αν ο Πούτιν είναι οπαδός της σχολής που θεωρεί την εκδίκηση ως «κρύο πιάτο» ή αν με τις προσπάθειες του Πριγκόζιν να διατηρήσει την αυτόνομη ισχύ της Βάγκνερ και των επιχειρήσεών του (ιδιαίτερα με τα ταξίδια στην Αφρική) κρίθηκε «υπότροπος» και ενεργοποιήθηκε τελικά η θανατική ποινή που κρεμόταν πάνω από το κεφάλι του.

Σε κάθε περίπτωση, πρόκειται για το

τέλος της διαδρομής ενός από τους πιο σκοτεινούς ανθρώπους που «γέννησε» η σύγχρονη Ρωσία, αλλά και το τέλος της Βάγκνερ -τουλάχιστον με τη μορφή που τη γνωρίσαμε. Σε διεθνές επίπεδο, το εγκληματικό «έργο» της θα αναλάβουν άλλες εταιρίες ή ένοπλα σώματα που πρόσκεινται στο ρωσικό υπουργείο Άμυνας. Παρόλα αυτά, το γεγονός ότι διακόπηκε βίαια η τρομακτική άνοδος του Πριγκόζιν και της Βάγκνερ είναι μια καλή είδηση. Η δολοφονία του Πριγκόζιν συνέπεσε χρονικά και με κάποιες άλλες ειδήσεις από το εσωτερικό της Ρωσίας.

Πίεση στην ακροδεξιά «αντιπολίτευση»

Ο στρατηγός Σουροβίκιν, ο «Αρμαγεδώνας», ο λατρεμένος των σκληρών εθνικιστών, έχοντας ήδη υποβαθμιστεί στο ουκρανικό μέτωπο, απομακρύνθηκε και συνολικότερα από τη διοίκηση της Πολεμικής Αεροπορίας και τουλάχιστον προς το παρόν, τίθεται σε αργία, «στη διάθεση του υπουργείου Άμυνας». Είχε προηγηθεί η προσαγωγή και η κράτηση/ανάκρισή του, στα πλαίσια των ερευνών/εκκαθαρίσεων για την ανταρσία της Βάγκνερ. Είναι το κορυφαίο όνομα σε μια ευρύτερη λίστα καρατομημένων στρατιωτικών στελεχών, που αφορούν κυρίως θερμούς υποστηρικτές της εισβολής, που όμως είναι και οι

πλέον «φωνακλάδες» όσον αφορά την κακή κατάσταση στο μέτωπο.

Επίσης μέσα στο καλοκαίρι, είχαμε τη σύλληψη του Ιγκόρ Γκίρκιν («Στρέλκοφ») για «υποκίνηση σε εξτρεμισμό». Ο άνθρωπος που πυροδότησε τον πόλεμο στο Ντονμπάς το 2014, ο πρώτος υπουργός Άμυνας της «Λαϊκής Δημοκρατίας του Ντονιέτσκ», ήταν από τους πιο σκληρούς εκδεδειγμένους επικριτές της «Ειδικής Στρατιωτικής Επιχείρησης», απαιτώντας «ολοκληρωτική πολεμική κινητοποίηση». Δεν εμπλέκεται με την ανταρσία της Βάγκνερ, καθώς υπήρξε εχθρός του Πριγκόζιν και «νομιμόφρων» στη διάρκεια της κρίσης. Η δίωξή του, όπως και του απόστρατου αξιωματικού Βλαντιμίρ Κβάτσκοβ (για δυσφήμιση των ενόπλων δυνάμεων), είναι επίθεση στο «Σύλλογο Ουμωμένων Πατριωτών», μια νεοπαγή οργάνωση-ομπρέλα που φιλοδοξούσε να οργανώσει την ανεξάρτητη πολιτική παρέμβαση των υπερ-εθνικιστών.

Σε αυτά πρέπει να προστεθούν μια σειρά από «περιστατικά» στο telegram, που αναδεικνύουν μια προσπάθεια του Κρεμλίνου να χαλιναγωγήσει (ή και να φιμώσει) ακόμα και (κάποιους από) τους «στρατιωτικούς μπλόγκερ» που είχε αφήσει να κυριαρχήσουν στην σοσιαλμιντιακή-πληροφοριακή σφαίρα της Ρωσίας.

Σε όλη τη διάρκεια του πολέμου, οι άνθρωποι της αντιπολεμικής (φιλελεύθερης ή αριστερής) αντιπολίτευσης, σημείωναν με πικρία ότι διώκονται για την αναφορά της λέξης «πόλεμος», ενώ οι εθνικιστές μπορούσαν ελεύθερα να επιδίδονται ανηλεώς στο αδίκημα της «δυσφήμισης των ενόπλων δυνάμεων». Φαίνεται ότι αυτή η συνθήκη παίρνει τέλος. Έχοντας συντρίψει τις άλλες αντιπολιτεύσεις, το Κρεμλίνο έδωσε χώρο στην εθνικιστική-μιλιταριστική «αντιπολίτευση», που ήταν βολική για την στήριξη της εισβολής. Αλλά πλέον φροντίζει να οχυρωθεί και απέναντί της, καθώς την είδε να «θεριεύει» μέσα στην πορεία του πολέμου -και η ανταρσία Πριγκόζιν λειτούργησε ως «καμπανάκι».

Το ανοιχτό ερώτημα είναι αν αυτή η επίθεση αφορά τη γενικότερη ανάγκη του Πούτιν να «οχυρωθεί» (και το ευρύτερο κλίμα «φόβος και παράνοια» που πάντοτε υπήρχε στο Κρεμλίνο και παρόξυνε η ανταρσία της Βάγκνερ). Ή αν η στοχευμένη πίεση πάνω στους υπερ-εθνικιστές συνδέεται με την εξέλιξη του πολέμου. Δηλαδή την προληπτική εξουδετέρωση/αδρανοποίηση όσων θα μπορούσαν να φωνάξουν «προδοσία!» (και να ακουστούν...) τη στιγμή ενός πιθανού τερματισμού της εισβολής...

Να απελευθερωθεί ο Μπόρις Καγκαρλίτσκι

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ, ήρθε και μια σκληρή υπενθύμιση ότι το καθεστώς διεξάγει έναν ανελέητο πόλεμο στη ριζοσπαστική Αριστερά, με τη σύλληψη του Μπόρις Καγκαρλίτσκι. Πρόκειται για τον πιο αναγνωρίσιμο Ρώσο μαρξιστή διανοούμενο εντός και εκτός Ρωσίας, που είχε γλιτώσει το πογκρόμ

που υπέστη η ευρύτερη ριζοσπαστική Αριστερά και αναρχία λόγω της φήμης και του πολιτικού παρελθόντος του. Το 2014-15 είχε υποστηρίξει τις «Λαϊκές Δημοκρατίες» και πίστευε σε μια κάποια δυνατότητα προοδευτικού μετασχηματισμού του ρωσικού καθεστώτος. Μετά το 2017 πέρασε ξανά στην αντι-

πολιτευτική-αντικαθεστωτική δράση (που χαρακτηρίζει όλη τη ζωή του από την εποχή Μπρέζνιεφ και μετά). Από το Φλεβάρη του 2022 αποτελεί δριμύ πολέμιο της ρωσικής εισβολής και του καθεστώτος. Τον Μάη του 2022, το ρωσικό κράτος τον χαρακτήρισε «πράκτορα ξένης δύναμης». Ήταν μια διακριτική προειδοποίηση ότι μάλλον ήρθε η ώρα να φύγει από τη χώρα ή να σπάσει. Επέλεξε να μην κάνει ούτε το ένα, ούτε το άλλο. Συνελήφθη τον Ιούλιο (τις ίδιες μέρες με τον «Στρέλκοφ») και διώκεται για «δικαιολόγηση της τρομοκρατίας» (7 χρόνια φυλάκιση), για ένα σχόλιο που είχε κάνει στο telegram τον... Οκτώβρη του 2022 για την έκρηξη στη γέφυρα της Κριμαίας. Στην πρώτη του δήλωση μέσα από το κελί, ο Ρώσος μαρξιστής χαρακτηρίζει τη φυλάκισή του ως «απόδειξη της σημασίας που έχουν αυτά που λέω και γράφω». Μια καμπάνια για την απελευθέρωσή του, που ανοίγει και το ζήτημα συνολικά των πολιτικών κρατουμένων,

είναι σε εξέλιξη. Τη σημασία της περιέγραψε ο Ουκρανός αριστερός αγωνιστής (αυτοεξόριστος στην Ισπανία από το 2014, λόγω επιθέσεων που δέχτηκε από την ουκρανική ακροδεξιά) Αντρέι Μόβτσαν:

«Η καμπάνια για την απελευθέρωσή του είναι σημαντική και για άλλους λόγους [σ: πέρα από την αυτονόητη αλληλεγγύη σε πολιτικό κρατούμενο]. Χωρίς ένα αντιπολεμικό κίνημα μέσα στην ίδια τη Ρωσία, θα είναι πολύ δύσκολο, ίσως και ανέφικτο, να τερματιστεί ο πόλεμος στην Ουκρανία. Η ρωσική κοινωνία απέχει από το να είναι ιδανική φυσικά, αλλά μόνο μέσα από αυτή την ατελή κοινωνία, με τους ατελείς ανθρώπους που έχουν ατελή βιογραφικά, μπορεί να αναδυθεί ένα αντιπολεμικό, αντικυβερνητικό κίνημα. Όποιος καθυστερεί την ανάδυση αυτού του κινήματος προκαλεί ζημιά. Τους τελευταίους 18 μήνες, ο Καγκαρλίτσκι την έφερε πιο κοντά».

Ο Παύλος ζει μέσα από τους αντιφασιστικούς αγώνες μας!

Του Νικόλα Κολυτά

Δέκα χρόνια συμπληρώνονται φέτος από τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα στο Κερασίμι. Μια δολοφονία που αποτέλεσε τομή στην εξέλιξη του αντιφασιστικού κινήματος στην Ελλάδα τα επόμενα χρόνια. Όσοι/ες ζήσαμε αυτό το κίνημα γνωρίζουμε τη δύναμή του. Όπως και οι φασίστες, αντίστοιχα.

10ετής αντιφασιστική πάλη

Με τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα το 2013, η Χρυσή Αυγή ξεκινά να μετρά αντίστροφα ως πολιτική οντότητα. Την επομένη της δολοφονίας οργανώνεται μια μεγαλειώδης συγκέντρωση στη γειτονιά του Παύλου, όπου δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι δίνουν το «παρών». Αντίστοιχες μαζικές διαδηλώσεις θα υπάρξουν και τα επόμενα χρόνια σε όλη τη χώρα. Η Χρυσή Αυγή μέχρι και το 2015 επιβιώνει εκλογικά και μάλιστα με καλά ποσοστά, όμως η αρχή του τέλους της είναι πλέον ορατή. Ενόψει της έναρξης της δίκης περιορίζεται σε μεγάλο βαθμό η εγκληματική της δραστηριότητα και μπαίνουν στον πάγο τα τάγματα εφόδου. Την ίδια στιγμή αναπτύσσεται ένα πολύμορφο και πολυεπίπεδο αντιφασιστικό κίνημα το οποίο της φράζει το δρόμο σε χώρους δουλειάς, γειτονιές, σχολεία και σχολές. Σε κάθε κοινωνικό χώρο υπάρχει αντίδραση απέναντι στους φασίστες.

Η δίκη της Χρυσής Αυγής υπήρξε το κομβικό ερώτημα γύρω από το οποίο έπρεπε να πάρει θέση το αντιφασιστικό κίνημα. Ένα κομμάτι της Αριστεράς συντάχθηκε με την άποψη ότι απέναντι στους νεοναζί χρειάζεται συσπείρωση του δημοκρατικού τόξου και εμπιστοσύνη στη δικαστική εξουσία. Ένα άλλο κομμάτι, κυρίως αναρχικών, σε πρώτο χρόνο απαξίωσε πλήρως τη δίκη απορρίπτοντας ολοκληρωτικά μια δικαιοδοτική διαδικασία του αστικού κράτους απέναντι στους φασίστες. Την καλύτερη απάντηση απέναντι και στις δύο προσεγγίσεις έδωσαν οι ίδιοι οι συνηγοροί Πολιτικής Αγωγής στη δίκη, όπου τόνιζαν αφενός τη σημασία της καταδίκης των νεοναζί στα δικαστήρια, αφετέρου τη σημασία της συνέχισης του αντιφασιστικού αγώνα στο δρόμο, καθώς τίποτα δεν τελειώνει με μια δικαστική απόφαση. Τη γραμμή αυτή υιοθέτησε και η πλειοψηφία των οργα-

νώσεων και κομμάτων της Αριστεράς. Το αποτέλεσμα μιας τόσο γειωμένης πολιτικά προσέγγισης απέναντι στο νεοναζιστικό φαινόμενο της Χρυσής Αυγής ήταν η μεγαλειώδης συγκέντρωση της 7ης Οκτώβρη 2020, ημέρας της ανακοίνωσης της δικαστικής απόφασης, όπου δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι πλημμύρισαν τη λεωφόρο Αλεξάνδρας μην αφήνοντας σπιθαμή χώρου στους φασίστες.

Εκείνη η ημέρα πρέπει να αποτελέσει οδοδείκτη για το αντιφασιστικό κίνημα και την Αριστερά συνολικότερα. Η συγκέντρωση της μάξιμουμ πολιτικής δύναμης γύρω από μια μίνιμουμ πολιτική στοχοθεσία στέφθηκε από απόλυτη επιτυχία. Το τρίπτυχο «ενωτικά-μαζικά-ριζοσπαστικά» έγινε πράξη με τον πιο σαφή τρόπο τόσο απέναντι στους φασίστες όσο και απέναντι στην κυβέρνηση Μητσοτάκη, όπου η αστυνομία της αμέσως μετά την ανακοίνωση της απόφασης, έσπευσε να ντίξει με χημικά τους διαδηλωτές. Από αυτή τη δεκαετή πάλη ενάντια στους φασίστες, αν βγαίνει ένα καθαρό συμπέρασμα, είναι ότι η απειλή τους δεν αντιμετωπίζεται ούτε με στρατιωτικοποίηση της του κινήματος και αυτόκλητους σωτήρες, ούτε με θεσμικές αυταπάτες και δημοκρατικά τόξα. Η φασιστική απειλή αντιμετωπίζεται μέσα από την οργανωμένη παρέμβαση της Αριστεράς στους κοινωνικούς χώρους. Μια παρέμβαση ζωτική, σε σύνδεση με την τάξη, που παράγει πολιτική δράση. Μια παρέμβαση που είναι αποκομμένη από σεχταριστικές, ελιτίστικες και αυτοαναφορικές λογικές που το μόνο που πετυχαίνουν είναι να διασπούν το κίνημα και τη δυναμική του.

Νέα καθήκοντα σήμερα

Σήμερα, δέκα χρόνια μετά τη δολοφονία του Παύλου, μπορεί να έχουμε τελειώσει με τη Χρυσή Αυγή οριστικά, όμως με το φασισμό και το συστημικό ρατσισμό έχουμε ακόμη ανοιχτούς λογαριασμούς. Μέσα στο καλοκαίρι, ο 23χρονος μετανάστης εργάτης από το Πακιστάν, Σιράζ Σαφτάρ, δολοφονείται τα ξημερώματα της 12ης Αυγούστου στον Περισσό από νεοναζιστική ομάδα της περιοχής, ενώ πήγαινε να πιάσει δουλειά στη λαϊκή αγορά όπου εργαζόταν ως φορτοεκφορτωτής. Τα μέσα της λίστας Πέτσα δεν βρήκαν μισή γραμμή να γράψουν για έναν ακόμη Παύλο, έναν ακόμη Σαχζάτ. Το θέμα προσηράστηκε με συνοπτικές διαδικασίες.

Όμως πρέπει να εμμένουμε στο

εξής. Όλες αυτές οι φασιστογκρούπες που δρουν δολοφονικά με μαχαίρια δεν ξεφύτρωσαν από το πουθενά. Βρήκαν εύφορο πεδίο ανάπτυξης, στις ρατσιστικές και ξενοφοβικές πολιτικές της κυβέρνησης Μητσοτάκη. Το ναυάγιο της Πύλου με τους εκατοντάδες νεκρούς είναι ενδεικτικό. Τα στοιχεία που βγαίνουν διαρκώς στο φως κυρίως από ακτιβιστές και διεθνείς ανθρωπιστικές οργανώσεις, αποκαλύπτουν τις εγκληματικές ευθύνες της ελληνικής πολιτείας για το πολύνεκρο ναυάγιο. Όμως, τι μπορεί να πει κανείς για μια κυβέρνηση που δε δίστασε να στιγματίσει ακόμη και τους 20 απανθρακωμένους μετανάστες στον Έβρο ως «παράνομους εισβολείς» και «υπαίτιους των πυρκαγιών». Όταν η ελληνική κυβέρνηση αξιοποιεί τον πιο αισχρό ρατσισμό για να αποφύγει τις εγκληματικές ευθύνες της, είναι προφανές ότι θα αρχίσουν να φυτρώνουν παντού μικροί δολοφόνοι, ή κυνηγοί κεφαλών εν έτει 2023. Οι εικόνες των αυτόκλητων φρουρών του Έβρου που προχωρούσαν σε συλλήψεις προσφύγων ήταν μια εικόνα ντροπής.

Παρότι η κατάσταση σήμερα δεν δείχνει ιδιαίτερα αισιόδοξη, σίγουρα στο ζήτημα της αντιφασιστικής πάλης είναι σε καλύτερο σημείο απ' ό,τι το 2013. Πλέον το αντιφασιστικό κίνημα διαθέτει την πολιτική εμπειρία, τα θεωρητικά εργαλεία και τα πρακτικά μέσα να ανακόψει τους όποιους επίδοξους συνεχιστές της Χρυσής Αυγής. Η υποψηφιότητα του Κώστα Παπαδάκη στις εκλογές για τον δήμο της Αθήνας είναι σίγουρα ένα σαφές βήμα προς αυτή την κατεύθυνση. Τη στιγμή που ο νεοναζί και πρωτόδικα καταδικασμένος Κασιδιάρης επιδιώκει να επανέλθει στο πολιτικό σκηνικό, η ριζοσπαστική Αριστερά, τόσο σε επίπεδο δρόμου, όσο και σε επίπεδο κάλπης, επιδεικνύει τα σωστά ανταντακλαστικά, λαμβάνοντας μια σημαντική πρωτοβουλία συσπείρωσης και αγώνα.

Όπως το καλοκαίρι, τα μαζικά Αντιρατσιστικά Φεστιβάλ, κυρίως σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη αλλά και σε όλη την υπόλοιπη χώρα, αποτέλεσαν κόμβους συζήτησης, οργάνωσης και αγώνα, έτσι και τώρα, οι εκδηλώσεις μνήμης για τα δέκα χρόνια από τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα, το Φεμινιστικό Φεστιβάλ, οι εργατικοί-νεολαϊστικοί αγώνες και οι εκλογικές αναμετρήσεις που θα ξεδι-

ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

#ούτε_βήμα_πίσω

πλωθούν το επόμενο διάστημα πρέπει να πιάσουν το νήμα του καλοκαιριού και να το πάνε δέκα βήματα παρακάτω. Σε αυτή την κατεύθυνση θα πρέπει να κινηθούν και όλοι οι αγωνιστικοί συλλογικοί φορείς. Κόμματα και οργανώσεις της Αριστεράς, εργατικά συνδικάτα, μεταναστευτικές οργανώσεις, αντιρατσιστικές συλλογικότητες, φοιτητικοί σύλλογοι και μαθητικές ομάδες πρέπει να βρουν κοινούς τόπους συζήτησης, οργάνωσης και δράσης απέναντι τόσο στην κυβέρνηση Μητσοτάκη και την αντεργατική-αντιμεταναστευτική πολιτική της, όσο και απέναντι στους Κασιδιάρηδες και τους επίδοξους μιμητές τους. Μόνο έτσι μπορούμε να ζήσουμε σε μια κοινωνία χωρίς φτώχεια, διακρίσεις και φασιστική βία.